CONCETTA LA MAZZA

نيري آسمان كان ڀاهر

سوانح عمري

Concetta La Mazza 1936 ۾ Novara di Sicilia ۾ پيدا ٿيو، ڊومينيڪو لا مزا ۽ ٽريسا ڪورينٽي جي وڏي ڌيءَ .1950 ۾، پنهنجي مامي جي "تسليم "جي دردناڪ دور کان پوء، هوء پنهنجي والدين سان ڊوموڊوسولا ۾ شامل ٿي، جتي هوء اچا تائين پنهنجي مڙس جيوسپي سان گڏ رهي ٿي .هن کي ٽي ٻار آهن :Armando، Luciano ۽ دانيلا .تازو ئي نووارا ۾ پنهنجي ننڍپڻ کي ياد ڪرڻ جي زبردست خواهش هن جي ذهن ۾ پيدا ٿي آهي ۽ هتي هن مبهم، ذاتي ڊائري جو جنم آهي، پر ان دور جي ماحول جي واقعن ۽ حوالن سان پريل آهي :شهر، ٻهراڙي، ماڻهو، عادتون ,ٻي عالمي جنگ جي اونداهي سالن ۾ ان علائقي جي روايتون.

لکڻ جي ابتدائي توانائي

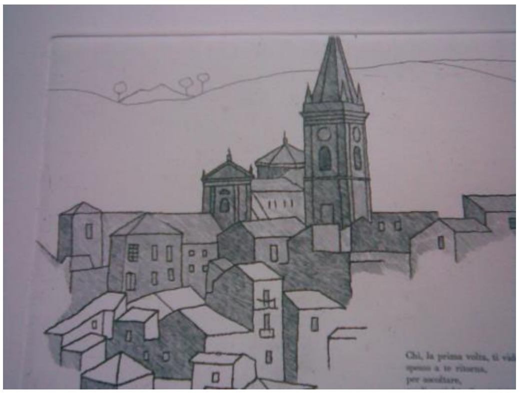

ننڍي ڪانسيٽا ڪي پنهنجي چاچن جي حوالي ڪيو ويو آهي ۽ هن جي مرضي جي خلاف مجبور ڪيو ويو آهي ته هو شهر ۽ هن جي هم جماعتن کان پري هڪ هول ۾ ڪاسٽرانگيا ۾ رهڻ لاءِ .اهڙيءَ طرح هو بک، زماني جي جهالت، توهم پرستيءَ ۽ بدسلوڪي جي وچ ۾ جنگ جي سخت سالن ۾ اڪيلائيءَ ۾ پنهنجي ذاتي ذريعي ڪروسس جو سفر ڪري ٿو .جنگ کان پوءِ ناگزير هجرت ۽ قدرتي طور مشڪل اتر طرف شروع ٿي.

اهو سڀ ڪجهه هڪ ننڍڙي ڇوڪريءَ جي نظرن ذريعي ٻڌايو ويو آهي، جيڪا پنهنجي يادگيريءَ ۾ پنهنجي ترقيءَ جا مرحلا ڏسندي آهي ۽ جيڪا حيرت انگيز تازگي ۽ بيوقوفيءَ جي هڪ نفيس ڏاڳي سان اسان کي پڙهڻ جو مزو ڏئي ٿي - آخر ۾ - اسان جي خانداني سماج جي هڪ علامتي ڪهاڻي، اسان کي تمام گهڻي منتقل ڪرڻ جي قابل ۽ جيڪو اسان مان هر هڪ جو تعلق آهي.

جي هن مختصر ناول ۾، لکڻ هر قاعدي کي ختم ڪري ٿو Concetta La Mazza ۽ اصليت ڏانهن موٽائي ٿو، ڪنهن به باضابطه اسڪيمزم کان آزاد، هڪ غير معمولي اندروني زندگي جي ذريعي هلائي ٿو، اهو هڪ وهندڙ درياهه بڻجي ٿو جيڪو هر شيءِ کي ختم ڪري ٿو، اهو روح جي طوفان جي بارش آهي.

چاچا، انتونيا ۽ مائيڪل جا انگ اکر يادگار آهن، جيئن نووارا جي تصوير ناقابل فراموش رهي ٿي، جيئن سخي، لفافي ۽ مٺي آهي، جيئن سخت ۽ سخت آهي.

آخرڪار، جوانيءَ ۾ مشڪل منتقلي جڏهن ناقابل تلافي تئي ٿي، پر ننڍڙي ڪانسيٽا ڏڪوئيندڙ قسمت کي تسليم نه ڪيو، هن جي جرئت ۽ مستقبل ۾ ناقابل اعتماد اميد جي مهرباني، هن جي اکين جي مهرباني جيڪي آسمان ڪان ٻاهر ڏسڻ جي قابل هئا .نيرو!

NINO BELVEDERE

” منهنجي لاءِ آزمائش شروع ٿي وئي .اهو شايد گرم ڏينهن هو، 1938ع جو اونهارو شروع ٿيو، مان ٻن سالن جو هئس ۽ منهنجي چاچي مون کي وٺڻ آئي .ڪپڙي جي ٿلهي ۾ هن هڪ بلاؤز ۽ پينٽيءَ جا ٻه جوڙا رکيا، پوءِ هر ڳالهه کان بي خبر مون گهر ڇڏي ڏنو .مان ايترو ننڍڙو هئس جو مان سمجهي نه سگهيس ته منهنجو ويا ڪرسيس ان ڏينهن شروع ٿيندو.

نيري آسمان کان ٻاهر

باب پهريون - پيءُ جو گهر

اهو هاڻي هڪ پراڻو غير آباد بربادي آهي، جنهن جو دم ڏٽيءَ جي ڇار ۾ قاتل آهي ۽ پتنگن جي ڪري، پر گهڻو وقت اڳ، نووارا ۾، ميسينا جي جبلن ۾ هڪ عاليشان قلعي جي هيٺان ويٺل هڪ شهر، انجيا ضلعي جي هڪ گهٽي ۾، پرسان هڪ گهر هو .ڇشمو سامهون دروازو هڪ اندروني ڏاڪڻ تي کُليو جيڪو پهرين منزل ڏانهن ويو جتي ڪاٺ جي تختي سان هڪ ننڍڙو ڪمرو هو :اهو بيڊ روم هو .توهان مٿي ويا ۽ اتي باورچي خانه هو، جيڪڏهن توهان ان کي سڏي سگهو ٿا .هڪڙي ڪنڊ ۾ پٿر جو تختو هو، جنهن تي باهه ٻاري ويندي هئي ۽ لوهه جو تپائي، جيڪو پاستا جي برتن کي رکڻ لاءِ استعمال ڪيو ويندو هو .سامهون، پٽ تي لٽڪيل، ڪچي وانگر ڪارا، هڪ ڪاٺ جو ٿلهو، ٻه چني، هڪڙو ننڍڙو ۽ هڪڙو وڏو، ماني پچائڻ لاءِ تنور، پاسي ۾ هڪ اڌ سڙيل سينو، هڪ ميز، ٻه ”فريزي “۽ ڪجهه ٿلهو .ڪرسي آخرڪار اتي هڪ ڪمرو هو، جنهن ۾ هڪ ننڍڙي بالڪوني هئي، جيڪا گهٽيءَ ۾ نظر اچي رهي هئي، جتي هڪ بستري لاءِ گنجائش ئي ڪانه هئي .اهو سوراخ اُهو بادشاهي هو، جتي ڏاڏو، جيڪو ع ۾ بيواهه ٿي ويو هو، رهندو هو، ۽ ڏاڪڻين جي هيٺان ڪاٺ جي لڪن سان پٿر جي 1934 ليٽرين ٺاهي وئي هئي .ڇاڪاڻ ته اتي ڪو به گندو پاڻي نه هو، جنهنڪري بعد ۾ جاري ڪيل بدبو کي گهٽائڻ لاءِ ڪم ڪيو هوندو .قدرتي طور تي گهر ۾ وهندڙ پاڻي ۽ بجلي نه هئي، اهي

آرام جيڪي انهن ڏينهن ۾ ٻارن وٽ به نه هئا .ان جي اڳيان ڪاٺ جو دروازو هو، جيڪو فارم ڏانهن وٺي ويندو هو، جتي ڪاٺ تي ڪڪڙ رکيل هوندا هئا.

هن ڪنڊ ۾، دنيا کان ٻاهر، منهنجي ماءُ، جيڪا هڪ ساموندي عورت هئي، منهنجي ڏاڏي سان گڏ رهندي هئي، ٻه ڀائر ۽ هڪ ڀيڻ، جيڪي سڀ ڪانئس وڏا هئا، شادي شده هئا ۽ پڻ نووارا ۾ رهندا هئا .منهنجي ماءُ سونهري، ٿلهي، بناوت جي ڏاڍي ڪمزور هئي، هن ۾ تمام نازڪ خوبيون هيون ۽ هن جي چهري تي جيڪا ڳالهه سڀ کان وڌيڪ نمايان هئي، ڪير وانگر سفيد، ٻه وڏيون نيريون اکيون هيون، جيڪي لڳ ڀڳ هميشه خوفزده ۽ اداس هونديون هيون . شايد سندس ماءُ جي اوچتي موت، جڏهن هوءَ چوويهن سالن جي هئي، ته سندس جسماني ۽ اخلاقي ڪمزوريءَ جو سبب هو.

منهنجي ناني جي موت کان ڪجهه سال پوء، منهنجي ماء، پنهنجي زالن مان هڪ جي مداخلت جي مهرباني، هن جي شهزادي چارمنگ سان ملاقات ڪئي .منهنجي پيءُ جو تعلق بديا ويڪيا جي هڪ معزز خاندان سان هو، جيڪو تمباکو ۽ پسارڪو سامان سان گڏ هوٽل هلائيندو هو .اهو هڪ محنتي خاندان هو، ۽ منهنجو پيءُ، هر لحاظ کان، تمام سهڻو، قداور، ڪارو، خود اعتمادي ۽ محنتي ماڻهو هو .هو شهر کان پري هڪ ڳوٺ ۾ رهندو هو :توهان اتي پيادل، سٺي رفتار سان، اڌ ڪلاڪ ۾ پهچي سگهو ٿا .هن جو پيءُ ڪوئلي جو سامان کڻندو هو .ماءُ هڪ متحرڪ عورت هئي، صبح جو هوءَ خچر سان نووارا ڏانهن وئي ته دڪان ۾ فراهم ڪيل سامان :تمباکو، لوڻ ۽ ڪاڏو .هوءَ هميشه خوبصورت لباس پائڻ سان گڏ هڪ وڏي ڪاري شال پنهنجي ڳچيءَ ۾ پائيندي هئي، ۽ پنهنجي گراهڪن کي خبر رکڻ لاءِ اخبار به خريد ڪندي هئي .بستيءَ ۾ اهو واحد دڪان هو ۽ ان گهر ۾ پلائيءَ جي ڪا به گهٽتائي نه هئي، تنهن هوندي به ڪائڻ لاءِ اُٿ مُنهن هئا.

شام جو دير سان هن واضح طور تي هاڻ ٽپسي گراهڪن جي مدد ڪئي - ۽ سندس پرس - شراب کي رنگين سوڊا سان ملائي .جيئن ته ٻارن کي هميشه والدين جو ڪم ورثي ۾ نه ٿو ملي، ان ڪري منهنجي پيءُ موچي جو واپار سکيو هو .ڪجهہ مهينا هلندڙ مڱڻي کان پوءِ، منهنجو پيءُ ۽ ماءُ، هڪ دفعي شادي ڪري، انجيا ضلعي ۾ چشمي جي پر واري گهر ۾ پنهنجي پيار جو چار تاهڻ ويا .ٺيڪ نون مهينن کان پوءِ مان هن دنيا ۾ پهتس ۽ ڏکڻ جي هڪ مقدس رسم موجب مون پنهنجي ناني ڪانسيٽا جو نالو ورتو .منهنجي ننڍي عمر جي باوجود، مون کي ڪارو ۽ ڳاڙهي چمڙي هئي، مان هميشه روئيندو هوس .جيئن ته اسان وٽ پالٺهار نه هو، تنهن ڪري منهنجو ڏاڏو سڄو ڏينهن مون کي پنهنجي ٻانهن ۾ پينگهڻ لاءِ مجبور ڪيو ويو، ۽ رات جو آئون پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ سان گڏ وڏي بستري تي سمهندو هوس .سڀني حسابن سان مان ڏاڍو بدصورت ۽ ناقابل برداشت هوس .ڪجهه مهينن کان پوءِ، ملڪ ۾ ڪم جي کوٽ ڏسي، منهنجي پيءُ سرڊينيا ۾ ڪم ڪرڻ جو فيصلو ڪيو .جڏهن هو ٻئي ڀيٽ ڏانهن روانو ٿيو ته هن پنهنجي ماءُ کي روئندڙ ٻار ۽ ان جي پيٽ ۾ لات مارڻ واري هڪ ٻي مخلوق کي ڇڏي ڏنو.

.جڏهن مان ويهن مهينن جي هئس ته منهنجي پيڻ روزا پيدا ٿي هئي .نالو سندس نانيءَ جو هو جي برعڪس، روزا - ٻيهر منهنجي ماءُ جي مطابق - رنگ ۾ خوبصورت، اڇي ۽ گلابي Concetta رنگ جي هئي، ناسي وار، هڪ هموار چهرو ۽ تاهيل ٻه خوبصورت نيري اکين سان سينگاريل هو : هڪ گل، سندس نالي جهڙو !ايتري قدر جو جڏهن منهنجي ماءُ روزا کي هٿ ۾ کڻي پاڙي پرڻ لاءِ چشمي تي وئي ته هن جي دوستن کانئس پڇيو ته اهو ڪيئن ممڪن آهي ته ٻن مختلف ڏيئرن کي جنم ڏنو وڃي .- هتي ڪير آهي، روسينا، ها، تون بليڪ آهين، پر ٻيو ...- هيءَ، روزينا، ته سهڻي آهي، پر ٻي آهي ...دوستن پنهنجن چپن تي چمڪ ڏيندي چيو .انهيءَ وچ ۾ ان حالت ۾ مان بيقرار ٿي ويس، جڻ مون کي پنهنجي آزمائش جي اڳڪٿي جو احساس ٿيو، جيڪو خدا جو شڪر آهي، جيتوڻيڪ استعيفيٰ سان ئي نه سهي.

باقي ڪهاڻي ٻڌائڻ لاءِ، پهريان، مون کي توهان کي منهنجي چاچي انتونيا سان متعارف ڪرائڻ هوءَ منهنجي ماءُ جي وڏي پيڻ هئي، ٻنهي ۾ ستر سالن جو .zì 'Ntuoia ،گهرجي، مختصر ۾ فرق هو .هوءَ هڪ ننڍڙي، ٿلهي عورت هئي، جنهن جي اکين ۾ گندا وار هئا .هن جو غافل چهرو هن کان وڏي عمر ۾ نظر اچي رهيو هو ۽ هن جي خالي نگاهن ۾ فقط بي عزتي هئي . ويهن سالن جي عمر ۾، شادي جي لائق عمر ۾، هن پنهنجي پهرين ڪزن سان شادي ڪئي، جيڪو سمپيون سرنگهه ۾ ڪم کان واپس آيو هو، جيڪو بيوه ٿي چڪو هو ۽ ڪيس ٽن سالن جو پٽ هو .هي ماٿهو، منهنجو چاچو مائيڪل، چاچو مچري، ننڍو ماٿهو هو ۽ بادشاهه ڪاپي وانگر نظر اچي رهيو هو، هو هڪ گهر ۾ رهندو plebeian جي III ويٽوريو ايمنيوئل هو، جيڪو شهر جي هڪ تمام خاص گهٽيءَ ۾ هو، جنهن جا قدم لڳ ڀڳ ٻه ميٽر ويڪرا هئا .اهو هڪ خوبصورت گهر هو .گرائونڊ فلور تي ڪارپينٽر جو دڪان هو، جنهن ۾ هڪ وڏو سينٽرل ڪائونٽر هو، جنهن ۾ هڪ وائيس، ٻه وال ڪيبينيٽ هئا، جن ۾ هو راسپس، چيزل، گيمليٽ، گجز ۽ اوگر رکيا هئا، هن ٿاهيل ميز جي پيرن کي گول ڪرڻ لاءِ هڪ ليٿ، هڪ پيسٽ وارو ڦيٿو .جهازن ۽ بليڊن کي تيز ڪرڻ لاءِ ڪم ڪيو ويو، هڪ ڪاٺ جو ٻرندڙ اسٽو جنهن ۾ گوند کي صاف ڪرڻ لاءِ ساسپين، هر جاءِ تي تختيون لڳل، پٽ سان لڳل چند آري، ڪجهه خوش نصيب ڪرم جهڙوڪ گهوڙن جي نالن، بکري جي سڱن ۽ ڪڇي جي جلد، مختصر ۾، انهن مان هڪ .اهي جايون جيڪي هاڻي صرف يادن جي دنيا سان تعلق رکن ٿيون.

هڪ ڪاٺ جي ڏاڪڻ پهرين منزل ڏانهن ويندي هئي، جتي سرامڪ ٽائلس جا ٻه ويڪرا ڪمرا هئا، انهن ڏينهن ۾ هڪ لگزري، منهنجي چاچي جي ٺاهيل هڪ سائڊ بورڊ، هڪ صوفه، هڪ ٽيبل ۽ ڪجهه ڪرسيون جيڪي رفيا سان ٺهيل هيون، هڪ قسم جي سبزي جي رسي .آگسٽ جي وچ ۾ گلي کي نظر ايندڙ ننڍڙي بالڪوني مان، جڏهن مفروضن جو جلوس ايي ڏانهن چڙهندو هو، هڪ هٿ سان ميڊونا جي تاج ٽيل سر کي ڇڪي سگهي ٿو .ٻئي منزل کي ڏسي سگهو ٿا ۽ سامهون، گهرن جي وچ Rocca Salvatesta تان، تنهن هوندي به، توهان ۾ هڪ ٽڪريءَ ذريعي، توهان جبلن جي شاندار نظارن کي ڏسي سگهو ٿا، جيڪي آهستي آهستي نيري آسمان کان اڳتي وڌيا، جيستائين توهان سمنڊ تائين پهچي ويا جتي، خاص طور تي .

بهار جي ٿڌين ڏينهن ۾ جڏهن ڪوئي دبد نه هوندو هو، توهان افق جي ڪناري تي ولڪانو ڏسي سگهو ٿا ۽ پوءِ ليپاري، اسٽرمبولي ۽ ٻيا سڀ ٻيٽ ڏسي سگهو ٿا :هڪ قدرتي نظارو، هڪ چمڪندڙ گهڻ رنگي پوسٽ ڪارڊ.

ٻي ڏاڪڻ پهرين ماڙ تي وڃي پهتي، جتي باورچي خانه ۽ بيڊ روم هئا، پهرئين ڏاڪڻ ۾ مانيءَ لاءِ ڪاٺ جو تندور ۽ پچائڻ لاءِ لوهه جي ڪوئلي جو چولڙو هو .بلاشڪ اهو هڪ خوبصورت گهر هو، ان کان سواءِ باورچي خانه جي تڪليف کان سواءِ، جنهن ۾ گهريلو ضروري ڪمن کي پورو ڪرڻ لاءِ ڊرين سان سِنڪ نه هئي .ان وقت ڪجهه سهولتون اجا به ناقابل تصور هيون . درحقيقت، پاڻي عوامي چشمي مان زنڪ هوپر ۾ ورتو ويو ۽ پوء ٻئي منزل تي پهچايو ويو جتي برتن ڌوئڻ لاء هڪ وڏي ٽيراڪوٽا بيسن ۾ وجهي ويو .جيئن ته سنڪ ۾ ڪو به پاڻي نه هو، ان ڪري بيسن مان پاڻي واپس گرائونڊ فلور تي آندو ويو ۽ ٽوائلٽ ۾ اڇلايو ويو .هڪ عورت لاء اهو تمام ٿڪندڙ ڪم هو .غلاميءَ ۽ ذلت واري حالت، انساني برداشت جي حد تائين، رات جي ماني جي وقت پنهنجي انتها تي پهچي وئي، جڏهن چاچي انتونيا کي، پنهنجي مڙس جي احترام ۾، ساڳئي پليٽ مان کائڻو پيو، جتي هن اڳ کاڌو هو، ۽ شايد، ديوتا .ساڳئي شيء کي ورجايو، پر مون کي ان جي ڪا واضح يادگيري نه آهي.

چاچا مائيڪل هڪ اونداهو ۽ بدمزاج ماڻهو هو، جيترو محنتي هو بيوقوف هو، تيئن هن وٽ دل جي بجاءِ سٽي جو پٿر هو .مون هن جي اکين ۾ ڪڏهن به ٻين لاءِ رحم يا شفقت جي چمڪ نه ڏٺي آهي .هن پنهنجي چاچي کي پنهنجي پٽ جي سنڀال لاءِ گهر ۾ رکيو هو، هن لاءِ ماني تيار ڪرڻي هئي، هن جي نوڪر وانگر ڪم ڪندي هئي ۽ هميشه ها، ها، ها چوندي هئي .هو بالڪنيءَ ۾ به ٻاهر نه ڏسي سگهيو، نه ته پريشاني ٿيندي، جڏهن ته تقريباً هر شام ڪم کان پوءِ هو پنهنجي دوستن سان گڏ شراب خاني ڏانهن ويندو هو.

هو گهرائجي گهر موٽيو، پگهر ۾ لت پت ۽ اهڙي بدبودار سانس سان، جو سندس ويجهو وڃڻ ناممڪن هو .ان جي بدران، منهنجي چاچي، تيل جي روشنيءَ ۾، رات جو دير تائين هن جو انتظار ڪندي رهي، سواءِ ماني جي .جڏهن ننڊڙو بادشاهه واپس آيو - اڪثر هن ۾ ڏاڪڻ تي چڙهڻ جي طاقت به نه هئي - هو ٿڪجي پيو هو پاڻ کي مٽيءَ واري ڪم جي بينچ تي ڇڏي ڏيندو هو ۽ هوشيار رهڻ لاءِ سڄي رات اتي ئي رهندو هو .چاچي انتونيا، هر شيءِ جي باوجود، هن کي اوورڪوٽ سان ڍڪي ڇڏيو ۽ پيار سان هن جي پرسان ويهي رهي ته صبح تائين هن جي نگراني ڪري .ائين سال گذري ويا ۽ ايتري عقيدت جي بدلي ۾، هوءَ پنهنجن مائٽن سان ملڻ لاءِ به نه وڃي سگهيس ته جيئن منظرن کان بچي .هُو، حسد، ننڊ ۽ ڏاڏائيءَ سان، هن کي گهر کان ٻاهر وڃڻ کان روڪڻ لاءِ هن کان ٻرندڙ ڏاڳو، ڪنگهي، وارن جا ڪلپ ۽ ٻيون شيون خريد ڪرڻ ويو .جڏهن انهن کي شادي جي تقريب ۾ مدعو ڪيو ويو، چاچا مائيڪل آخري وقت تائين گهر نه موٽيو ۽ چاچي انتونيا اڪيلو نه ٿي سگهي جيستائين مائٽن سندس مڙس کي ڳولڻ ۾ ڪامياب ٿي ويا .هر ڀيري هو ڪيس سمجهائڻ ۾ ڪامياب ٿي ويا، ٻيو ته هو وقت تي پهچي

ويو، پر پوءِ، پارٽيءَ جي وچ ۾، هو غائب ٿي ويو ۽ چاچي انتونيا، مايوس ۽ افسوس سان، تمام مايوس ٿي گهر موٽي آيو .جيئن جيئن وقت گذرندو ويو، هوءَ تلخ ۽ اداسيءَ ۾ گڏ ٿي وئي، ڪنهن سان به اظهار ڪرڻ کان قاصر هئي ڇو ته هوءَ اڪيلائي ۾ هئي، ۽ سر درد ۽ ڏندن جي دردن جو شڪار هئي، جنهن ڪيس ڪيترن ئي هفتن تائين اذيت ڏني.

هڪ ڏينهن هڪ پاڙيسري، جيڪو تمام سٺو ۽ پرهيزگار آهي، چاچا مائيڪل کي سڏيو ۽ هن کي ان تمام بدسلوڪي لاءِ ملامت ڪئي جنهن هن پنهنجي زال کي تڪليف ڏني :- توهان کي شرم اچڻ گهرجي - هن هن تي رڙيون ڪيون - هڪ عورت کي اهڙي تڪليف ڏيڻ لاءِ ...انتونيا جي ضرورت آهي .ڪجهه هوا حاصل ڪريو، توهان کي هن کي گهر ۾ الڳ ڪرڻ جي ضرورت ناهي، هن کي ٻاهر وڃڻ گهرجي، اجتماع ۾ وڃڻ گهرجي، مائٽن ڏانهن وڃڻ گهرجي، جيئن سڀ عيسائي ڪندا آهن .سڀ کان وڌيڪ، هن کي سير ڪرڻ جي ضرورت آهي، صرف اهو ئي طريقو آهي ته هن جي مٿي جو درد ختم ٿي ويندو ...- پاڙيسري ٿورو توقف ڪيو، پوءِ اڳتي وڌائيندي چيو :- هتان کان هڪ ڪلاڪ کان گهٽ، هڪ خچر جي رستي تي پيادل .اسان وٽ ڪجهه زمين ۽ هڪ ننڍڙو گهر آهي، جنهن ۾ ڇت هيٺان باورچي خانه ۽ ٻيو ٿورو نم ڪمرو آهي، جيڪو اونهاري ۾ بيڊ روم طور استعمال ڪري سگهجي ٿو .هن زمين ۾ هيزلنٽ ٻوٽا، انجير، منداربن، ميڊرن، انگور، زيزول، انب، ناشپاتي، زيتون، مختصر ۾، خدا جي طرفان هر سٺي شيءِ آهي.

جيئن توهان کي خبر آهي ته منهنجي ڀاءُ جي مرڻ کان پوءِ، مون کي پنهنجي چاچي جي سنڀال ڪرڻي آهي ۽ مان هاڻي ٻهراڙيءَ جي سار سنڀال نه ٿو ڪري سگهان، ان ڪري مون ان کي وڪڻڻ جو سوچيو .توهان ان کي خريد ڇو نٿا ڪريو؟ اهڙيءَ طرح توهان جي زال کي سٺي هوا ۾ ساهه کڻڻ جو موقعو ملندو ...شروع ۾ چاچا مائيڪل هڪيو پر پوءِ هو ان کي گهمڻ لاءِ ويو ۽ ان کي خريد ڪرڻ جو به قائل هو .ٿوري وقت ۾ معاهدو ٿيو ۽ ملڪيت سندس ٿي وئي . جي نظر، وڌ کان وڌ چالاڪ ۽ غدار، چاچي انتونيا کي Vittorio Emanuele III ،اهڙيءَ طرح تجويز ڪيو :- تون انجير کڻڻ سيڪارين ۽ انهن کي سڪي ڇڏين .جڏهن توهان کي ڪپڙا ڌوئڻا پوندا ته توهان درياءَ ڏانهن ويندا ۽ پيئڻ ۽ پچائڻ لاءِ گهربل پاڻي حاصل ڪرڻ لاءِ ان کي صاف ڪرڻ لاءِ واريءَ ۾ سوراخ ڪري ان کي صاف ڪرڻ لاءِ ريٽائر ٿي سگهنداسين .اهي خاندان جيڪي ويجهن ڳوٺن سان باسيليو، ويلانڪازا، بيڊيويڪيا ۽ پيانو ويگنا ۾ رهن ٿا .سياري ۾ اوچتو ٿيندو جڏهن درياهه پاڻيءَ سان وهندو، پر مان ان رڪاوٽ کي دور ڪندس .توهان، ٻئي طرف، ڳوٺائن کي لطف اندوز ڪرڻ جي قابل هوندا .اڪيون هيٺ ڪري، چاچي انتونيا، هڪ جيئن - Cuomu tu Voi، eu fazu. - :دفعو وري ائين ڪيو، جيئن ڪيس حڪم ڏنو ويو هو توهان چاهيو، مان ڪندس، غريب ڇوڪري فرمانبرداري سان جواب ڏنو.

باب ٻه - هن دنيا کان ٻاهر

ع جي بهار جي شروعات ۾، غريب ڇوڪري ۽ سندس چاچو مشيري، نديءَ جي پلنگ 1936 ۽ San Basilio ،Badiavecchia. ڏانهن هليا ويا Castrangia، جي پرسان، ڀهراڙيءَ ۾ جي مختلف ڳوٺن ۾ اها ڳالهه پکڙجي وئي ته هو اجا تائين موجود آهي ۽ ماڻهو Vallancazza کيس نوڪريءَ لاءِ سڏين ٿا .انهن ڏينهن ۾ اهو رواج هو، جيتوڻيڪ اڄڪلهه عجيب لڳي ٿو، ته جڏهن انهن کي ڪنهن ميز، دريءَ، دروازي يا الماري جي ضرورت هوندي هئي، تڏهن هو ڪاريگر کي سڏيندا هئا ۽ پنهنجي گهر ۾ هن جي ميزباني ڪندا هئا :هن لاءِ ڪم جي بينچ تاهيندا هئا .انهن کي گهربل ڪاٺ فراهم ڪيو .چاچا مائيڪل اوزار کڻي آيو ۽ ڪم مڪمل ٿيڻ تائين سائيٽ تي رهيو.

انهن کيس سڏيو ته هڪ وڻ وڍي ۽ ان کي ڪجهه سالن تائين سڪي ڇڏيو .ان کان پوءِ وڻ جي ٿاريءَ کي پٽ تي لڳايو ويو .ڪارپينٽر مٿي کان آري ۽ هيٺ هڪ اسسٽنٽ کي رکيو :"Serra serra mastro dascio che dumè fagimmo a cascia“ (Saw saw or Great Master اڄو ته سياڻي سينه ٺاهيون).

وڻ جو ٿلهو پٽ تي لڳل هو .هڪ وڏي آري سان هنن بورڊ حاصل ڪيا ۽ ان سان هنن ونڊوز، پلنگ ۽ وارڊروبس ٺاهيا .اهو ڪم ڪرڻ لاءِ هو 4 وڳي اٿيو ۽ پنهنجي ٿلهي ۽ سئي کڻي روانو ٿيو .جڏهن هو پنهنجي گهر پهتو ته گراهڪن کيس تازو کير سان گڏ پياز ۽ مانيءَ جو هڪ ٽڪرو پيش ڪيو .منجهند تي پاستا جي پليٽ ۽ پنير جو هڪ ٽڪرو .شام جو هن ڪم ڪرڻ ڇڏي ڏنو ۽ نووارا ۾ آچر تي بل ادا ڪرڻ کان پهريان هن کي پهرين جمع طور تي گهر جي ماني ڏني.

ڪجهه سال گذري ويا ۽ پٽ، ٽريلو، وڏو ٿي چڪو هو ۽ پاڻ ئي سمجهي چڪو هو ته هن دنيا جي ڪنهن به شيءِ لاءِ، باقي زندگي ڀهراڙيءَ ۾ اڪيلائي ۾ گذارڻ جو ارادو ناهي ڪيو .هن پنهنجي پيءُ کان واپار ته سکيو هو پر هو خاص ڪرڻ چاهيندو هو ۽ ڪابينه ٺاهڻ وارو هو . هن پنهنجي پيءُ کي قائل ڪيو ته کيس اهڙي شهر موڪليو وڃي، جتي اهو فن سکڻ جو

امڪان هجي .هو ڪيٽينيا هليو ويو ۽ ٻن سالن جي اپرنٽس شپ کان پوءِ هو تمام سٺو ٿي ويو، هن اهو ڪم ڪرڻ لاءِ پاڻ کي تيار محسوس ڪيو، ۽ جڏهن کان هو هن وقت اٺويهن سالن جو هو ته هن سوچيو ته هاڻي وقت اچي ويو آهي ته هو پنهنجو هڪ خاندان شروع ڪري . هو ڪيترن سالن کان هڪ ريڊار جي ڌيءَ کي سجاڻندو هو ۽ شادي ڪرڻ جو فيصلو ڪندو هو، پر اهو سندس چاچي مچيري جي مرضي جي خلاف ٿيو، جيڪو چاهي ها ته سندس پٽ سندس ذات جي ڪنهن عورت سان شادي ڪري .انهن ڏينهن ۾، ناقابل اعتبار، پر اهو هن طرح هو :هڪ ڪاريگر لاءِ هڪ ريڊار جي ڌيءَ سان شادي ڪرڻ بي عزتي جو وڏو ذريعو هو .اوچتو هڪ وڏو تڪرار پيءُ ۽ پٽ جي وچ ۾ پيچي ويو، جيڪو توريلو کي پنهنجي پيءُ ۽ سوٽي ماءُ کان قطعي طور تي پيچڻ لاءِ زور ڏنو .هن پنهنجي نئين خاندان سان گڏ هن شهر کي ڇڏي ڏنو ۽ ڪمو ڏانهن ويو جتي هن پنهنجي ڪم ذريعي هڪ نصيب ڪيو.

چاچي کي ڪو به اولاد نه هو، تنهن ڪري، تريلو جي وڃڻ سان، اهي بلڪل اڪيلو رهجي ويا .جنهن ماڻهوءَ کي هن اڪيلائي مان سڀ کان وڌيڪ تڪليف پهتي، اها چاچي انتونيا هئي، جنهن سڄو ڏينهن پڪين، مڪين ۽ مڇرن سان ڳالهه ٻولهه ڪندي گذاريو جيڪي هن جي چوڌاري گونجن پيا .ٻهراڙيءَ جي ان غار ۾ هن کي ڪنهن سان ڳالهائڻ جو موقعو ئي نه هو . صرف اهم موڪلن جي موقعي تي جيئن ته ڪرسمس، ايسٽر يا آگسٽ جي وچ تي ميڊونا اسونتا جي دعوت تي هو منهنجي ماءُ سان ملڻ لاءِ شهر وڃڻ جي قابل هو .انهن مان هڪ گهمڻ دوران، ڪافي دير تائين پنهنجي حالت جي شڪايت ڪرڻ کان پوءِ، هن پنهنجي پيڻ کي پيش ڪيو" :پياري ٽريسا، مون ڏٺو آهي ته توهان کي ٻه نندڙي ڇوڪرين سان معاملو ڪرڻ لاءِ تمام گهٽو آهي، ڪنسيٽا کي منهنجي حوالي ڪر، ته پوءِ توهان ٿي ويندي .پاڻ کي نندڙي لاءِ وقف ڪرڻ لاءِ وڌيڪ آزاد .مان هن کي ٻهراڙيءَ ۾ وٺي ويندس جتي هوا بهتر آهي ۽ هن سان سٺو سلوڪ ڪنديس- منهنجي ماءُ کي شروعات ۾ پڪ نه هئي پر پوءِ به، هميشه وانگر، هن کي آسانيءَ سان حالتون رڪنڊڙ ڪردار ڏئي، هن جي پيڻ جي گهڻي اصرار کان پوءِ هوءَ راضي ٿي وئي.

منهنجي لاءِ آزمائش شروع ٿي وئي .اهو شايد گرم ڏينهن هو، 1938ع جو اونهارو شروع ٿيو، مان ٻن سالن جو هئس ۽ منهنجي چاچي مون کي وٺڻ آئي .ڪپڙي جي ٿلهي ۾ مون هڪ بلاؤز، پينٽيءَ جا ٻه جوڙا ۽ هر شيءِ کان بي خبر پنهنجي گهر مان نڪري ويس .مان ايترو ننڍڙو هئس جو مون کي اهو احساس نه ٿي سگهيو ته منهنجو ويا ڪرسيس ان ڏينهن شروع ٿيندو .اسان خچر جي رستي تي هلندا رهياسين، جيستائين اڌ ڪلاڪ يا شايد ان کان به وڌيڪ وقت گذرڻ کان پوءِ اسان هن اڪيلائي واري جاءِ تي پهتاسين جنهن جو نالو نهايت ئي اطمينان بخش نالو لڳ ڀڳ جڻ ته بدقسمتيءَ جي اڳڪٿي ڪرڻ هجي، مختصر ۾ (Cassandra!) Castrangia اهو نالو اڳ ۾ ئي هڪ مڪمل منصوبو هو، توڙي جو .مان ان وقت سمجهي نه سگهيس . مڙس شروع ۾ منهنجو سٺو استقبال ڪيو، چاچي هر وقت مون کي ڪجهه مٺيون خريد ڪري منهنجي پسند کي پورو ڪيو ۽ جڏهن هوءَ مون سان گڏ نووارا منهنجي ماءُ سان ملڻ لاءِ

ويندي هئي ته هميشه مون کي زور سان چوندي هئي ته مان گھر واپس نه وڃان پر اهو بهتر هو .هن سان گڏ وڌو جيڪو اڪيلو هو ۽ هوء منهنجي ماء هوندي .مان فرمانبرداري کان سواءِ ڪجهه به ڪري نه سگهيس.

ان دوران، منهنجو پيءُ ساردينيا مان موٽي آيو، فقط هڪ هفتو رهي، منهنجي ماءُ کي حمل پيدا ٿيو .مون کي Antonietta ڪرڻ لاءِ ڪافي، ۽ وري هليو ويو .اهو 1939 هو ۽ اينڊڙ سال اڃا تائين مبهم ياد آهي ته منهنجي چاچي انتونيا مون کي نوارا ڏانهن وٺي وئي منهنجي ماءُ کي ڏسڻ لاءِ ۽ مون پنهنجي پيٽ کي پهريون ڀيرو ڏٺو .مون گھر ۾ رهڻ تي گهريو ته نندڙي کي ياڪر پائڻ لاءِ پر منهنجي چاچي، منهنجي زندگيءَ تي ضابطو رکي، هڪ Antonietta سپاهيءَ وانگر سخت، مون کي چيو :- گھر ۾ ٽرنمو، مان توهان کي هڪڙو خوبصورت سبب (بٽائيندس -)هلو گھر وڃون (مان توکي هڪ خوبصورت گولي ڏاهي ڏيندس.

جڏهن اسان ٿلهي ۾ پهتاسين ته هن منهنجي هٿن ۾ ڳاڙهي، خوفناڪ اکين سان پريل ڪاسيٽا "رکيو .مان ڏڃي ويس .اهو اهڙو دور هو جنهن ۾ مان هميشه روئي رهيو هوس، " چاڪاڻ ته مان پنهنجي ڏاڏي ۽ ماءُ وٽ نووارا واپس وڃڻ چاهيان ٿي، پر چاچي انتونيا کي قائل ڪرڻ جو ڪو به طريقو نه هو :هن جي دل منهنجي هر شڪايت تي بيزار ۽ ٻوڙي هئي .پهرئين ٽن سالن ۾ اسان گهڻو وقت ڪاسترانگيا جي ملڪي گھر ۾ گذاريو، جتي ڪو به جاندار نه هو، رڳو گهٽين ۾ موڪلون ملهائڻ وارا گهرن ۾ پڪڙيل نظر آيا هئا.

آچر تي اسان ڳوٺ ويندا هئاسين ۽ مان پنهنجي ماءُ، منهنجي نندڙن پينرن ۽ ناني سان ملڻ ويس .ڏاڏو مڃن وارو سٺو ماڻهو هو .هو پاڻ سان گڏ هڪ سنف باڪس به کڻندو هو، جنهن کي هو ڪڏهن ڪڏهن سونگهندو هو .سياري ۾ هو مون کي پنهنجي چادر هيٺان وٺي چوڪ تي وٺي ويندو هو ته ڪجهه مٺيون خريد ڪري ۽ اسپتال جي مٽان "سائيان ڪيڏٽا " پهتاسين Castrangia هوٽل ۾ شراب چکي .شام جو اسان واپس.

ڪجهه شام جو چاچو بينڊ سان ريهرسل ڪرڻ لاءِ ويو، جتي هن ٽرمبون وڄايو، پوءِ هو ڪان 500 ميٽرن جي Castrangia .شراب خاني ۾ پيئڻ لاءِ روانو ٿيو ۽ ڳوٺاڻن ڳوٺن ڏانهن موٽيو پنڌ تي هن "ڪنسٽينا، 'نٽويا "...سڏڻ شروع ڪيو .ان دوران گھر ۾ چاچي مٽيءَ جو ٿانو تيار ڪيو هو ته جيئن تپائي تي پاڻي گرم ڪري .پچائڻ جي اڌ رستي ۾، هن کي ٿڪندڙ پاڻيءَ جو هڪ ٿلهو پريو هو، شايد شراب کي نيڪال ڪرڻ لاءِ .هڪ لوهه جي ٿانءَ ۾ منهنجي چاچي ٽماٽن سان گڏ پياز تيار ڪيو ته جيئن پاستا سيزن ٿئي .پياز نه پڪايا ويا ۽ مون کي الٽي ڪئي . "...ڪائو، ٻي صورت ۾ مان پٽي ڪٽندس ۽ توکي ڏيندس".

ان وقت ويني نسل جي هڪ عورت سين باسيليو جي دائي هئي .جڏهن سياري ۾ درياهه ۾ ٻوڏ هئي، چاچا مائيڪل هن کي پنهنجي ڪلهي تي کڻي ويو)هڪ سيانڪاليا (نووارا جي دواخاني ۾

خريد ڪرڻ لاءِ .هو گهر ڏانهن روانو ٿيو ۽ چيو ”انتونيا، هن کي شال ڏي، تڏي آهي .“غريب چاچي، مون کي خبر ناهي ته هوءَ سمجهي وئي ته هوءَ مائيڪل جي عاشق هئي.

مان هاڻي پنجن سالن جو ٿي چڪو هوس، ٻهراڙيءَ ۾ اڪيلائيءَ ۾، ڪنهن سان ڳالهائڻ کان سواءِ، مان جهنگلي جانور وانگر ٿي ويس .مون کي سيني کان شرمسار ٿي ويو .جڏهن اسان نووارا ڏانهن وياسين ته مون لڪائي ڇڏيو چاڪاڻ ته مون کي ماڻهن کان ڊپ هو .پاڙيسرين هن تبديليءَ کي محسوس ڪيو ۽ تنهن ڪري منهنجي چاچي مون کي ڪنڊرگارٽن موڪلڻ جي صلاح ڏني .خوشقسمتيءَ سان چاچا قائل هئا .پوءِ هڪ ڏينهن صبح جو منهنجي چاچي مائيڪل مون کي بسڪيٽ خريد ڪرڻ لاءِ موڪليو ۽ اُن اچي ٽوڪري ۾ وجهي ڇڏيو جيڪو منهنجي ناني مون کي ڏنو هو .بسڪيٽ سان گڏ هن تازو انڊو رکيو .هو مون سان گڏ ڳوٺ ايي جي پرسان نرسري ڏانهن ويو .جڏهن نون منهنجي استقبال لاءِ دروازو کوليو ته مان رڙيون ڪرڻ لڳس .ڊپ کان مون ٽوڪري فرش تي اڇلائي، انڊا ٽٽي پيا ۽ سڄي فرش تي مٽي پکڙجي وئي .منهنجي چاچي مون کي سخت ڌڪ هڻي سزا ڏني ۽ مون کي واپس گهر وٺي وئي .تنهن ڪري ڪنڊر گارٽن جو منهنجو پهريون ڏينهن به منهنجو آخري بڻجي ويو.

ائين ٿيو، جڏهن مان ڇهن سالن جو هئس ته منهنجو چاچو چوندو هو ته :ڪانسٽينا، نووارا وٺي اچ .مان خچر جي رستي تي (Tranquilizer) وچ ۾ مون کي مٽي جي سور لاءِ ڪي ڪرميئر پڇڻ وانگر ڊوڙندو هوس، گريڪو ضلعي مان لنگهندو هوس، ڪڏهن ڪڏهن پنهنجي اچ دواخاني تي پهچندو هوس .هو، “du Surcittu” بجهائڻ لاءِ چشمي وٽ بيهندو هوس، ۽ فارماسسٽ، حيران ٿي ويو ۽ پنهنجي دوستن کي ٻڌايو ته ٿوري ئي دير ۾ مان نووارا ڏانهن ويندس ۽ ائين ئي روشنيءَ وانگر .پنجن سالن جي ڄمار ۾ مون کي بارسلونا وٺي ويا هئا ڏورانهن مائٽن طرفان .اتي مون پهريون ڀيرو وڏي تعجب سان ڏٺو ۽ ٻڌو ...ريڊيو !اسان به هڪ دڪان تي مٽر رنگ جي ڪپڙي جو ٽڪرو خريد ڪرڻ لاءِ وياسين .سيلز اسسٽنٽ تجويز ڪيو :- پڻ خريد ڪريو ٽوپي ۽ اچو سڪارف .آخر ۾ اهي قائل ٿي ويا ۽ دڪان جي اسسٽنٽ به مفت اسڪريپ ڏنيون چمڪندڙ نيري ۽ هلڪي نيري ساٽن جا .ٻئي ڏينهن اسان ڪپڙا ڪٽي منهنجي ماءُ وٽ پهتاسين جنهن ڪجهه ڏينهن ۾ ڪپڙا ٺاهي ڇڏيا .آچر تي مون کي محسوس ٿيندو هو ته هو نووارا جي مارڪوئيز ۽ بارنز جون ڌيئرون.

1941ع جي سرديءَ ۾، جنگ جي وچ ۾، منهنجي پيءُ، ساردينيا ۾ نوڪري ختم ڪري، پنهنجي هڪ دوست سان گڏجي فيصلو ڪيو ته هو ڪنهن اتر واري شهر ۾ پنهنجي دولت جي ڳولا ڪن ۽ موچي جي پراڻي نوڪريءَ کي ٻيهر شروع ڪري زندگي گذارين .هوا ۾ اهو احساس هو ته منهنجي ماءُ منهنجي پيءُ سان گڏ وڃڻ تي چاهي ۽ مان ان ڳالهه تي پريشان ٿي ويس، ته هڪ ڏينهن مان سندس بستري هيٺان لڙي ويس، ڪپڙا لاهي چانورن جا به داڻا، مستقبل جي نپلن کي خارش سان ڏسندو رهيس، چاڪاڻ ته منهنجي چاچي .مون کي ڪڏهن به نه ڌوئي .انهن کي سختيءَ سان مون کان ڪسي ورتو .مون کي رت ڏسڻ ياد آهي چو ته مون

پاڻ کي زخمي ڪيو هو .مون ڪئنوس واري قميص تي واپس رکيا جيڪا ڏينهن رات گهربل هئي، پوءِ لباس، ۽ ڪنهن کي به نظر نه آيو.

وچڻ ڪان اڳ، ماءُ ڪوشش ڪئي ته دادا جي گهر کي ترتيب سان ڇڏي وڃي، جيئن غريب ماڻهو اڪيلو رهجي ويو هجي .هن بجليءَ جي بتين کي نصب ڪرڻ جو سوچيو، ان وقت جي حاڪمن جو اختيار هو .اڳي "يو لوسو "تيل سان استعمال ٿيندو هو .چاچا مائيڪل ان ڳالهه تي پريشان ٿي ويو :ڪجهه ڏينهن ڪان پوءِ هن اليڪٽريڪل کي فون ڪيو ۽ ڪيس گهر ۾ به لائٽ لڳائڻ لاءِ چيو، پوءِ جڏهن مان ڳوٺ پهتس ته مون به ڪاٺ جي ڏاڪڻ تي ٿوري روشنيءَ جو مزو ورتو .مون کي جڏهن ٽوائلٽ وڃڻو پوندو هو، بنيادي طور تي هڪ سادو سوراخ جيڪو سندس ليبارٽري جي پويان گرائونڊ فلور تي هوندو هو، ان جي اڳيان هميشه تابوت رکيل هوندا هئا، جن کي منهنجي چاچي درخواست جي صورت ۾ تيار ڪيو هو.

1 مارچ 1942ع جي صبح جو، هلڪي نيري بازوءَ سان نيري ساٽن ۾ ملبوس، پنهنجي چاچي ۽ ڏاڏي ٿور سان گڏ، مان پنهنجي ماءُ ۽ ننڍڙن ڀينرن سان گڏ پيزا ڊي سين سيباسٽانو جي پوسٽ ٽرين اسٽيشن تي وٺي ويندو .هن Vigliatore آفيس، يعني ها، بس ڏانهن ويس .، جيڪو ڪين جي 4 سالن جي پيڻ روزا مٽي وچڻ نه ٿي چاهيو ۽ هن جي چاچي، هن کي قائل ڪرڻ لاءِ، هن کي چيو :- جيڪڏهن تون مٽي نه وئين ته تون بيمار ٿي پوندين-)مان توکي به پيرا پچائيندس(.

مان، سڀ کان وڏو، پنهنجي چاچي کان متاثر ٿي، نه ڇڏيس ۽ نووارا ۾ رهيس .مان روئڻ کان روڪي نه سگهيس .مون پنهنجي ڏاڏي جي ٻانهن ۾ آرام طلب ڪيو .هو به اڪيلو رهجي ويو ۽ ان ڏينهن لاءِ مان ساڻس گڏ رهيس ته ساڻس گڏ رهي .اٽڪل ويهن ڏينهن ڪان پوءِ ماءُ جو پهريون خط آيو، جنهن ۾ سفر جي ڪاميابيءَ جو ذڪر هو .پيءُ هن کي هڪ آرامده اپارٽمنٽ مليو هو جنهن ۾ گهر ۾ پاڻي هو ۽ هڪ گيس جو چولها، هن لاءِ ڪا نئين ڳالهه هئي .ڪهاڻي کي جاري رکندي، پهچندي ڏينهن ڪان پوءِ هن هڪ هيئر ڊريسر کي گهر گهرايو ته هن کي فيشنيبل وار ڪٽ ڏي .ڳوٺ ۾ لڳ ڀڳ سڀ عورتون پنهنجا ڊگها وار ٽوپي سان پائينديون هيون .مختصر ۾، منهنجي ماء پنهنجي زندگيء ۾ پهريون ڀيرو خوش ۽ مطمئن هئي .ڪهاڻي جي آخر ۾ هن مون کي پنهنجي چاچي ڏانهن سفارش ڪئي .هن يقيناً ڪاسترانگيا ۾ منهنجي تڪليف جو تصور به نه ڪيو هو.

اسان جي وڃڻ کان ٻئي ڏينهن، چاچي انتونيا مون کي ڳوٺ واپس وٺي وئي ۽ پنهنجي مڙس کي چيو ته مون کي پهرين درجي جو ڪتاب خريد ڪري ته مون کي لکڻ سيکاري ته جيئن مان پهرين درجي جي بدران آڪٽوبر ۾ ٻئي درجي ۾ وڃي سگهان .مون کي غريب :مان هاڻي ڪيڏي نه سگهيس، پر مون کي پنهنجو وقت نيلام ۽ نمبر لکڻ ۾ خرچ ڪرڻو پيو .سان باسيليو کان واپسيءَ تي استاد ڪاسٽرانگيا وٽان لنگهيو، جتي هوءَ سيکاريندي هئي .هن جو نالو ماريا هو، هوءَ هڪ ڪپتان جي ڌيءَ هئي جنهن کي هن جي چاچي ڄاڻو .هن ڪيس پاڻيءَ جو گلاس ڏنو .ان دوران مون هن کي نوٽ بڪ ڏيکاريو ۽ هن مون کي پيار ڏنو .هن پنهنجي ٿيلهي مان هڪ

ڳاڙهي پينسل ڪڍي ۽ لکيو ”بهتر ڪيو .“ڪهڙي خوشي، ڪهڙي خوشي پنهنجي پاڻ کي ساراهندي ڏسي، جيڪا منهنجي لاءِ غير معمولي آهي .مان هر روز وڌيڪ اداس ٿي ويس، مون کين منٿ ڪئي ته مون کي منهنجي چاچي ۽ ڏاڏي وٽ وٺي وڃو، پر منهنجي چاچي چيو ته اهو ضروري ناهي.

هن کي ڊپ هو ته مان انهن کي ٻڌائي سگهان ٿو ته مون سان ڪيئن علاج ڪيو ويو ۽ ڪارايو ويو .درحقيقت، هڪ ننڍڙي ڇوڪريءَ لاءِ ڪاڏو ڪافي نه هو، جنهن کي ڄمڻ ۽ ترقي ڪرڻي هئي :صبح جو هنن مون کي پنير سان گڏ سخت مانيءَ جو هڪ ٽڪرو ڏنو، منجهند ۾ ٽماٽن جو سلاد ۽ ٻه زيتون .شام جو، جڏهن هن جو مڙس اتي هو، چاچي انتونيا خام پياز جي بنا تي ٿهيل ساس سان ڪجهه پاستا پڪايا .۽ جيڪڏهن مون اهو نه ڪاڏو ته مون کي تمام گهٽو مارڻ جو خطرو هو .مختلف قسمن لاء، ڪجهه شام جو هن پاستا ۽ لوبيا يا هڪ قسم جو نرم، نرم پولينٽا پڪايا .صرف ڪرسمس، نئين سال، ڪارنيول ۽ ايسٽر تي اهي ڪڪڙ يا خرگوش کي ماريندا هئا .جنوريءَ ۾ هنن هڪ ٻير کي ماري وڌو هو، جنهن مان مصالحي ۽ لوڻ ٺاهيندا هئا، پر انهن کي بوند بوند ڪاٽٿو پوندو هو، ٻي صورت ۾ اهي سڄي سال لاءِ ڪافي نه هوندا .هر آچر تي منهنجو چاچو گندو ٽريپ خريد ڪندو هو، جنهن جي باري ۾ سوچڻ سان به مون کي بيزاري ٿيندي آهي، يا پارسليءَ جي شاخ تي آنڊا لڙڪيل هوندا هئا، جيڪي پوءِ تريل هوندا هئا .
اهي سڀ سستا ڪاڏا هئا، چاڪاڻ ته، انهن جي مطابق، اسان کي پنهنجي دادا دادي وانگر فضول خرچي نه ڪرڻ گهرجي ۽ انهن مون کي ورجايو :- توهان ڏسندا آهيو، انهن وٽ هميشه ساسج ۽ اسٽاڪ مڇين سان ڀريل هوندا آهن، اهي ڪائيندا ۽ پيئندا آهن .اسان کي انهن ماڻهن کان پري رهڻ گهرجي - انهن چيو - .منهنجي چاچي کي ڊپ هو ته ٻيا مائٽ مون کي قائل ڪندا ته منهنجي ماءُ ۽ پيءُ سان براعظم ۾ شامل ٿيڻ لاءِ زور ڀريون .هنن مون کي هنن کان نفرت پيدا ڪرڻ جي ڏاڍي ڪوشش ڪئي ته ڪڏهن هنن سان ملندو هوس ته اکين تي هٿ رکندو هوس ته جيئن هنن کي نه ڏسان.

سيپٽمبر اچي چڪو هو ۽ مون کي سيڪنڊ ڪلاس لاءِ داخلا جو امتحان ڏيڻو هو .منهنجا چاچا مون کي ڳوٺ وٺي ويا، انهن مون تي نظر رکڻ لاءِ درٻار کي صلاح ڏني، جنهن استاد کي آءٌ ٻئي درجي ۾ ويندس ۽ امتحاني بورڊ جو استاد .اهي سڀئي منهنجي پروموشن کي محفوظ ڪرڻ لاءِ تحفي طور انڊا کڻي آيا .منهنجو انهن ماڻهن سان ڪڏهن به رابطو نه هو، ڪلاس روم ۾ ٻه سيٽن واريون ڪاٺ جون ميزون لڳل هيون، جن ۾ انڪ ويلز هئا .مون سان گڏ ٻيون ڇوڪريون به هيون جيڪي ريميڊيشنل امتحان ڏئي رهيون هيون .انهن مون کي بليڪ بورڊ تي اضافي ۽ ذخيري جا مسئلا حل ڪرڻ تي مجبور ڪيو .انڪ ويلز ۽ بليڪ بورڊ ٻئي مون لاءِ بلڪل نوان هئا .مان خوف ۽ شرمندگيءَ سان پتي وانگر لڙڪي رهيو هئس، مون کي خبر نه هئي ته آپريشنز کي ڪيئن حل ڪجي، ڇو ته چاچي انتونيا مون کي فقط هڪ کان ڏهه تائين نمبر لکڻ سيکاريا هئا .هنن پوءِ مون کي هڪ جملو لکڻ لاءِ چيو، نوٽ بڪ ۾ ٿورو سوچيو، پر مون کي خبر نه هئي ته ڪٿان شروع ڪريان .هڪ دفعو اهي گڙٻڙ ختم ٿي ويا، دربان مون کي گهر

وٺي ويو .چاچي ڪانئس پڇيو ته امتحان ڪيئن ٿيو ته دربان جواب ڏنو ته اهو سٺو نه گذريو آهي، پر آخري فيصلو استادن تي آهي.

حيرت انگيز طور تي، نتيجو مثبت آيو ۽ مون کي سيڪنڊ ڪلاس ۾ داخل ڪيو ويو :مان اسڪول وڃڻ لاء تيار هوس، پر ايپرن جو مسئلو پيدا ٿيو .چاچا مائيڪل گذريل ڏينهن دڪان تي ويو هو ۽ ڪارو ڪپڙو خريد ڪيو هو .چاچي انتونيا هڪ ڏينهن اندر منهنجي لاءِ يونيفارم ٺاهي .فولڊر خريد ڪرڻ لاءِ وڌيڪ پئسو گهربل هو .منهنجي چاچي وٽ پئسا هئا پر انهن کي بچت ڪرڻ جو جنون هو، تنهن ڪري هن، بخيل، پنهنجي بهترين ڪوشش ڪئي ۽ مون کي ونڊو ڪلپ سان هڪ پلائي ووڊ فولڊر ٺاهيو .هنن مون کي قلم به نه خريد ڪيو . منهنجي چاچي ڪاٺ جي ٿلهي ٽڪري سان هڪ ٺاهي ٺاهي هئي جنهن جي آخر ۾ نِب لڳل هئي .اهي به نوٽ بڪ ۽ پينسل مٿائي نه سگهيا ۽ انهن کي خريد ڪرڻو پيو .پهرين آڪٽوبر 1942ع تي منهنجي چاچي مون سان گڏ اسڪول وئي .پهرين هوءَ پوڊسٽا ڏانهن وئي ته جمڻ جو سرٽيفڪيٽ گهري جيڪو اسڪول گهرائي ٿو ڇو ته مان ڪلاس کان ٻاهر هوس .استاد مهربانيءَ سان پريل هو ۽ منهنجو گرمجوشي سان استقبال ڪيو، پر مان هن کان ڊڄي ويس، شايد ان ڪري جو هن جي ساڄي هٿ جي بدران هن جي پيءُ جي پاستا جي ڪارخاني ۾ ٻار جي حيثيت ۾ هڪ حادثو پيش آيو هو .مون کي اڳين قطارن ۾ سيٽ ڏني وئي .منهنجا نوان ساٿي، جن مون کي هڪ سال اڳ نه ڏٺو هو، منهنجي موجودگيءَ تي متجسس ٿي، پاڻ ۾ ٻُڌڻ لڳا :- اهو ڇو ٿي رهيو آهي سيڪا-سيڪا؟ -)هي پتلي ننڍڙي ڇوڪري ڪير آهي؟ .(مان ڏاڍو ڊڄي ويس ۽ شرمسار ٿيس، مان پنهنجو وات کولي نه سگهيس ۽ مون انهن سوالن جو جواب به نه ڏنو، جيڪي استاد مون کان محبت سان پڇيا هئا.

مان هڪ جهنگلي ٻار هئس ۽ مون ۾ اها همت نه هئي ته ٻاهر پيشاب ڪرڻ لاءِ پڇان، ۽ هڪ دفعو مون پاڻ کي پيشاب ڪيو .پوءِ جڏهن مان گهر پهتس ته منهنجي چاچي مون کي مار ڏني ڇو ته هن کي منهنجو لباس ڌوئڻو هو جيڪو ڪنهن به صورت ۾ ٻئي ڏينهن تائين وقت تي سڪي نه سگهندو .ڏينهن گذرندا ويا ۽ هر دفعي ساڳيو حال ٿيندو رهيو .اُستاد، جنهن کي اُن جي وچ ۾ خبر پئي، تنهن مون کي ٽوائلٽ ڏانهن موڪليو، پر ڪڏهن ڪڏهن هوءَ وساري ويهندي هئي ۽ مان اُن کي پاڻ وٽ واپس وٺي ويندي هئي .منهنجي ڪلاس ميٽن مون کي نظر انداز ڪيو ۽ مون کان پاسو ڪيو جڻ ته مان طاعون ۾ مبتلا آهيان ۽ مون سان دوستي ڪرڻ جي ڪوشش به نه ڪئي.

اهي هڪ ٻئي کي سڃاڻندا هئا ڇو ته اهي ڳوٺ ۾ مليا هئا، جڏهن ته مون کي ڳوٺن ۾ گهر پهچڻ لاء تقريبا هڪ ڪلاڪ پنڌ ڪرڻو پوندو هو، تنهنڪري انهن سان دوستي ڪرڻ جو موقعو نه هو .چاچا صرف آچر تي شهر ۾ دوستن سان ملڻ لاءِ ايندا هئا ۽ شراب جي بوتل اڳيان انهن سان گڏ ڪجهه خوش ڪلاڪ گذاريندا هئا .پر چاچي گهٽو ڪري پنهنجي مڙس لاءِ ڪم جا آرڊر وٺڻ گهر ۾ ئي رهندي هئي .ڇهن سالن جي ڄمار ۾ آئون ڊگهي چڙهيل کڇر

واري رستي تي هلڻ لڳس .اڌ رستي تي مان استاد کي پيش ڪرڻ لاءِ پنن سان گهيريل واڳٽائي جو هڪ گُڇو وٺڻ لاءِ روانو ٿيس.

مان بيزار ٿي اسڪول پهتس .منجهند کان پوءِ مان ڳوٺن ڏانهن موٽي ويس، جنهن سان گڏ سيڪاڊا جي ٻوڙيندڙ ٽڏڪار ۽ ٻرندڙ سج سان گڏ، ڪنهن جاندار سان ملڻ کانسواءِ.

مون پاڻ کي اُن هڏيءَ ۾ بند ڪري ڇڏيو ۽ اڪيلائيءَ ۾ اُن پرسڪون ماحول ۾ پاڻ سان گڏ تصور ڪرڻ لاءِ اڪيلي رهيس ۽ منهنجي چاچي مون تي سختيءَ سان وڌي رهي هئي .چاچو، ڪم ختم ڪرڻ کان پوءِ، تقريباً هميشه شراب خاني ۾ اچي بيهندو هو ۽ رات جو دير سان گهر ايندو هو، هميشه شراب پيئندو هو .ڪڏهن ڪڏهن، معمول کان وڌيڪ تڪليف، هو گم ٿي ويندو هو ۽ گهر واپس نه ايندو هو .هن جي چاچي ۽ ڪجهه پاڙيسري رات جي اونداهي ۾ لالٽين جي روشنيءَ سان نديءَ جي ڪناري تي هن کي ڳوليندا رهيا .جڏهن ڏنائون ته ڪيس زمين تي ڪري پيو، هنن ڪيس گهر وڃڻ لاءِ چيو.

ان دوران، مان اسڪول ۾ ڪجھ به سٺو نه ڪري سگهيو .پهرئين چوٿين جي آخر ۾ استاد رپورٽ ڪارڊ ورهايا، پوءِ فاشسٽ اشارن سان ۽ بدقسمتيءَ سان سيني نامناسب مضمونن سان :منهنجو رپورٽ ڪارڊ ڪلاس ۾ غريب ترين هو .منهنجي چاچي کي همٿائڻ لاءِ مون ڪيس ٻڌايو ته ٻيا رپورٽ ڪارڊ به منهنجا هئا ۽ منهنجي چاچي لڳ ڀڳ چاري ورتي هئي .پوءِ ڏينهون ڏينهن مون پاڻ ۾ همت افزائي ڪئي ۽ ڪلاس ۾ مون ڪوشش ڪئي ته ڪجهه ساٿين سان دوستي پيدا ڪجي .مون هنن وٽ وڃڻ ٿي چاهيو، پر هنن مون کي پنهنجي گفتگوءَ مان ڪڍي ڇڏيو، شايد ان ڪري جو هنن جي نظر ۾ مان غريب ملڪ جي ڇوڪري هئس.

باب ٽيون - رانديڪا تي رانديون

ڪاسترانگيا ۾ اڪيلائيءَ ۾ گذاريل سالن ۾، وقت گذرندو ئي نه هو، ڇو ته تون رڳو اهو ئي ڪري سگهين ٿو، جو سڄو ڏينهن پکين جي ٽڏڪار ۽ اونهاري ۾ سيڪاڊا جي ڀوڻڀڻندڙ رستي سان zigzag ٽڏڪارن کي ٻڌي، جڏهن سمنڊ مان سرڪوڪو اندر داخل ٿئي .نديءَ جي گذ ۽ وادي کي باهه ڏئي ڇڏيو .ڀهراڙيءَ جا جانور منهنجا دوست هئا .تنهنڪري مون پنهنجو وقت تصور ۾ گذاريو .مون پنهنجي هڪڙي دنيا ٺاهيو آهي انهن انگن اکرن کان، جيڪي مون کي آسمان جي پس منظر ۾ يا وڻن جي شاخن جي وچ ۾ نظر اچن ٿا :جهنگلي جانور جيڪي ڳالهائيندا آهن، نائيٽس جيڪي مون کي هيٺ سيور پٿر جي ڪناري تي قطار ۾ رکيا آهن ۽ پوءِ پنهنجي مون انهن کي جادوءَ جي طاقت ڏني، مون انهن کي خوف کان تباهه ٿيندي ڏٺو .پوءِ مون پٿر کي ڊريگن ۾ بدلائي ڇڏيو، جيڪو اوچتو پاڻ کي جبل کان ڌار ڪري ويو ۽ اوچتو اڏامندو، سڄي ڳوٺ ۾ دهشت پکيڙي ويو .مون بادلن کي بدلائي ڇڏيو، جيڪي اڏامندڙ ٻيڙيون بڻجي ويا ۽ مون آسمان ۾ سفر ڪيو ته پري سمنڊ جي پار وڃڻ جو سوچيو، جتي منهنجي ماءُ ۽ منهنجون ڀينرون منهنجو انتظار ڪري رهيون هيون .ڪيڪڙا جيڪي نديءَ جي پاڻيءَ مان نڪرندا هئا ۽ سڙي ويندا هئا ايستائين جو اهي وڏين جانورن ۾ تبديل ٿي ويندا هئا، جن ڀوتن کي به اُڇلائي ڇڏيو هو جيئن هو نديءَ ۾ اڳتي وڌندا هئا.

ڪڏهن ڪڏهن مون کي پنهنجي چاچي انتونيا جو اڻ وڻندڙ چهرو ياد ايندو هو .هوءَ مون سان پيار نه ڪندي هئي، هن مون سان محبت نه ڪئي هئي ۽ مان هن کان نفرت ڪئي هئي : منهنجي ماءُ مون کي پنهنجي ڀيڻ جي حوالي ڪيو هو پر هن مون سان اهو واعدو به ڪيو هو ته هڪ ڏينهن هوءَ اچي مون کي وٺي ايندي :اهو ئي سبب آهي جو مان اڪثر وڻن تي چڙهندو هوس .افق کي اسڪين ڪيو، اميد ته هوءَ منهنجي پيءُ سان گڏ اچي گهوڙي جي پٺيءَ تي ايندي . سان باسيليو ۽ ويلانڪازا جي ويجهن ڳوٺن ۾ ماڻهو سڀ ڇڏي ويا هئا .باقي ٻچيل عورتون، ٻار ۽ چند پوڙها هئا .اُهي خاموش ڳوٺ هئا، جن کي زندگي مشڪل سان ڇهندي هئي .وقت

رڪجي چڪو هو ۽ ماڻهن کي يقين هو ته سڀ ڪجهه بدلجي ويندو، ته هڪ ڏينهن، جنگ ختم ٿيڻ کان پوءِ، تمدن ٽڙيل پکڙيل، مئل ۽ لرزندڙ گهرن جي ان ميڙ ۾ پنهنجي فتح سان داخل ٿيندي .مان چاهيان ها ته دوست هجن، اهو چاهڻ لاءِ ته مان اڪيلو ۽ لاوارث نه آهيان، ان جي حفاظت ڪرڻ جي قابل ٿي سگهان ٿو، اهو چاهڻ ته مان هن يا ان شخص جي گهرن ۾ پناهه وٺي سگهان ها .مون کي اهو چوڻ جو حق به نه هو ته مان هڪ خاندان کان سواءِ آهيان، ته منهنجا ماءُ پيءُ سمنڊ جي سامهون واري ڪناري تي، ان لامحدود نيري کان پري، منهنجي ۽ انهن جي وچ ۾ هڪ بلند ۽ اڻ ڪٽ جبل جهڙو هو .ان جي بدران مون کي پنهنجي چاچي سان رهڻ تي مجبور ڪيو ويو جنهن مون سان بدسلوڪي ڪئي .جڏهن مون ان باري ۾ سوچيو ۽ هن کي ظاهر ٿيندي ڏٺو، تڏهن هن مون کي ان تلهي ۽ وحشي آواز سان ڪاوڙائي .رڙ ڪرڻ، رڙ ڪرڻ، بي عزتي ڪرڻ ۽ گاريون ڏيڻ جو آواز.

جانور به سندس آواز کان ڊڄندا هئا .صرف پنهنجي مڙس سان گڏ هن پنهنجي سيني کي هيٺ ڪيو ۽ هن جي آواز جو حجم مڪمل طور تي تبديل ٿي ويو، رڙ جي رڙين ۾ تبديل ٿي ويو . منهنجي چاچي سوچيو ته هڪ ننڍڙي ڇوڪري اهو سمجهڻ جي قابل ناهي ته هن جي ڇوڏاري ڇا ٿي رهيو آهي .مون نه رڳو اهو سڀ ڪجهه سمجهي ورتو، پر ان کان علاوه، مان خاموش يا غير فعال نه رهيس .اها هڪ مسلسل جنگ هئي .هڪ نه ختم ٿيندڙ ۽ نه ختم ٿيندڙ جدوجهد .مون هر وقت مستقبل جي باري ۾ سوچيو :هوءَ پوڙهي ۽ لاچار هئي، مان جوان ۽ مضبوط هئس، پر هر شيءِ جي باوجود مان هن سان خراب سلوڪ نه ڪريان ها، اهو منهنجي فطرت جو حصو نه هو.

ڪڏهن ڪڏهن مان درياهه جي ويجهو پهتس، جتي ڏٺم ته ماڻهو ڪپڙا ڌوئي، ڌوئڻ لاءِ، يعني چادر ۽ ڪمبل ڌوئي، پهرين هر شيءِ کي راھ ۾ لڪائيندا هئا .يا وري جڏهن رڍن جي اون کي ڌوئي ان کي اڇو ڪرڻ لاءِ ان کي سج ۾ ڌوئي پوءِ ان کي پلنگن جي گدين ۾ پرڻ لاءِ استعمال ڪندا هئا .مان ڪنڌيءَ تي پٿرن جي وچ ۾ رهجي ويل ٻاڄين کي گڏ ڪرڻ لاءِ ويس ۽ انهن سان گڏ پنهنجي رَڱ ڊول کي به تيار ڪيو .جڏهن مون کي سمجهه ۾ نه پئي آيو ته ڇا ڪريان، مان ڪرافش جي ڳولا ۾ نديءَ جي ڪناري تي پٿر ڪٽڻ لڳس، مون مهارت سان انهن کي پنهنجي آڱرين سان پنهنجي مٽي تي جهليو، ته جيئن انهن جا پن منهنجي آڱرين کي چيپاڻي نه سگهن . مان انهن کي گهر وٺي ويس ۽ شام جو جڏهن منهنجي چاچي ٻاهه ٻاري هئي، مون انهن کي روسٽ ڪري کائي ڇڏيو :منهنجي لاءِ اهو خاص رات جي ماني هئي .ڪڏهن ڪڏهن ڪڪڙ جي بدران، جيئن ئي پٿر مٽي کڄي ويندو هو، تڏهن ننڍڙا خوفزده ڏيڏر عمودي ٽپو ڏيئي مٽي ڏانهن ڊوڙندا هئا، جنهن ڪري مان ڊپ ۾ ٽپو ڏيندو هوس .مون سمجهيو ته اهي منهنجي راند جا ساٿي آهن ۽ ڪڏهن ڪڏهن مون کي وڃڻ جو افسوس به ٿيندو هو، انهن کي سڄي رات اونداهي ۾ اڪيلو ڇڏي .شام جو جڏهن مون کي گهر موٽڻو هو ته وادي ۾ پيدا ٿيل گونج جو فائدو وٺندي مون چاچا مائيڪل کي زور سان سڏ ڪيو .ڪڏهن ڪڏهن اونهاري ۾ جڏهن

اسڪارڊينو خاندان هڪ گهر ۾ رهندو هو ته واديءَ ڪان اڳتي، مان انهن سان ملڻ ويس .مان مما سان ڪيڏندو هوس جيڪو سيني پائرن ۾ ننڍي هئي.

گدڙ گڏي لاءِ ڪرسيون ۽ ٽيبل ٺاهيندو هو .ڪجهه ڪلاڪ صحبت ۾ گذارڻ ڪيترو سٺو هو .صبح جو جڏهن هو ڪير وٺڻ لاءِ درياهه جي ٻئي پاسي ويا ته هنن مون کي سڏيو .هنن وٽ پرڻ لاءِ بالٽي هئي، ”ڪنسٽينا “هن کي ڪير سان ڏسي راضي ٿي .ڳئون جي مالڪ، ميڪا ڪيپيليا، مون تي رحم ڪيو ۽ مون کي اڌ گلاس پيش ڪيو .منهنجي چاچي جي گهر ۾ اسان سال ۾ ٻه ڀيرا ڪير ڏٺا :جڏهن هوءَ بسڪيٽ ٺاهيندي هئي ۽ ايسٽر تي جڏهن هوءَ ڪبوتر تيار ڪندي هئي رنگن جي انڊيءَ سان .جڏهن ڪير جوش اچي ويو ته مون ان جي هر آخري حصي کي اسڪيم ڪيو .ملڪي گهر جي ڪمري ۾ چاچا جو پلنگ هو، جنهن کي جيڪڏهن پلنگ به چئي سگهجي ٿو، جنهن ۾ تختيون رکيل هيون، ٻن لوهي ٽنگن تي هڪ اسٽال جي گدي سان، چاڪاڻ ته هنن نووارا ۾ هڪ گهوڙي جي بال رکي ڇڏي هئي .مون کي ٿلهي جي گديءَ تي سمهڻو هو، جنهن جي مٿان رڳو هڪ پراڻي فوجي ڪمبل هئي، ٿلهي ۽ سڙيل هئي .مان هڪ ڪينواس شرٽ ڪڍي بستري تي ويس، جيڪا مون ڏينهن جي دوران پينٽيءَ ڪان سواءِ به پاتي هئي .مون کي هر رات جيڪا سردي هئي، ان کي بيان ڪرڻ ممڪن نه آهي .جڏهن برسات پوندي هئي، ڇت مان داخل ٿيندڙ پاڻي گڏ ڪرڻ لاءِ ڪنٽينر رکٽا پوندا هئا .جيڪڏهن مون کي رات جو پيشاب ڪرڻ جي ضرورت هئي، مون کي گهر ڇڏڻو پوندو ۽ اهو قدم جي ويجهو ڪرڻو پوندو .جيڪڏهن مونکي سمجهه ۾ نه اچي ها ته مان ڇو خواب ڏسي رهيو آهيان، ۽ مان اهو ئي ڪري رهيو آهيان، ٿلهي جي گدي تي، صبح جو مون کي به تمام گهڻو ڏڪ لڳندو . چاچي انتونيا به اها ئي قميص پائي سمهڻ لاءِ وئي هئي جيڪا هوءَ ڏينهن ۾ استعمال ڪندي هئي، جڏهن ته چاچا مائيڪل پنهنجي ماءُ وانگر ڪنڊ مٿي ڪنيو هو.

سمهڻ جي رسم معمول مطابق ٿي :پهرين مان سمهڻ ويس، پوءِ چاچي جو موڙ هو، پوءِ چاچي پنهنجو پٽيل ڪئنوس وارو پتلون ۽ انڊرويئر لاٿو .ڏينهن جي وقت جيڪا ٿلهي قميص پائڻ سان هو ببد ڏانهن هليو ويو ۽ پٽ جي پرسان ميز تي رکيل تيل جي ڏيئو کي بند ڪري ڇڏيائين . مون، جيڪو شرارتي هئس، نه ڏسڻ جو بهانو ڪيو ۽ ڪنهن به صورت ۾ نظر ڦيرائي ڇڏيم : جڏهن هو شعله کي وسائڻ لاءِ هيٺ لهي ويو ته مون ڏٺو ته هن جو سلائيٽ پٽ تي پڪڙيل آهي، چيني پاڇي وانگر، لڪل ڊين ڊان سان .- ها، اهو ڪيترو سٺو آهي !- هن چيو، چاڪاڻ ته جيڪو شراب هن پيتو هو، تنهن هن کي ايترو گرم ڪيو هو .سنڌن بستري جي پرسان ٻه ٽوپيون هيون، يعني ٻه وڏيون وڏيون ٽوڪريون، جتي هنن سڪل انجير رکيا هئا .انهن کي گندي ۽ ڳاڙهي رڱن سان ڍڪي ڇڏيو هو ۽ بعد ۾ چاچا جا صاف ڪپڙا هئا .منهنجي بستري جي پرسان هڪ دٻي ۾ هنن ماني ۽ هڪ اسڪارف رکيا هئا، جيڪي سياري ۾ جڏهن آئون اسڪول ويندو هوس ته منهنجي مٿي تي ويڙهيل هوندو هو، منهنجو هيٺيون ڪپڙا ۽ منهنجي چاچي جو . مون انهن کي صرف آچر تي استعمال ڪيو جڏهن اسان نووارا ۾ ماس ڪرڻ ويا هئاسين .

منهنجي چاچين چيو ته اسان کي انهن کي ٻھراڙي ۾ نه پائڻ گهرجي ڇو ته اسان انهن کي بيڪار پائڻ ڪنداسين.

جنوري ۾ هنن سور کي ماري ڇڏيو .هنن ڪجهه سساج تيار ڪيا ۽ لوڻ کي لوڻ ڏنو .اُبليل پيرن کي ڏڳن ۾ ڀوڙي ٽيراڪوٽا جي برتن ۾ محفوظ ڪيو ويو .اهي عام طور تي مئي ۾ کائي ويندا هئا تازو وسيع ياڇيون چاڪاڻ ته روايتي طور تي اهي اڳ ۾ کائي نه سگھندا هئا .هڪ دفعي اپريل جو مهينو هو، مون پنهنجي چاچي کان ان بابت پڇيو چاڪاڻ ته مون کي ڏاڍي بک هئي ۽ مون کي خبر نه هئي ته مانيءَ سان ڇا کائون .منهنجي چاچي رڙ ڪئي ته مان ڇريو ٿي ويو آهيان .هڪ ڏينهن جڏهن مان اسڪول مان واپس اچي رهيو هوس ته اوفيليا سان سندس پيڻ خچر جي رستي تي ملي .اهي پنهنجي ماءُ وڃائي چڪا هئا ۽ فرانس مان پنهنجي پيءُ سان واپس آيا هئا.

اهي مون کان وڌيڪ پيلا هئا، مون کي هنن تي رحم اچي ويو ۽ چيومانس ته" :اُتي اچو، جتي آئون رهيس، هن وقت منهنجي چاچي پاڻي ڪٽي رهي آهي، تنور ۾ ماني رکيل آهي، اُهو وٺو، پاڻ کي کارايو پر نه .پوءِ ڪنهن کي ڪجهه به نه ٻڌجان.- هنن منهنجو شڪريو ادا ڪيو ۽ بک کان بيزار ٿي منهنجي صلاح تي عمل ڪيو .مئي ۾، جڏهن چاچا وڏيون ياڇيون پڪايا، ته سُور جي پيرن وٽ ويا ۽ ان جي بدران رڳو ڏڳن سان ياڇي ڏنائين :قدرتي طور تي اهو سوچي رهيو هو ته اهو آئون آهيان، ڪيترن ئي ڏينهن تائين اهي مون تي ڪاوڙ ڪندا رهيا ته مون کي پئسا ڏيو . ان وقت مون کي ڏاڍو فخر محسوس ٿيو، چاڪاڻ ته پهريون ڀيرو مون کي سندن لالچ جي خلاف وڏي جنگ کٽڻ جو خوشگوار احساس ٿيو هو .صفائي سترائي نه هجڻ سبب سڄي گهر ۾ بيچينيءَ جو راڄ آهي .هنن منهنجي ڳچيءَ کي رات جو ڏک هنيو ۽ منهنجي چاچي هر شام مون کي زيتون جو تيل ڏيندي هئي ته جيئن پسو منهنجي رت کي چوسي نه سگھي .صبح جو منهنجي ڳچيءَ ۾ ائين پئي لڳو ڄڻ ته رنگ ٿيل هجي .منهنجي چاچي وانگر، مون کي به جُونيون هيون، جن کي منهن ڌوئڻ جي عادت نه هئي .ٻئي طرف، منهنجي چاچي منهنجي وارن کي وڪرائيندي هئي ۽ ان کي اسٽائل رکڻ لاءِ پاڻيءَ ۽ ڪنڌ سان چڪندي هئي.

ٻئي طرف، منهنجا هم ڪلاسي، هميشه صاف هئا .انهن مان غريب به مون جهڙو گندو نه هو .استاد به مون کي هر ڪنهن کان پري ڪري آخري ميز تائين پهچائڻ جي ڪم ۾ حصو ورتو .منهنجو جسم ناقابل بيان حد تائين گندو هو .اهي مون کي سال ۾ هڪ ڀيرو درياهه ۾ ڌوئيندا هئا، فيراگوسٽو ميلي جي موقعي تي، جيڪو شهر ۾ سڀ کان اهم هوندو هو .هڪ دفعي جڏهن مان پنهنجي ماءُ جي باري ۾ سوچي رهيو هوس، تڏهن مان ست سالن جو هو، ته مان برازير جي ٻرندڙ راهه ۾ ڪري پيس .منهنجو ساڄو هٿ ساڙيو ويو ۽ منهنجي چاچي مون کي ڊاڪٽر وٽ نه وٺي وئي، پر هر روز جڙي ٻوٽين سان منهنجو علاج ڪيو .مون کي ٻن ڪبوتر جي آنڊن وانگر ٻه بلبل هئا، مون درد ۾ رڙيون ڪيون پر هوءَ ڪڏهن به نه هٽي .مون کي ائين لڳي رهيو هو ڄڻ مون کي ڪهاڙين کائي رهيو هجي.

مان معجزاتي طور تي ٻن مهينن کان پوءِ صحتياب ٿيس ۽ مون وٽ اڃا تائين ان جا نشان موجود آهن .اسڪول جي دوران، جڏهن مان هڪ آچر تي بالڪوني تي هوس، هڪ ننڍڙي ڇوڪري، جيڪا هيٺ اچي رهي هئي، مون کان پڇيو ته ڇا مان هن سان گڏ مس ونسينزينا جي ڪيٽيچزم سبق ۾ وڃڻ چاهيان ٿو .مون کي خبر نه هئي ته اهو ڇا هو ڇو ته منهنجي چاچي مون کي صرف اهم موڪلن تي گڏ ڪرڻ لاءِ وٺي ويندي هئي، مون کي سمجهه ۾ نه آيو ته چرچ وڃڻ جو مطلب ڇا آهي .هڪ پادري، فادر بوئمي، اسان جي گهر جي سامهون رهندو هو، پر مان هن سان تمام ٿورا پيرا مليس ۽ هن ڏانهن نهاريندي ڏٺو .منهنجي چاچي مون ڏانهن نهاريندي چيو” :جيڪڏهن تون هن سان ڳالهائين ته اهو پادري تنهنجي زبان ڪٽي ڇڏيندو . سبق وٺڻ جي اجازت حاصل ڪئي .مون catechism بهرحال، مون پڇيو ۽ اٽڃاتل طور تي فوري طور تي ان ماحول ۾ آرام محسوس ڪيو .نوجوان عورت مون کي هڪ ڪتاب ۽ اخبار ڏني .يسوع جي باري ۾ ٻڌي مون کي ڏاڍي خوشي ٿي، هڪ ڏينهن هن مون کي ٻڌايو ته هو مون کي منهنجي پهرين گڏجاڻيءَ لاءِ تيار ڪندو .مون ان بابت گهر ۾ ڳالهايو ۽ انهن مون کي ٻڌايو ته مان اڃا ننڍو آهيان .مون جواب ڏنو، ڪوڙ، ته گروپ جي سڀني ڇوڪرين ائين ڪيو هوندو .حقيقت ۾ انهن جي تصديق ٿي چڪي هئي، تنهن هوندي به، نوجوان عورت ۽ مان متفق رهياسين ۽ سين نڪولا جي پادريءَ سان تاريخ مقرر ڪئي :ڪارپس ڪرسٽي جو ڏينهن.

سفيد لباس جو مسئلو پيدا ٿيو، پر چاچي کي ڪنهن ٻڌايو ته نياٽيون ان کي ڪرائي تي ڏئي رهيون آهن .اهو ڏينهن آيو جنهن جو گهڻو انتظار ڪيو ويو هو :صبح جو هو مون سان گڏ چرچ ڏانهن روزو رکڻ ويو .هن سوچيو ته ٻيون ڇوڪريون به اتي آهن ڇو ته هن ڪڏهن به ڪيچزم واري عورت سان رابطو ڪرڻ جي شروعات نه ڪئي هئي .اهو محسوس ڪندي ته مان اڪيلو آهيان، هن مون کي بي عزتي ڪئي" :ڪوڙو، بدمعاش ".منهنجو استاد پڻ ٻين ماڻهن سان گڏ ان صبح جو ماس تي هو .اتي موجود ڪجهه عورتن ڪيس خاموش ڪيو . پادري آيو ۽ مون کي هٿ کان وٺي، اقرار لاءِ مقدس درگاهه تي وٺي ويو .هن مون کي خوبصورت لفظ ٻڌايو جيڪي مون اڳ ڪڏهن به نه ٻڌا هئا .مون کي ائين محسوس ٿيو ته مان جنت ڏانهن اڏامندو رهيو آهيان ۽ مون پاڻ کي چيو” :اها حقيقت ناهي ته پادرين زبانون ڪٽي ڇڏيندا آهن، ان جي برعڪس اهي ڄاڻن ٿا ته ننڍڙي ڇوڪريءَ جي تڪليف کي ڪيئن سمجهندا آهن .جيڪڏهن مان ڪريان ها ته خوشيءَ سان هن کي ڀاڪر پائي چوان ها.

هن مون کي پنج هيل مريس چيو ۽ مان واپس پنهنجي سيٽ تي ويس .چاچي فوراً مون کان پڇيو ته مون پادريءَ کي ڇا چيو هو ته اتي ايترو وقت رهي، ۽ مون چيو ته :-ان ڇوڪريءَ مون کي سيکاريو ته اقرار راز آهي .- ها، پر توهان کي پهريون پيرو مون کي ٻڌائڻو پوندو - هارپي زور پريو .بالڪل نه .اتي ميس، ڪميونيشن ۽ ٻاهر نڪرڻ تي هنن مون کي مجبور ڪيو ته منهنجي چاچي جي هٿ کي چمي ۽ چيائون" :مهرباني ڪري مون کي برڪت ڏي ".مون پنهنجي ڏاڏيءَ سان شروع ڪيو، هميشه اهو ئي جملو، پوءِ سڀني مائٽن جي چوڌاري ويس .چاچي گيتانا مون کي هڪ ڪتابڙو ڏنو .مون کي بک لڳي هئي، پر مون کي ڪنهن به ماني نه ڏني .عام طور تي،

هڪ پيرو تقريب ختم ٿيڻ کان پوءِ، اهو رواج هو ته بسڪٽ سان گرينيتا وٺڻ لاءِ بار ڏانهن وڃو، پر انهن ڪي بچائڻ جي انماد تي غالب ٿي ويا :منجهند جو اسان هڪ پليٽ پاستا کائيندا هئاسين ۽ منجهند ۾ اسان فوٽوگرافر ڏانهن ويا هئاسين .مائٽن ماءُ جي تصوير موڪلڻ جي صلاح ڏني.

مون سيڪنڊ ڪلاس پاس ڪيو هو ۽ تمام گهٽ مارڪن سان پاس ڪيو هو .ان سال اسان ڪي سڄي اونهاري ڳوٺن ۾ رهڻو پيو .مون اعتراض ڪيو" :گهٽ ۾ گهٽ آچر تي مون ڪي اجتماع ۾ وڃڻو آهي ۽ پنهنجي ڏاڏي سان ملڻو آهي جيڪو اڪيلو آهي .هو تمام سٺو ماڻهو هو، دميءَ ۾ مبتلا هو .ڏيءَ هن ڪي نظرانداز ڪيو، جزوي لاپرواهيءَ جي ڪري، جزوي ان ڪري جو هوءَ پنهنجي مڙس جي اها حالت هئي، جو پاڙيسرين، مائٽن ۽ سسر کان هميشه ناراض رهندو هو.

مون ڏوڻيءَ ڪي ڏوڻ لاءِ ورتو ۽ مائيڪليلو کان ڳجهي طرح پنهنجي چاچي وٽ وٺي ويس، ڀي صورت ۾ مصيبت ٿيندي .هن پنهنجي پيءُ لاءِ به پيار محسوس نه ڪيو :هڪ ڏينهن هن جي اڌ پيڙن مان هڪ ڪاسترانگيا وٽ آئي ته ڪين ٻڌايو ته هو مري ويو آهي" .جيڪڏهن تون نه نڪرندين ته مان تو ڪي گدا ۾ مارائي ڇڏيندس، "هن ڪيس چيو.

جڏهن ڳوٺ ۾ ڪا پارٽي ٿيندي هئي ته ميوزيڪل بينڊ جي ميمبرن ڪي "پيزو ڊورو "پيش ڪيو ويندو هو، جنهن ڪي آئس ڪريم سڏيو ويندو هو، جنهن ڪي ان جي خاص مستقل مزاجي سبب سڏيو ويندو هو .چاچا مائيڪل، اهو ڪڏهن به واضح نه ٿيو ته چا هن ڪي اهو پسند نه آيو يا چاڪاڻ ته هو سخاوت جي هڪ غير معمولي اشاري ڏانهن هليو ويو، مون ڪي اتان لنگهندي ڏسي مون ڪي سڏيو" :ڪنسٽينا، اچو ۽ آئس ڪريم وٺو ."۽ تنهنڪري مون لطف اندوز ٿيڻ جو موقعو ورتو، انهن نادر موقعن تي، ڪجهه سٺو.

ڪجهه وقت اڳ بيڪينو جي ڊاڪٽر ڪوسينٽينو مون کي هڪ تفصيل ياد ڏياري جيڪا منهنجي ياداشت ۾ گم هئي .جڏهن ته بينڊ شهر جي گهٽين ۾ وڄندو هو، ٻارن پريڊ ۾ شامل ٿيڻ جي ڪوشش ڪئي .پر انهن جي موجودگي کي جواز ڏيڻ لاءِ ميمبر کي ”چاٽڻ “ضروري هو . ان کي ثابت ڪرڻ لاء، هن پنهنجي جيڪٽ جي کيسي ۾ هٿ ڪيو .اهڙيءَ طرح مان پنهنجي چاچي مائيڪل جي پٺيان لڳس، جڏهن ته گياني ڪوسينٽينو، هڪ ايليمينٽري اسڪول جي استاد جو پٽ ۽ بي پيءُ، پنهنجو هٿ گينگ ليڊر جي کيسي ۾ رکيو.

جنگ جي وچ ۾، ڪجهه بم نوارا ۾ ڪرڻ شروع ڪيو .سڀ ڀڄي ويا ۽ ڪجهه واقفڪار اسان سان گڏ ڪاسترانگيا ۾ پناهه ورتي .مون لاءِ اها هڪ پارٽي هئي ڇو ته مان ڪمپني ۾ ٿي سگهيس .هر وقت اوچتو اوچتو ٿلهي جو آواز ٻڌڻ ۾ ايندو هو .افسوسناڪ خبر اها .به پهتي ته اورلينڊو پيسٽري جي دڪان جي مالڪ جو پٽ بم ڌماڪي سان ڦاٽي پيو ۾ ماء، ڇوٽين وقت لاء حامله، روزا ۽ انتونيتا سان اڪيلو رهجي ويو .منهنجي Domodossola ٿيڻ لاءِ .وڃڻ ڪان ڪجهه مهينا پوءِ Bersagliere پيءُ کي سسلي واپس سڏيو ويو هو ته هڪ هن کي معلوم ٿيو ته هن جي ماءُ ايما نالي هڪ ننڍڙي ڇوڪريءَ کي جنم ڏنو آهي ۽ هن جي گهر واپس اچڻ جو امڪان آهي جيئن هن کي چار ٻارن سان گڏ ڇڏڻ جي اميد هئي.

۾ پهتو ته هن کي هڪ تلخ تعجب مليو :ايما Domodossola بدقسمتي سان، جڏهن هو ڏينهن کان پوء جيئرو رهڻ بند ڪيو هو .ٻن ڏينهن کان پوءِ هن کي واپس محاذ تي وڃڻو 12 هو .ڪجهه مهينن بعد - اهو 8 سيپٽمبر کان پوءِ غير يقيني ۽ عدم استحڪام جو دور هو - هو فوجي سروس کان فرار ٿيڻ ۾ ڪامياب ٿي ويو ۽ نووارا ڏانهن واپس آيو ته جنگ ختم ٿيڻ جو انتظار ڪري پنهنجي ماءُ سان شامل ٿيڻ لاءِ .هن جوتن جو هڪ ننڍڙو دڪان کوليو .هر روز مان کيس ڏسڻ لاءِ ويندو هوس .منهنجي عمر جي لحاظ کان شرميلو، پر هوشيار، مون کي سمجهه ۾ آيو ته بابا هڪ شادي شده عورت سان، پر فوجي مڙس سان گڏ سمهڻ وارو هو . هڪ ڏينهن آئون پيزا برٽولامي جي مٽي واري گهٽي تي باڪس آفيس ۾ داخل ٿيس .اڳيان دڪان جو ماٺو بابا سان ڳالهائي رهيو هو .مون پنهنجي آڱرين ۽ وچين آڱرين سان اشارو ڪيو ته منهنجي پيءُ جون اکيون ٻاهر ڪڍڻ لاءِ، جيڪو منهنجي ماءُ کي ڌوڪو ڏئي رهيو هو .ٻاڙيسري مون کي پڪڙي ورتو، جڏهن ته منهنجي پيءُ مسڪرائيندي چيو ”توهان جي پنهنجي ڪم جو خيال رکجو .“44ع ۾ هڪ ڪارا وار ڇوڪرو پيدا ٿيو، هن جهڙو گهنگريل وار...

۾ سندس ڏاڏو معدي جي ڪينسر ۾ مبتلا ٿي ويو .مون پنهنجي چاچي کان Badiavecchia اجازت ورتي ۽ کيس ڏسڻ لاءِ .مان اڪثر ڪري ڪاسترانگيا کان هيٺ لهي ايندو هوس ۽ درياهه جي ڪناري تي گهمندو هوس .مان هن کي بستري تي ياد ڪريان ٿو، پرامن .ڏاڏي اجا دڪان ۾ مصروف هئي ۽ ان لاءِ ٿورو وقت ڏئي سگهي ٿي .هن زيتون جي هڪ شاخ هن جي هٿ ۾ ڏني ته هو مکين کي ڀڄڻ لاءِ، پر هو وڌيڪ خراب ٿي ويو ۽ وڌيڪ طاقت نه رهي ۽ مون

انهن ڪي هن ڪان پري ڪري ڇڏيو .2 نومبر 1944ع تي 66 سالن جي عمر ۾ جنت ڏانهن روانو ٿيو .بابا اجا سسلي ۾ هو .جنازي ۾ سندس چاچا به شرڪت ڪئي.

هر وقت مون ڪي پنهنجي ماءُ جا ڪيئي خط ملندا هئا .45 ۾ بابا ٻوموٻوسولا ڏانهن موٽيو ۽ 46 ۾ منهنجو ڀاء جيوسپي پيدا ٿيو.

باب چوٿون - تيل، ڪوب جايون ۽ برائي اک

سڄي دنيا ۾ جنگ پکڙجي رهي هئي، رابطا ڏکيا هئا، ۽ اسان هاڻي ماءُ کان نه ٻڌو . ۾ واپس گهرايو ويو هو ۽ Bersaglieri Corps خوشقسمتيءَ سان، منهنجي پيءُ کي سسلي ۾ جڏهن هن کي ڪجهه ڏينهن جي آزادي ملي ته هو مون سان ملڻ آيو .جنگ جي ڪري ٻهراڙيءَ ۾ ماڻهو تمام گهڻا هئا .ٻي گهر ماڻهو عام طور تي پندرهن ڏينهن رهندا هئا، پر پوءِ شهر کي بمباري جو خطرو هو ۽ هنن سڄو سال ٻهراڙيءَ ۾ رهڻ کي ترجيح ڏني.

مون هر وقت انهن ماڻهن وٽ پناهه ورتي .اتي هڪ خاندان هو جنهن ۾ چار ٻار هئا جيڪي هميشه سٺي روح ۾ هئا جيتوڻيڪ انهن وٽ کاڌو نه هو .مون پنهنجن چاچن جي لالچ کي ڏٺو، جن وٽ تمام گهڻا سڪل انجير هئا ۽ اهي ڪنهن کي به نه ڏنا هئا :مون هڪ سٺي مثالي ورتي ۽ انهن کي ڳجهي طور تي وٺي آيا .مون ڪجهه ٻاڇيون محفوظ ڪيون جيڪي هنن مون کي ناشتي لاءِ ڏنيون .ايستائين سخت ماني :هڪ ٽڪرو جيڪو منهنجي چاچي اسڪول وڃڻ کان اڳ منهنجي کيسي ۾ رکيو هو، مون انهن ٻارن سان شيئر ڪيو ۽ ان جي بدلي ۾ انهن مون کي لکڻ لاءِ ڪجهه ڪاغذ ڏنائين، انهن مون کي جهولي تي ڪيڏڻ لاءِ ڪيو ۽ انهن مان هڪ رانديڪا، ڪرسيون ۽ ٽاهيا .گڏي لاءِ پلنگ جيڪي هن مون کي ۽ پنهنجي ننڍي ڀيڻ کي ڏنيون، جڏهن ته هن جي وڏي ڀيڻ اسان لاءِ رَگ ڊول ٺاهي.

ڪڏهن ڪڏهن ائين به ٿيندو هو ته مان درياهه جي ڪناري تي هليو ويس، جتي پرپاسي جون عورتون راهه سان پنهنجا ڪپڙا ڌوئينديون هيون، ۽ مان اتي ٻيٺو ٻيٺو هوس ته ان ٻاهه کي ڏسندو رهيس، جيڪا پاڻيءَ کي گرم ڪرڻ لاءِ ٻن وڏن پٿرن سان رکيل برتن ۾ ٻرندي هئي ..مون ڪڏهن به پنهنجي چاچي کي اهي آپريشن ڪندي نه ڏٺو .هن تقريبن ڪڏهن به نه ڌويو هو ۽ نه ئي هو درياهه ڏانهن ويو هو جڏهن اتي ڪو نه هوندو هو ته جيئن هن جا گندا ۽ تمام گندا ڪپڙا ظاهر نه ٿين.

ٻين دفعي مون انهن عورتن کي ڏٺو آهي، جيڪي ٻن ٽن ڏينهن تائين پٿرن تي اونهي ڪپڙي کي گهر ۾ ورهائينديون هيون .اُن کي ٻوري چڙهيو ۽ اُن کي ٻرندڙ سج جي هيٺان سڪي چڙهيو،

جيستائين اچو تي ويو .منهنجي چاچي هميشه مون کي گهر سڏيندي هئي پر مون ٻڌائڻ جو بهانو ڪيو .جنگ دوران، سندس ڏيءَ به هڪ ننڍڙي ڇوڪري سان گڏ تورين کان موٽي آئي هئي .سالواتور جي احترام کان ٻاهر، هن جي سوٽي، هوء هڪ راڻي وانگر علاج ڪيو ويو .ان عرصي دوران اهي ڳوٺ ۾ رهيا ۽ ان موقعي تي چاچي خوشبوءِ وارو صابڻ، ڪپڙي جا ٽوال، ڊش ڊرائير، ٽيبل ڪپڙا ۽ نيپکن ڪڍي سٺو تاثر پيدا ڪيو .ان جي بدران مون سان هڪ نوڪر جهڙو سلوڪ ڪيو ويو، جنهن کي ڪم هلائڻ ۽ چشمي مان پاڻي آڻڻ لاءِ موڪليو ويو، ڇاڪاڻ ته مهمان موڪلڻ بي عزتي هئي.

ڪرسمس آئي ۽، اتر جي رواج مطابق، صبح جو دلهن کي بيبي عيسيٰ طرفان سندس ڌيءَ کي هڪ خوبصورت تحفو ڏنو ويو :گڏي لاءِ برتن ۽ طشتين جو هڪ خوبصورت سيٽ .مان هن جي لاءِ خوش ته هوس، پر ساڳئي وقت مون کي ڪاوڙ به اچي رهي هئي، جيئن اهي ڳالهيون مون سان ڪڏهن به نه ٿيون هيون .مان ڪمزور ۽ ڪمزور ٿي رهيو هوس .انگور هئا پر افسوس ته انهن کي کائڻ لاءِ :انهن کي شراب لاءِ دٻائڻو پيو .تون رڳو پاڙيسرين کان چوري کائي گڏ ڪيا ويا پر انهن کي وڪڻ لاء .مون ڪجهه ڳجهي طرح کائي Hazelnuts .سگهين ٿو ڇڏيو، جيئن ڪاٺ ۾ ٻڪريون .منهنجا چاچا بسڪيٽ ڻاهڻ لاءِ صرف ڪرسمس ۽ ايسٽر تي کير خريد ڪندا هئا ۽ مون ان کي اُبلندي ان کي چمچ سان ملائي ڇڏيو هو .منهنجي چاچي ڪڏهن ڪڏهن منهنجي لاءِ ترڪيل انڊا تيار ڪندي هئي .مون کي اڪثر اميد هوندي هئي ته هوءَ ان کي منهنجي لاءِ ترائيندي :- اچو ته ان کي ڇڏي ڏيون ته جڏهن اسان وٽ ڪجهه هجي ۽ انڊا ڏيڻ وارو گذرندو هجي)هو ميسينا جو هڪ نوجوان هو جيڪو ڀرارڙيءَ جي چوڌاري انڊا گڏ ڪندو ۽ انهن کي تازو ڪري ڇڏيندو هو .ان کي وڪڻ ۽ پئسا حاصل ڪري سگهو ٿا .هن ٻن مهينن تائين انڊا گڏ ڪيا ۽ پوءِ وڪرو ڪيا.

ميسينا جي ماڻهن جن آنڊا خريد ڪيا، انهن جي هٿن ۾ شايد هڪ ڪڪڙ هو .انجيرن کي پيئڻو پوندو هو، فقط ٿورا کائي سگهجن ٿا، باقي سياري لاءِ وڪڻ يا محفوظ ڪرڻ لاءِ سج ۾ سڪي ڇڏيا ويندا هئا .آڪٽوبر جي مهيني ۾، شام جو خوبصورت سينگار ٿاهي ويندي هئي . جيڪڏهن ڪو ٿلهو بچيل هجي ها ته منهنجو چاچو ان کي ننڍي ڪمري ۾ ميز تي رکي ڇڏيندو هو)پليٽ تي نه، پر ڏيئا مان ٿڌيل تيل جي ڇٽيل ڇتيءَ تي (۽ صبح جو جڏهن هو اٿندو هو .چار چار ڪم تي وڃڻ لاءِ، هو مون کي اٿاريندو ۽ مون کي سينو هٿ ڪري چوندو : تون ناشتو ڪر .“مون انهن جي فرمانبرداري ڪئي ۽ انهن کي بک کان ٻاهر کائي، پر اهي تيل ” وانگر چکيا ۽ لازمي طور تي مون کي پيٽ ۾ درد ڏنو .چاچو گهمنڊ ڪندي چيو :- مان پنهنجي ڀائيجي سان پيار ڪريان ٿو، رات جي دير هوندي به هن لاءِ سينگار تيار ڪندو آهيان .حقيقت ۾ منهنجي چاچي جي اکين ۾ نفرت هئي .ڪڏهن ڪڏهن اهي پيلا، ٻرندڙ ڳاڙها هوندا هئا جڏهن هو ناراض ٿيندو هو :جيتوڻيڪ اهي ننڍا هئا، اهي اکيون هن جي منهن تي حملو ڪيو . اهي ننڍڙا ۽ گهاٽا سوراخ هئا، جن مان نفرت جا وهڪرا نڪرندا هئا .ان دوران، پيچش ۽ ڪيڙا فتح ٿي ويا .ڪڏهن ڪڏهن منهنجي چاچي مون کي تيل جو هڪ چمچو ڏيندو هو .هي ڪيڙا

سان شروع "prichentu" پري رکي ٿو، هوءَ پاڻ کي قائل ڪرڻ لاءِ گوڙ ڪندي رهي ...پوءِ هن ڪيو: - Mazzai un vermu gruossu quennu ìa pagana, ùa u mazzu chi sugnu all Christian. يا يا سومر تي توهان ٻڌو ٿا، يا اڱارو تي توهان ٻڌو ٿا، يا اربع تي توهان ٻڌو ٿا، يا matteia ،تي توهان ٻڌو ٿا Sabutu تي توهان ٻڌو ٿا، يا Vinardì خميس تي توهان ٻڌو ٿا، يا du jurnu of Easter u viermu sturdudu a tierra casca.

مون هڪ ٿلهي ڪير کي ماريو جڏهن مان ڪافر هو ۽ هاڻي مان ان کي هڪ عيسائي طور) ماريندو آهيان .پاڪ سومر تي، پاڪ اڱارو تي، پاڪ اربع تي، پاڪ خميس تي، گڊ فرائيڊي تي، پاڪ ڇنڇر تي، ايسٽر جي صبح تي .دنگ ٿيل ڪيڙو زمين تي ڪري ٿو).

مون کي خبر ناهي ته مان ڪيئن بچي ويس.

هتي اسان هڪ قوس کوليو.

ڪيترائي سال گذري ويا ۽ مون کي پيٽ ۾ درد ٿيو .مان هڪ ڪمري جي سائيز جي مشين سان ايڪس ري ڪرڻ لاءِ ويس .انهن مون کي ڪجهه اڇو پيپ ڏنو ته ڏسو ته ڪو السر آهي .بدقسمتي سان، ڪجهه به نه ڏسي سگهيو .ريڊيالوجسٽ چيو ته اهو گيسٽرائٽس آهي ۽ مون کي درد کي گهٽائڻ لاءِ ڪجهه فالج جو سامان ڏنو .مان ان نقطي تي پهچي ويس جو مان پاڻيءَ جو هڪ چمچو به پيٽ پري نه سگهيس .منهنجي عمر اٽڪل پنجويهه سال هئي .پاولو، آرمندو جي هڪ دوست، پياسينزا مان، مون کي هڪ ماهر وٽ وٺي وڃڻ جي تجويز ڏني .هو ڊاڪٽر مزيو وٽ به آيو .گيسٽرو اسڪوپي جو اوزار ڳلي کان ٻاهر داخل نه ٿي سگهيو" .مون کي خبر ناهي ته هن عورت کي ڪيئن بچائيان، "ڊاڪٽر چيو، "پائلورس بند آهي .گيسٽرو سان گڏ IV اسڪوپي ڪرائيندڙ سئي ماٿهو پنهنجن پيرن تي ڪمري مان نڪري ويا .مون کي اسٽريچر تي .ڊاڪٽر مون کي ٻن مهينن لاءِ مضبوط علاج جو مشورو ڏنو .جڏهن مان موٽيس ته اوزار اڃا پاس نه ٿيو هو .ٽن مهينن لاءِ ٻيو به مضبوط علاج.

پهرين گهمڻ کان پنجن مهينن کان پوء، اوزار پائليورس ذريعي پڇڻ شروع ڪيو" .معجزو "! ڊاڪٽر مززو چيو .هڪ دفعو ٽيوب هٽايو ويو ته هن مون کان ڪيترائي سوال پڇيا ته اهو سمجهڻ لاء ته اهو پيدائشي هو يا سبب .مان روئڻ لڳس" :شايد اهو ئي تيل هو جيڪو زيزي مون کي هر وقت ڪيڙن لاءِ ڏنو هو .ڊاڪٽر پنهنجا هٿ پنهنجن وارن ۾ رکيا" :تيل؟ ۽ تون اڃا جيئرو آهين ."!علاج جاري رکندي، مون ڪڏهن ڪڏهن گيسٽرو اسڪوپي ڪي بار بار ڪيو.

ڊاڪٽر مازيو جي مهرباني جنهن منهنجي زندگي بچائي، هاڻي سالن کان پوءِ مان صرف ڪجهه ڪنٽينمينٽ دوائن سان ماني جو مزو وٺي سگهان ٿو.

جڏهن ڪو هن کي بالڪوني مان سڏيندو هو، ته هن جي چاچي هن جو مٿو ڦيرايو .انهن پوءِ هن کي صلاح ڏني ته هڪ خالي پيٽ تي فيروڪائن جو هڪ ننڍڙو گلاس وٺو .هن پنهنجي مڙس کي اهو خريد ڪرڻ لاءِ راضي ڪيو ۽ صبح جو هن مون کي هڪ گلاس پڻ ڏنو.

ان ڪانسواءِ ان گهر ۾ وهم جو به راڄ هو .هن جي چاچي کي هر وقت مٿي ۾ سور ٿيندو هو جيڪو شراب پيئندو هو، پر هن جي چوڻ موجب ان جو سبب ڪنهن جي بڇڙي نظر هئي . زال کي هن کي ويهڻو پيو :هن هڪ پليٽ ورتي، جنهن ۾ ڪجهه لوڻ ۽ تيل جو هڪ ڦڙو وڌو ۽ پوءِ مٿي جي سور لاءِ پرچينتو چوڻ شروع ڪيو :- اوگليو بيريڊيتو، اوگليو سانتيسيمو، هن گهر ۾ اچو ۽ هن کي ڀڄائي ڇڏيو .morocchiu, ogliu biriditto, get out and chase away this mammucca...) برڪت وارو تيل، سڀ ڪان وڌيڪ مقدس تيل، هن گهر ۾ داخل ٿيو ۽ هن بڇڙي نظر کي هٽايو، برڪت وارو تيل، مضبوط ٿيو ۽ هن شيطان کي ڀڄايو...).

برڪت واري تيل جو هي ٿلهو وڌايو ويو، انهن جي عقيدي مطابق، برائي نظر .ٿوريءَ دير کان پوءِ ڪمري جي چئني ڪندن ۾ پاڻيءَ جا ڇنڊا هنيا ويا ۽ سندس مٿي جو سور دور ٿي ويو.

زخمن کي ڀرڻ لاءِ، ڪبابن کي تيل سان ملايو ويو، ۽ گوشت جو ننڍڙو ٽڪرو برت ٿاهڻ لاء . اهو خوفناڪ مرڪب هو، انهن چيو ته، ناقابل اعتبار !صبح جو هنن مون کي مگنيشيا سان پاڻي جو گلاس ڏنو .ٿوريءَ دير کان پوءِ، سڀ ٽڙڪڻ لڳا، مون کي پاڻ کي آزاد ڪرڻ لاءِ سردي ۾ ٻاهر وڃڻو پيو .جڏهن مان صحتياب ٿيس ته انهن مون کي هڪ عورت ڏانهن موڪليو جنهن جادو جا ڪرتب ڪيا :هن مون کي سر کان پيرن تائين هڪ تار سان ماپيو ۽ منهنجي افقي هٽن کي ساڄي سان .جيڪڏهن هڪ ٽڪرو غائب ٿي ويو ته اهو ان سال لاء موت کي روڪيو.

توڙي جو پنهنجي طريقي سان چاچا خدا تي، سنتن ۾، مديني ۾ ايمان رکندا هئا .هر سال 8 سيپٽمبر تي اهي ٽنداري ڏانهن هلندا هئا، شهر کان چاليهه ڪلوميٽر پري بليڪ ميڊونا لاءِ وقف ڪيل پناهگاهه ڏانهن .پنجن سالن جي ڄمار کان ئي مون کي اها تپسيا ڪرڻي هئي.

ٽنڊي جي حرم جي زيارت جي موقعي تي، هڪ ڏينهن اڳ چاچي رڱن مان ڪپني)ڇيڙي (ٺاهي هئي .چاچا وقت جي پابندي سان شڪار تي ويو ۽ گهر ڪٽي آيو هڪ يا ٻه جهنگلي خرگوش تيار ڪيو .هن آئيني ۾ ڏنو ۽ aubergines پچائڻ لاءِ .هڪ سٺو تاثر ڏيڻ لاء، چاچي پڻ پريل ڪپڙي سان منهن صاف ڪيو .ان وقت ”ززا ڪٽي آهي، منهنجو حسن “جو ڳانو رائج هو ۽ مون کي ان کي ”ززي “سڏڻ جي عادت پئجي وئي.

اسان ٽنڊي ڪان شام جو اٽڪل يارنهن وڳي روانا ٿياسين ته صبح جو سوير پهتاسين .ٽڪل ۾ ٽڪل پنهنجي ڪمزوريءَ جي ڪري، مون ڪيترائي ڀيرا تازو پاڻي گهريو، پر هنن ٻين ٽڪل ماڻهن وانگر اسٽالن تان خريد نه ڪيو :اهي چرچ جي ڀرسان موجود واحد چشمي وٽ قطار ۾ بيٺا هئا، جتان گرم پاڻي وهندو هو .اها گرمي ڪي آرام ڪرڻ ۾ مدد نه ڪئي .روايت موجب، هنن مرغي، وڏيون ڀاڄيون ۽ ڀاڄيون خريد ڪيون، پوءِ اجتماع ۾ ويا، مديني جي زيارت ڪيائون ۽ رستي ۾ هنن پنهنجي ڳوٺاڻن ۽ مائٽن مائٽن سان ملاقات ڪئي .منجهند جو اسان چوڌاري زيتون جي وڻن هيٺان ڪاٺ وياسين .اها شرم جي ڳالهه آهي ته مان ڏاڍو ٽڪل هئس، ان ڏينهن حقيقت ۾ دوستن جي سامهون سنو تاثر ڏيڻ لاءِ هميشه مٺو ڪاڏو هوندو هو .لنچ ۾ تنور ۾ پڪا ٿيل جهنگلي خرگوش به شامل هو، جنهن ڪي چاچا هميشه شام جو هڪ به شام جو شڪار ڪرڻ لاءِ ويندو هو، جنهن ۾ ڀاڄيون ۽ مرچ، انگور ۽ گهر ۾ ٺاهيل بسڪيٽ شامل هئا .گهر موٽڻ لاءِ دوستن ٽرانسپورٽ جو وسيلو ورتو :ڪار يا گهوڙي سوار گاڏيون .مون ڏٺو، اڳي ئي استعيفيٰ ڏئي پيدل موٽڻ لاءِ .جيڪڏهن ڪو چاچو هجي ها ته گهوڙي تي سواري ڪري سگهان ها، ٻي صورت ۾ اهو ڏکوئيندڙ هو.

باب پنجون - اُلو

اجا به مذهب جي موضوع تي، چاڪاڻ ته منهنجو چاچو هڪ برادرانه ميمبر هو، انهن جو فرض هو ته اقرار ڪن ۽ سان جارجيو جي چرچ ۾ پام آچر تي گفتگو ڪن .تقريب صبح پنجين وڳي تي، پادريءَ پهريان سڀني مردن کي هڪ چپل ۾ اقرار ڪيو، پوءِ عورتن لاءِ اقرار گاهه ڏانهن ويو.

جڏهن هن جي چاچي جي باري هئي، جنهن هڪ وڏي ڪاري شال پهريل هئي، هوءَ ڪپڙا لاهي گيٽ جي ويجهو آٽي پاڻ کي جيترو ٿي سگهي ڍڪيندي هئي :ائين پئي لڳو ڄڻ هوءَ ڪيمومائل جا ساهه کڻي رهي هجي .هن اقرار ڪيو ۽ پوءِ :- هاڻي توهان جي موڙ آهي - هن مون کي ٻڌايو .جيتوڻيڪ مون سال دوران اعتراف ڪرڻ چاهيو ته مان نه ڪري سگهيو . منهنجي چاچي مون کي گاريون ڏيندي چيو” :تون رب جو مذاق نه ڪر، سال ۾ هڪ ڀيرو ڪافي آهي، ٻي صورت ۾ تون ميزباني وٺڻ جي لائق نه آهين، چاڪاڻ ته تون اڪين سان به گناهه ڪري سگهين ٿي.

اٽڪل نو وڳي مقدس ماس، ڪميونيشن ۽ سڌو گهر .هميشه وانگر، معمولي سببن جي ڪري، هن جي چاچي قسم کڻڻ شروع ڪيو ۽ هن کي اعصابي ڪنگهه هئي .ناقابل بيان منظر پيش آيا :جيڪڏهن ان ڏينهن ڪنهن کي ڪنهن سبب جي ضرورت هئي، اهي ٽڪائي نه سگهندا هئا، نه ته اهي رب کي پنهنجي وات مان ڪڏهن ڇڏيندا .جيڪڏهن بدقسمتيءَ سان ائين ٿئي ها ته هو ديڳڙيءَ جو ڍڪ کڻي، ان ۾ اُڇلائي وري پاڻي ۽ ڪنڌ سان گڏ پيئندو هو . هولي هفتو دوران، ماڻهو رات جو به ڳوٺ ۾ رهندا هئا ته جيئن فقير جي شام جي واعظ ۾ شرڪت ڪن .خميس تي ڪولمبي تيار ڪيا ويا، مختلف شڪلين ۾ هڪ بسڪيٽ آٽو سخت ابليل انڊن سان پاڻي ۽ انيلا سان اُبليل، هڪ زهريلو رنگ وارو جزو .گڊ فرائيڊي تي صبح جو روزو رکڻ واري ڏينهن اسان سڀني گرجا گهرن جو دورو ڪيو جيڪو ڪڻڪ جي ٻوٽن سان سينگاريو ويو هو، پوءِ اسان پوٽي جا ٽي پن نگليا)جنهن جي خوشبوءِ سان دوائن واري جڙي (جيڪا سڄي سال جي خوشحالي جي ضمانت هئي.

توهان کي ڏينهن ۾ ڪم ڪرڻ جي ضرورت نه هئي ته جيئن صليب تي لڳل يسوع کي ايذاءُ رسائڻ کان بچڻ لاءِ، جيڪڏهن توهان سُيءَ کي سلائي ڇڏيو ته ان کي چنگهي پوندي،

جيڪڏهن توهان ڏٺو ته توهان جي جسم کي نقصان پهچڻ جو خطرو آهي، وغيره .انهيءَ ڏينهن لاءِ، مون جيڪو ڪجهه ڪيو، سو مون کي به نه لڳو، نه ته يسوع روئي ها .چنچر تي يارنهن وڳي اتي امن ۽ قيامت جو ماس هو .سيئي ٻار ڪبوتر کڻي آيا ته پادريءَ جي آشيرواد حاصل ڪن ۽ پوءِ ان کي ڪائين .مان اهو اطمينان ڪڏهن به ختم نه ڪري سگهيو آهيان چاڪاڻ ته مون کي اسڪول جي سفر لاءِ پنهنجي ڪبوتر کي ٻن اندن سان بچائٹو هو جيڪو ايسٽر کان پوءِ اڱاري تي منظم ڪيو ويو هو .مون کي استاد کي هڪ آنو پيش ڪرڻو هو .ايسٽر جي ڏينهن هنن مون لاءِ شاهي پاستا مان ٿهيل هڪ ننڍڙو ليمب خريد ڪيو، اهو سڀ کان ننڊو ته جيئن گهڻو خرچ نه ٿئي .چاچو ايترو ڪنجوس هو جو هن پنهنجي بوٽن کي ڪجيءَ مان چمڪايو، جيڪا باهه تي ٺهيل هئي .جيڪڏهن منهنجي چاچي کي خبر هئي ته هو نوڪري ختم ڪري رهيو آهي ۽ اهي ان لاءِ ادائيگي ڪري رهيا آهن، هن مون کي صلاح ڏني" :پنهنجي چاچي کان پڇو ته ڇا هو پئسا ڪڍي آيو آهي."

هوءَ ۽ مون کي لڳ ڀڳ هن کي ٻن ننڍڙن ٻانهن وانگر پوڄيو هو، جيستائين هو هليو ويو ۽ هن کي ڏهه لائر ڏنائين ۽ پنج مون کي .مان پنهنجو پئسا خرچ نه ڪري سگهيس چاڪاڻ ته اهو سور جي ڪناري لاءِ مقرر هو .هڪ دفعي مون پنهنجي چاچي کي چيو ته مان لاٽري کيڏڻ چاهيان ٿو .هوء اتفاق ڪيو چو ته هوء کٽڻ جي اميد هئي .منهنجو ڪوڙ هو .حقيقت ۾ مون پنهنجي هم جماعتن جي مقابلي ۾ لباس پائڻ ۾ ڪمزور محسوس ڪيو :انهن وٽ سڪرٽ هئا، پر منهنجي چاچي کي اهي پسند نه هئا ۽ مون کي مڪمل لباس پائڻ تي مجبور ڪيو ويو .اهي سيئي اڇا، ناسي يا نيري ڪپهه جي ڳچيءَ جا جراب پائيندا هئا، مون کي هن جي نارنجي رنگ جي جرابين سان ٺاهٹو هو، جنهن جي قيمت ٻين کان گهٽ هئي .مون انهن کي لچڪدار بينڊ جي مدد سان گوڏن کان مٿي ڪيو، پر سڀ کان وڏو مسئلو اهو هو ته، پيرن کان سواءِ، اهي ٽڙيءَ تائين پهچي ويا .ان جي مٿان مون ڪف سان گڏ مختصر جرابين جو جوڙو پاتو .مان اڳ ۾ ئي ڪافي حد تائين پسمانده تي ڇڪو هوس ۽ مون کي پنهنجي ڪپڙن لاءِ به بيهٹو پيو .پنجن ليئرن سان مون هڪ وڌيڪ مهذب جرابين جو جوڙو خريد ڪرڻ جو ارادو ڪيو هو، جيڪو آئون صبح جو ڪلاس ۾ داخل ٿيڻ کان اڳ پائيندس .ان ڏينهن دڪان بند هو .مان پئسا کڻي گهر نه وڃي سگهيس چاڪاڻ ته منهنجي چاچي کي ملي ها .مون انهن کي خچر جي رستي تي پٿر جي هيٺان لڪائڻ جو سوچيو .رات جو مينهن وسڻ لڳو، ۽ ڪاغذ جا ٺهيل هئڻ ڪري، اهي مڪمل طور تي ٽڙي پکڙي ويا، جيئن مون کي ٻئي ڏينهن صبح جو احساس ٿيو جڏهن آئون انهن کي واپس وٺڻ ويو.

پندرهن ڏينهن گذري ويا ۽ منهنجي چاچي مون کان پڇيو ته ڇا مون لاٽري کٽي آهي؟ تڏهن به مان ايماندار نه هئس ۽ ها چيو .اهو پئسا ڪڏهن به نه آيو .گڊ فرائيڊي تي، اسان جي ليڊي آف سورز جي اعزاز ۾ جلوس جي دوران، استاد سان ملاقات ڪئي، هن کان وضاحت لاء پڇيو .مان شرم کان مري رهيو هوس .قدرتي طور هوءَ هر شيءِ کان ٻي خبر هئي، تنهن ڪري مون کي پنهنجي چاچي کان سندس سخت نگاهن هيٺ به چماٽون مليون .مان هميشه خوشيءَ

سان اسڪول ويندو هوس، پر خراب نتيجن سان .مون کي ڪو به نه سمجهي سگهيو ۽ سفارشن جي ڪري مون کي هميشه ترقي ڏني وئي، تنهنڪري منهنجي ماء پرسڪون هئي ته انهن هميشه مون کي پڙهايو .مان صرف ٻلي سان ٺيڪ ٿي چڪو هوس، جيستائين هڪ ڏينهن شرابي چاچو شهر مان ڪجهه ٽارين سان واپس آيو ۽ جانور پاڻ کي ڪارائڻ لاءِ هڪ ٽڪرو ڪٽي ويو .سپاهين جي چڏيل مشڪ ڪٽي، هن کي ڳوٺ جي ڪليل ميدان ۾ ماري ڇڏيو .اها منهنجي لاءِ وڏي مايوسي هئي.

چلڻ وقت مان پاڙيسرين جي ٻنيءَ تي رکيل ڪٽڪ ۽ جَوَن جا اناج ڪٽڻ ويس، هڪڙي ٽانءَ ۾ وجهي درياهه تي مسز ٽندارا جي مل تي وٺي ويس .ان ڪان پوءِ مان اٽو ڪٽي نووارا پنهنجي ماءُ جي ڪزن وٽ ويس، جيڪا ٻن نندڙن ٻارن سان گڏ بيوه هجڻ ڪري، صبح جو ڪاٺين ۾ ڪاٺيون گڏ ڪرڻ لاءِ ويندي هئي ۽ ان لاءِ ماني تيار ڪرڻ لاءِ تنور ٻاريندي هئي، جيڪي ان لاءِ اٽو ڪٽي ايندا هئا، ۽ ڪجهه پئسا ڪمائيندا هئا .ٻارن لاءِ ٿوري ماني.

سيپٽمبر ۾، جڏهن انجير پختي ٿي ويا هئا، مون ٻوٽن تي چڙهائي ڪئي ۽ لذيذ ميوا چوندي، انهن کي شاخن مان ٽلهي سان ٽنگيل ڪندن جي ٽوڪرين ۾ رکيو .انجيرن کي ڪٽي، ڇت تي سج ۾ سڪي وڃڻ لاءِ ڇڏيو ويو .ٽورن ڏينهن ڪان پوءِ سڪي ويا .وڏين ٽوڪرين ۾ پوڪيل اهي سياري ۾ کائي ويندا هئا .ان خوبصورت وقت ۾ ٻهراڙيءَ جي هڪ پاڙيسري مسز ماريا سڪل انجير تيار ڪرڻ آئي .مان اڪثر هن سان ملڻ ويندو هوس .هوءَ ڪيترن ٻارن جي ماءُ هئي . انهن مان هڪ، ڪارميلو، مرگي جي بيماري هئي .هر وقت هو هاڻي نه مليو .پريشان ماءُ ڪيس ڳولهڻ لاءِ وئي ۽ مان به ساڻس گڏ ويس ته لڳ ڀڳ مزو اچي رهيو هو.

جڏهن مان پنجين درجي ۾ هئس ته استاد اسان کي چيو ته اسان جي والدين کي ٻڌايو ته هوءَ اسان کي فلم ”دي لِٽل الپائن “ڏسڻ لاءِ سئنيما گهر وٺي ويندي .چاچا” :توهان اهو گند ڏسڻ نه وڃو .سامهون پادريءَ جو پائنيو ٻڌو هو” :توکي هن کي موڪلڻو آهي، مون هن کي به نه ڏٺو آهي .پوءِ اهي هليا ويا ۽ مان وڃڻ جي قابل ٿي ويس.

ماءُ ڪان مٺائي ڪٽي هڪ پيڪيج آيو هو .مون کي اسڪول وٺي آيو هو .اهو ڏڪار جو وقت هو ۽ مٺايون به گهٽ هيون .منهنجي استاد جي ڀيڻ چوٿين درجي کي پڙهائيندي هئي جڏهن مان پنجين درجي ۾ هئس .هن مون ڪان غريب ننڍڙي ڇوڪريءَ لاءِ مٺائي گهري، جيڪا بيمار هئي ۽ مون اهي سڀ هن لاءِ ڇڏي ڏنا.

1945ع ۾ منهنجو پيءُ ڊوموڊوسولا موٽي آيو .مون ڪيس اپريل 1946ع ۾ ٻيهر ڏٺو ۽ ساڻس گڏ منهنجي ماءُ به هئي، جيڪا ٻار جي انتظار ۾ هئي.

مون پنهنجي والدين سان لڳ ڀڳ ڏهه خوشيءَ جا ڏينهن گذاريا .مان اڪثر پنهنجي دادا ۽ چاچي سان ملڻ ويندو هوس، تنهنڪري مان جيترو چاهيندو هوس ۽ پنهنجي ناني ڪان گهٽو سوڊا پيئندو هوس، جيڪي انهن کي وڪرو ڪندا هئا .آخر ۾ منهنجي ماءُ مونکي پاڻ سان گڏ

اتر اتلي وڃي وڃڻ تي چاهيو، پر منهنجي چاچي، هميشه ڪوڙي ۽ خودغرض رهي، هن مون کي پاڻ سان گڏ چڏڻ لاءِ راضي ڪيو .مان پنجين درجي ۾ هئس، هميشه منهنجي ڪمزوري جي ڪري جدوجهد ڪئي .امتحان جي ڏينهن ۾ سندس نندي ياءُ جي ڄمڻ جي خبر پهتي .مڪمل طور تي خوش، پر ساڳئي وقت اداس، مون خوشي ۽ درد سان روئي ڇڏيو .شايد ان ڪري استاد مون کي پروموٽ ڪيو، جيتوڻيڪ مون امتحانن دوران وات نه کوليو هو .ان سال هنن ڳوٺ ۾ هڪ هاءِ اسڪول سيڪشن قائم ڪيو ۽ منهنجي لڳ ڀڳ سڀني ڪلاس ميٽن ان ۾ داخلا لاءِ داخلا امتحانن جي تياري ڪئي هئي .مون لاءِ ڪو به موقعو نه هو :منهنجا چاچا يقين رکندا هئا ته صرف اولو ان قسم جي اسڪول ۾ شرڪت ڪندا هئا .حقيقت ۾، هڪ دفعو انهن هاء اسڪول ختم ڪيو، انهن کي پنهنجي ماسٽر جي درجي لاء ميسينا ڏانهن وڃڻ گهرجي .منهنجي والدين کي ڪتابن لاءِ پئسا موڪلڻ جي باري ۾ سوچڻو پوندو، اهي ڪو به خرچ نه ڪن ها .مان روئندي رهيس چاڪاڻ ته مان پنهنجي پڙهائي جاري رکڻ چاهيان ٿي .ان کان پوءِ هنن مون کي ٻن سالن جي پروفيشنل ڪورس ۾ داخلا وٺڻ جو موقعو ڏنو، جيڪو هڪ تمام غريب مدل اسڪول آهي، جيڪو ٻن سالن تائين هلي ٿو .غريب ماڻهو اتي ويا، ڪنهن به صورت ۾ مون قبول ڪيو .هلندي هلندي، صبح ۽ منجهند جو مون ڪورس ۾ شرڪت ڪئي .اسڪول ملايو ويو :سڀ کان وڏيڪ سخت مردن پنهنجا هٿ ڊائريڪٽر جي خلاف بلند ڪيا جيڪي رياضي سيکاريندا هئا، انهن اطالوي ۽ فرانسيسي استادن کي پڻ ڇڪايو .ڇوڪرين کي گهر جو ڪم ۽ مردن کي زرعي علم سيکاريو ويندو هو .حقيقت ۾، اسان ڪجهه به نه سکيو .شرميلو ٿيڻ ۽ سکڻ جي وڏي اڄ سان منهنجو فائدو سٺو هو.

اسڪول جو سال ختم ٿيڻ کان اڳ استادن اسان کي خيراتي ٿيٽر لاءِ تيار ڪيو هو .مون کي اسٽريٽ آرچن وانگر لباس ۾ ظاهر ٿيڻو هو .اتي سندس چاچي جي ٽوپي هئي، شارٽس غائب هئا .جڏهن مون پنهنجي چاچي کي ٻڌايو ته، هن چيو ته" :تون بيوقوف آهين ته باندر قائم ڪري ".مون دل نه هاري :مان حجام جي زال ليزا وٽ ويو ته هن جي پٽ جي پتلون قرض وٺڻ لاءِ پڇي .پوءِ پرفارمنس جي شام تي مون اسٽريٽ آرچن جو لباس پهريو، ڪافي تاڙيون وڄائڻ ۽ پنهنجن چاچن جي نااميدي جي وچ ۾، جيڪي ان موقعي تي سامعين ۾ موجود هئا.

بدقسمتيءَ سان اهي ٻه سال به گذري ويا ۽ مون هميشه لاءِ اهو سوچيندي اسڪول ختم ڪيو ته مان اڳي کان به وڌيڪ جاهل ۽ جاهل رهيو آهيان.

باب ڇهين - مهرباني ڪري مون کي معاف ڪريو

(ستارن جي روشني)

مان ٻارهن سالن جو هئس ته آگسٽ ۾ منهنجي ماءُ منهنجي پيءُ ۽ ننڍي ڀاءُ سان مون سان ملڻ آئي، جنهن کي مون پهريون ڀيرو ڏٺو هو .هن جو ننڍڙو چهرو ڏسي مون کي خوشي ٿي ۽ مون کي اهو ڏينهن ياد اچي ويو، جيئن منهنجي زندگيءَ جو بهترين ڏينهن .منهنجي ماءُ پيءُ پڪو ارادو ڪيو هو ته مون کي واپس اسڪول وڃڻ لاءِ پاڻ سان گڏ وٺي هلن، پر منهنجي چاچي کين ان خيال کان ڇرڪ ڀريو :هوءَ مون کي واپار جي چڱيءَ طرح سيکارڻ جي اميد سان سيمي اسٽريس ڪري موڪليندي ۽ ائين ئي ٿيو، منهنجي مرضي جي خلاف .منهنجا والدين ڇڏي ويا ۽ مان هڪ بيوقوف وانگر سسلي ۾ رهيس .ان وقت کان وٺي مون کي ڪو به سڪون نه هو ۽ هميشه ڳجهي نموني روئيندو رهيس .منهنجي چاچين جو چوڻ هو ته منهنجي ماءُ پيءُ يقيناً مون کي انهن وانگر پيار نه ڪيو هوندو، جو هنن مون کي ڏيءَ وانگر پاليو هوندو)هڪ ڌيءَ به مون وانگر ئي درد مان گذري هوندي .(هڪ ڏينهن منهنجي چاچي شهر جي هڪ بهترين مهراڻ وٽ وئي، جتي منهنجي ماءُ به واپار سکي هئي، ان کان پڇڻ لاءِ ته ڇا هوءَ مون کي نوڪري ڏيندي؟ ڊريس ميڪر جواب ڏنو ته هن وٽ اڳي ئي اٺ ڇوڪريون آهن ۽ ان جو تعداد وڌائي نٿو سگهي .ٻئي ڏينهن هن جي چاچي هن کي سمجهائڻ لاءِ ڪجهه اندا ڪٽي آئي ۽ چيائين” :هڪ مهيني اندر واپس اچجانءِ، ٿي سگهي ٿو ته ڪو شاگرد تورين وڃي رهيو هجي ۽ تنهنجي ڀاڻيجي لاءِ ڪا جاءِ مفت رهي .وقت سان، هڪ مهيني ڪان پوءِ منهنجي چاچي مون کي ليبارٽري ڏانهن موڪليو .نوجوان عورت، جنهن جي اوچائي هڪ اڌ ميٽر کان به وڌيڪ نه هئي، تنهن منهنجو استقبال ڪيو” :ٺيڪ آهي، مان توکي وٺي ويندس، ڇو ته مون کي تنهنجي لاءِ افسوس آهي، منهنجو خيال آهي ته تون ڳوٺ ۾ رهڻ بدران مون وٽ اچڻ کي ترجيح ڏيندين .پنهنجي چاچي سان .“هو ائين سوچڻ ۾ بلڪل غلط نه هو .ٻئي ڏينهن اٿين وڳي مون کي ڏيکاريو” .ليبارٽري کي صاف ڪرڻ شروع ڪر، “هن مون کي چيو، ”پوءِ تون فرش ڌوئيندين .

کهاڻي مون کي بدبوءِ ڪرڻ لڳي هئي .مون کي صاف ڪرڻ جي باري ۾ مقرر ڪيو ويو آهي جيترو بهتر ٿي سگهي ٿو .قد ۾ ننڍو هئس، ٻارهن سالن جو هئس، پر اٺ ڏنم.

مون کي اها خبر نه هئي ته فرش ڪيئن ڌوئي :ٻهراڙيءَ ۾ اهو پٿر جو ٿهيل هوندو هو ۽ ڪُوٺ ۾، جتي ٽائلس لڳل هونديون هيون، منهنجي چاچي ڪڏهن به ان کي ڌوئي نه ڌوئي ته جيئن اُهي سڪي نه وڃن .مون پنهنجي پوري ڪوشش ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي، پر مهراڻ مون کي گدا سڏيو، چاڪاڻ ته مون چڱيءَ طرح نه ڌوئي هئي .نو وڳي مزدور اچي ويا ۽ نئين مقصد)ننڍي چوڪري (۾ دلچسپي وٺڻ لڳا .انهن سڀني مون ڏانهن رحم جي هوا سان ڏٺو .مون سندن تقريرون ٻڌيون ۽ زندگيءَ جي ضروري شين کي نه ڄاڻندي حيران ٿي ويس .هر وقت هنن مون کي ڪجهه سيمس اسٽريس جون نوڪريون ڏنيون، اهي شيون جيڪي مون کي ڪرڻ پسند نه هيون، هميشه پڙهائڻ جي قابل نه هئڻ بابت تلخ رهي .ان ڏينهن جو هڪ مثبت پاسو هو : منجهند جو، ٻهراڙيءَ ڏانهن نه موٽڻ جي، مون گهر ۾ خاموشيءَ سان ماني کائي، ٽيبل تي نيپڪن وڇائي، گلاس، پاڻيءَ جي بوتل ۽ پليٽ جو بندوبست ڪيو .مختصر ۾، سخت مانيءَ ۽ پنير جو هڪ ٽڪرو کائڻ لاءِ مون کي تمام عام ماڻهن وانگر ٽيبل تي ويهڻ جو مزو آيو .ماني کائڻ کان پوءِ مان هڪ پاڙيسريءَ وٽ ويس، جيڪو مون کان نو سال وڏو هو ۽ سيمي اسٽريس هو .هن منهنجي اکين کي کولڻ ۾ مدد ڪئي منهنجي بيوقوفي ڏانهن .هن جي ماءُ، هڪ پيڻ هاڻي جي تنگن سان ۽ ٻيو غلط هن سان گڏ رهندو هو.

ڪڏهن ڪڏهن مون کي سوپ جو پيالو کائڻ جي دعوت ڏيندا هئا .مهراڻ مون کي ٻارن جي ڪپڙن تي ڪراس سلائي ڪنگائي ڪرڻ ۾ مدد ڪرڻ لاءِ چيو .هڪ دفعي مون کي غم جو بحران آيو ۽ نوڪري اڌ ۾ ڇڏي وئي .ٻي دفعي، ناراضگي جي ڪري، مون برازيئر مان راھ ڪيدي ان کي ڏاڪڻ جي پرسان پوکي ڇڏيو .چيائون” :اتي ڪير آهي؟ ڇا مون کي ڪا بيماري ٿيندي؟ ” آخر ۾ هنن مون کي سمجهي ورتو ۽ مون کي معاف ڪري ڇڏيو.

ڪڏهن ڪڏهن مان يتيم ٻارن سان کيڏڻ لاءِ انتونيانو يتيم خاني جي ننهن ڏانهن ويندو هوس .مون انهن تي ٿورو حسد ڪيو چاڪاڻ ته اهي پنهنجا ڏينهن ترتيب سان گذاريندا هئا . هنن هميشه چڱيءَ طرح سان ميز تي کاڌو، پوءِ راند ڪيائون ۽ آخر ۾ مقرر وقتن تي پاڻ کي خدا جي عبادت لاءِ وقف ڪري دعائون ڪيائون .مون سوچيو :- اهي خوش قسمت آهن، انهن جا والدين نه آهن ۽ اجا تائين اهي نين سان گڏ رهندا آهن، جڏهن ته مون وٽ والدين آهن پر انهن خوفناڪ چاچن سان گڏ رهڻ تي مجبور آهيان .انهن جي ڄاڻ کان سواءِ، پوءِ جي بور ڪندڙ پچا ڳاڇا کان بچڻ لاءِ، مان هر وقت ڳوٺ ۾ رهندڙ هڪ چاچي سان ملڻ ويس .مون هن کان پئسا گهريا ته منهنجي والدين کي خط موڪلي ڪين عرض ڪيو ته مون کي پاڻ سان گڏ وٺي وڃن.

هر سال نومبر ۾ اهي مون کي سانت اوگو ميلي ۾ وٺي ويندا هئا، جيڪا پيانو ويگنا ۾ ٿيندي هئي .هن جڳهه تي دادا ڏاڏي هڪ شيڊ قائم ڪيو جتي هنن گريل گوشت ۽ سساج تيار ڪيا

جيڪي هتي شراب جي سٺي گلاس سان گڏ وڪڻندا هئا .منهنجي لاءِ اهو موقعو هو ته مان پنهنجن پيارن مائٽن سان گڏ رهي، سٺو گوشت چکڻ ۽ رنگين سوڊا پيئڻ، برازيئر، لالٽين، مٽيءَ جي ٿانون، ڪوارٽ ۽ بمبيلي وڪڻندڙ اسٽالن کي ڏسان.

ٻئي ڏينهن اسان وري بڊيا ويڪيا ڏانهن سانت اوگو جي عيد لاءِ وياسين، هڪ اجتماع، هڪ ننڍڙو جلوس ۽ پوءِ ٻيهر منهنجي دادا دادي جي دڪان تي، جن مون کي ساسج، ماني ۽ سوڊا پيش ڪيا، اهو هڪ ننڍڙي بوتل مان اڇلايو ويو، جيڪو بال سان بند ڪيو ويو .اندروني ۾.

هڪ دفعو ڪرسمس کان اڳ اسان 3 ڏينهن لاءِ ميسينا ويا هئاسين .اسان هڪ مائٽ وٽ سمهي رهياسين .مون کي هن کي ڪجهه به پسند نه آيو :هن پنهنجي چاچي کي ٻڌايو ته هن بازار جي هڪ هاريءَ کان انڊا چوري ڪيا آهن، هن جو ڌيان ڇڪائيندي .مون ڪيچزم ۾ سکيو هو ته توکي چوري نه ڪرڻ گهرجي .شام جو اسان پنهنجي ڏيءَ سان گڏ هڪ صاحب وٽ وياسين جيڪو مجسمو ٺاهي رهيو هو .سخي ٿيڻ لاءِ، منهنجي چاچي مون کي اهي خريد ڪرڻ لاءِ پئسا ڏنا .Castrangia جي گريس ٿيل ميز تي آئون هڪ پيدائش جو منظر ٺاهي جي شاخن ۽ ڪجهه ڪپهه جي ڦڙن سان مون هڪ جهوپڙي ٺاهي .شام asparagus .سگهيو جو مون ۾ موم بتين جي ماحول جو مزو ورتو جيڪو اخروٽ جي گولن سان ٺهيل تيل ۾ پڪڙيل هو ۽ ٻيبي عيسيٰ جي اڳيان تار جو هڪ ٽڪرو .چاچا مائيڪل به ان خيال کي ساراهيو ۽ مون کي انعام ڏيڻ ٿي چاهيو ته” :ننويا، ٻه ٺلهي ناسيءَ جا چلڪا “۽ منهنجي چاچي انهن کي پنهنجي بستري هيٺان آٽڻ لاءِ وئي، جتي اهي رکيا ويا هئا.

جڏهن مان نووارا ۾ اڪيلو سمهڻ لاءِ روانو ٿيس، ته ڪرسمس نوينا دوران مان پنهنجي پاڙيسري انتونيتا سان گڏ ان خدمت ۾ ويس جيڪا صبح 5 وڳي انونزيتا چرچ ۾ منعقد ڪئي وئي هئي .چرچ جي پٺيءَ تي سيڪرسٽ هڪ فيس لاءِ ڪرسيون ڏنيون .اسان انهن کي گهر کان وٺي آيا آهيون .واپسي تي اسان ڪيرولينا، انجنيئر جي ڏوئڻ واري عورت جو دورو ڪيو، جيڪو صبح جو سوير ئي ڏاڪڻين هيٺ ڪم ڪري رهيو هو .ان وقت هوءَ سان فرانسسڪو جي چشمي مان پاڻي کڻڻ لاءِ، ڪاٺ جي ٽب کي پرڻ لاءِ وڏين ڪوارٽرن سان وڃي چڪي هئي .هن چيو” :ڪاسي، هتي انتظار ڪريو، مان ڏسان ٿو ته گذريل رات جي ماڻهن وٽ ڪي بسڪيٽ بچيا آهن، ته پوءِ توهان ناشتو ڪري سگهو ٿا .“هو لڳ ڀڳ ڪڏهن به خالي هٿ نه موٽيو . مون انتونيتا کي اچڻ جي دعوت ڏني ۽ اسان برازيئر کي روشن ڪيو .جڏهن ڪيرولينا کي ڪائڻ لاءِ ٻيو ڪجهه نه مليو ته مان باورچي خانه ڏانهن ويس ته سخت مانيءَ جو هڪ ٽڪرو ۽ بومبيلو “پاڻيءَ جو هڪ گلاس .اسان 8 وڳي ٽائين ڊوليز ٺاهڻ لاءِ روانا ٿياسين، پوءِ اسان کي ” الوداع چيو :مان ورڪشاپ ڏانهن ويس، انتونيتا پنهنجي ماءُ جي مدد ڪرڻ لاءِ هن جي گهر وئي، چاڪاڻ ته هوءَ 8 پائرن سان گڏ اڪيلي ڏيءَ هئي.

نووارا ۾ اڪيلو مون کي شهري وانگر محسوس ٿيو .مان جڏهن دادا تري سان ملڻ ويس ته مون سندس دريون صاف ڪيون ۽ هن مون کي ”سريا) “هڪ ٽپ (ڏني .مان نيل پالش خريد

ڪرڻ لاءِ ويس .مون ان کي هٽائڻ لاءِ محلول پڻ خريد ڪيو جڏهن مون محسوس ڪيو ته پائوڊر طور استعمال ڪيو .افسوس :هڪ talcum مان پنهنجي چاچي سان ملندس .مون ڏينهن مون ان کي منهن تي چڙدي ڏنو ۽ پنهنجي تڪليفن، طمانن ۽ بي عزتين مان گذري ويو . انهيءَ گندگي لاءِ پئسا ڪٿان آيا؟ ."۽ مون چيو" :چا تون اتو نتو ڏسين؟ ان دوران پاڙيسري " ٻئي پاڙي ۾ هليا ويا هئا .هڪ ڏينهن هنن مون کي سرڪس وڃڻ جي دعوت ڏني" .مون وٽ پئسا ناهن "...مون چيو .انهن مون کي قرض ڏنو .منجهند جو ملاح ليبارٽري ڏانهن شو مان لطف اندوز ٿيڻ لاءِ :ٽريپيز تي بندر، گهوڙن تي سوار ٻار، هاٿي، مسخري، اهڙيون شيون جيڪي اڳي ڪڏهن نه ڏٺيون .بدقسمتي سان مون کي 8 لير حاصل ڪرڻو پيو.

ڪجهه ڏينهن کان پوءِ، جڏهن مان ڪاسٽرانگيا وڃي رهيو هوس ته سان سلواٽور ۾ مون سان اسڪول جي هڪ شاگرد جي ماءُ سان ملاقات ٿي، جنهن ۾ هارين کان ياڇين سان پريل ٿيلهو هو .هن مون کان پڇيو ته چا مان شهر واپس وڃي سگهان ٿو)ان وقت جي ذهنيت جي ڪري هو پنهنجي ٿيلهي سميت چوڪ تي وڃڻ ۾ شرمندو هو .(!مون اتفاق ڪيو، ٿپ سان ڪجهه پئسا ڪمائڻ جو سوچيو .بدقسمتيءَ سان هن جي گهر پهچي ڏاڍي ڏکيائيءَ سان مون کي چار مونگون انعام ۾ ڏنائين .مون دل نه هاري .مون فينٽينا جي هڪ عورت کي ڊولي وڪرو ٿاهيو جنهن کي تار Pinocchios ڪري هڪ ليرا ڪمايو .مون ٽنگن ۽ هٿن سان ڪارڊ بورڊ ذريعي منتقل ڪيو ويو .ڪجهه ٻارن انهن کي ڪجهه سينٽ ۾ خريد ڪيو .ٻيو خيال :غريب ٻارن لاء چشما .مان ٻارن جي اڳيان شفاف رنگن جي مٺائي لفافن کي ڳولي رهيو هوس .شوگر پيپر سان مون فريم کي ڪٽي ڇڏيو ۽ ٻيا سينٽ بحال ڪرڻ جي قابل ٿيس .ٻن مهينن کان پوءِ مان 8 لير واپس ڪرڻ ۾ ڪامياب ٿي ويس.

ڏاڏو، پنهنجي وڏي ڄمار جي باوجود، پنجن سالن جي ڄمار کان ئي دم ۽ هرنيا جي مرض ۾ مبتلا هو، تنهن ڪري هن جي ڌيءَ تقريبن ڪڏهن به هن سان ملڻ لاءِ نه وئي هئي، ڳوٺ ۾ پنهنجو ڌيان ڇڪائڻ جي ڪوشش ڪئي .اونهاري جي ٻن مهينن ۾ هو ٺيڪ هو جڏهن هن جي ڌيءَ ميسينا کان آئي هئي :هن پنهنجا ڪپڙا ڌوئي ۽ گهر کي اونڌو ڪري ڇڏيو ته جيئن سال ۾ گڏ ٿيل هر شيءِ کي صاف ڪري.

جڏهن اسان ملندا هئاسين ته هو مون کي چوندو هو" :تنهنجي چاچي بي عزتي آهي، تون ڪنهن غريب پوڙهي کي اهڙي گندگي ۾ مبتلا نتو ڪري سگهين .شام جو مان رپورٽ ڪرڻ لاءِ ويس، پر چاچي پنهنجي پيٽيوي تي تنقيد ڪندي چيو :- هوءَ هڪ شهري آهي، هوءَ پاڻ سوچي سگهي ٿي ته هوءَ ڇا چاهي - .۽ مون جواب ڏنو" :توهان صحيح آهيو، مون ڏٺو آهي ته توهان صفائي ڪندا آهيو :توهان به پيشاب کي تيزاب سان ڌوئي ڇڏيو ۽ اهو ٻيهر چمڪندڙ ٿي ويو ".ان موقعي تي هن مون کي هڪ چماٽ ڏني چاڪاڻ ته انهن ڳالهين بابت ڳالهائڻ نه گهرجي ۽ مون کي نفرت هئي.

هڪ ڏينهن منهنجي ڏاڏي مون کي ڪجهه پئسا ڏنا ۽ مون هڪ گيتن جو ڪتاب خريد ڪيو جنهن بابت ورڪشاپ ۾ چوڪريون ڳالهيون ڪري رهيون هيون .ڪجهه وقت لاءِ مان ان کي لڪائڻ ۾ ڪامياب ٿي ويس، پر هڪ شام مون وٽ وقت نه هو ۽ چاچا، ان ڳالهه تي غور ڪري، قسم کڻڻ شروع ڪيو ته” :هاڻي هي بدصورت گند، هاڻي تون بدمعاش ٿي پيو آهين .“اُنهن لفظن تي مون اُن کان اڳ سندس منهن ۾ اُڇلائي ڇڏيو .هن منهنجي بغاوت کي نظر انداز ڪيو، منهنجي پتلون جي بيلٽ کي ڇڪي ڇڏيو ۽ مون کي بيحد مارڻ شروع ڪيو . منهنجي عمر اٽڪل تيرهن سالن جي هئي ۽ اهو ئي وقت هو جڏهن هن پنهنجي زال کي چيو ته : مون ٻڌو آهي ته هڪ عورت اتر اٽلي وڃي رهي آهي، پنهنجي ڀاٽيجي کي ساڻ ڪري ڳوٺ وڃ ” ۽ هن کي پنهنجي ماءُ پيءُ سان گڏ موڪل .ان مهل مون کي خوشي محسوس ٿي، مون ان مار جو درد به وساري ڇڏيو، جيڪو مون ورتو هو، پوءِ مان وڃي گهاس تي ويهي سوچيم .اوندهه ٿيڻ شروع ٿي وئي هئي، مون سوچيو، جيئن رات جا پاڇا وڻن جي شاخن ۾ داخل ٿيا ۽ درياهه .مان هلڪي ٿڌي هوا اچي رهي هئي

مان اخروٽ جي وڻ سان ٽيڪ ڏئي ڪڪرن کي ڏسندي سمهي پيس .مون گهٽا خواب ڏٺا، رنگين خوابن جو جهنڊو .هلڪي هوا منهنجي منهن کي ڇهي رهي هئي .مون اکيون کوليون ۽ عجيب ڳالهه اها هئي ته مون کي اها جاءِ ڏاڍي پياري هئي، جنهن کان مون کي هميشه نفرت هئي ۽ مون ڦهريون ڀيرو حيرت سان محسوس ڪيو ته اها رڳو تارن جي روشنيءَ سان روشن ٿي آهي .مون پاڻ کي ڇڏڻ جي هن حالت ۾ وڃڻ ڏنو، مون وري خواب ڏٺو .خوشي منهنجي ننڍڙي وجود ۾ هڪ پراسرار رطوبت وانگر داخل ٿي وئي .مان ڪو متو ٻار نه هوس .منهنجا پير سڪي ويا هئا، چاڪاڻ ته اهي وهڪري جي تيز پٿرن تي هليا ويا هئا، پر منهنجو سڄو جسم، ۽ منهنجو روح به هاڻي هر اهڙي شيءِ کان نفرت ڪرڻ جو عادي ٿي ويو آهي، جيڪا شايد مٽي ۽ نرم لڳي .پر مان اقرار ڪريان ٿو ته ان شام جو اها مختصر ننڊ شاندار هئي ۽ مون کي وري ڪڏهن به نه ملي .شايد ان ڪري مون کي اڃا به ياد آهي .اوچتو هڪ هٿ منهنجي ڪلهي تي رکيل، چاچي انتونيا اچي پهتي ۽ پنهنجي انداز ۾، اوچتو مون کي اٿاريندي چيو” :هلو، گهر هلون، جڏهن پهتاسين، تڏهن تون پنهنجي چاچي جي هٿ کي چمي ڏيندي ڪيس چوندين- مون .کي معاف ڪجانءِ- .“۽ ائين ئي هو

ان شام مان ڏڪندي بستري تي ويس، ان رات مان ننڊ نه ڪري سگهيس ۽ ڏينهن جي انتظار ۾ ڪلاڪ ڪن گذاريائين .جيڪڏهن مان ننڊ ۾ پئجي ويس ته سمجهه ۾ نه اچي ته اوچتو مان اوچتو ڇرڪجي ويس جڻ ڪنهن سڏ يا شعور جي هڪ جهٽڪي سان، جنهن مون کي بيدار ٿيڻ ۽ درد ۾ رهڻ جي ضرورت ڏني هئي ۽ مون کي ڪا به مهلت نه ڏني هئي .مون باقي وقت اکيون کولي، راڪشس جي چنڊچاڻ ڪندي گذاريو ته رات جي اونداهي ديوارن تي ڇانيل هئي ۽ ڪجهه ڪرڻ جي طاقت نه هئڻ ڪري، مان روئڻ لڳس .پر اِهو ڪو غمگين روئڻ نه هو، اُهو ٻيو ڪجهه هو جنهن کي مان سمجهي نه سگهيو هئس .ٻئي ڏينهن مان ليبارٽري نه ويس

چاڪاڻ ته منهنجو جسم نقشي وانگر نظر اچي رهيو هو، اهو تمام گهڻو زخم ٿيل هو .مان صرف هڪ هفتي ڪانپوءِ موٽي آيو آهيان جڏهن نشانيون ختم ٿيڻ لڳيون.

باب ست - ايميليا

آچر جي منجهند تي مان ڪجهه دوستن سان گڏ يتيم خاني ۾ ويس :هڪ نندڙا اسان کي خوشخبريءَ جي وضاحت ڪجهه لاڳاپيل مذاقن سان سٺي نموني ڪئي .ان ڪلاڪ کي خوشيءَ سان گذارڻ ۾ ڪيڏي نه خوشي آهي .هڪ ڏينهن هن اسان کي ٻڌايو ته ميسينا جو بشپ آڪٽوبر ۾ تصديق لاءِ ايندو.

جيڪڏهن توهان چاهيو ٿا ته پنهنجو هٿ مٿي ڪريو ته جيئن مان اهو آرڪپريسٽ - مونسگنور سالواتور ابادڊيسا سان ڳالهائي سگهان .- مون کي خبر نه هئي ته ڇا ڪجي، مون ڊڄندي پنهنجو هٿ مٿي ڪيو .ڪجهه ڏينهن کان پوءِ مون زيزي کي ٻڌايو .هوءَ شرمسار هئي : اسان کي هڪ ديوي ماءُ کي ڳولڻو هو .مون ڪيس پوسٽ مين جي ڌيءَ، مس رينا، هڪ نوجوان ٽيچر جي آڇ ڪئي .اسان هن کان ڪيئن پڇي سگهون ٿا؟ ٻئي ڏينهن اسين سندس گهر وياسين ۽ هوءَ راضي ٿي وئي .9 آڪٽوبر 1948ع تي منجهند جو مان پنهنجي دوستن سان گڏ مدر چرچ ڏانهن اقرار ڪرڻ لاءِ ويس .ٻئي ڏينهن صبح جو سوير مان پنهنجي ديوي ماءُ جي گهر ويس، جنهن مون کي نندڙن دلين سان ٿهيل هڪ ڪنگڻ ڏنو .مان خوش ٿيڻ لڳس .11 تي اسان چرچ ويا .بشپ پهتو ۽ مقدس ماس کي ملهائڻ شروع ڪيو .وقفي دوران اسان مرڪزي نديءَ ۾ بيٺا هئاسين ۽ هڪ هڪ ڪري هن اسان جي تصديق ڪئي .هڪ دفعو ماس ختم ٿي ويو، چاچا پنهنجي ديوي ماء کي ڪافي پيش نه ڪيو .انهن ڪيس فقط ”ڪامري “سڏي سلام ڪيو.

مون کي ياد آهي ته ننڍپڻ ۾، جڏهن اسان ڪاسترانگيا کان موٽي آيا هئاسين، ڳوٺ ۾ پهچڻ کان اڳ اتي هڪ چپل هو جيڪو نجات ڏيندڙ لاءِ وقف هو .زيزي هڪ لمحي لاءِ رڪجي وئي ۽ وڏي آواز ۾ چيو ”ارڙي مائرون، او ماءُ .“...مون سمجهيو ته اها دعا هئي .جڏهن مان وڏو ٿيس ته مون سمجهيو ته هو پنهنجي مئل ماءُ کي سڏي رهيو هو، ڇاڪاڻ ته قبرستان چپل جي بلڪل مٿان واقع هو .مون ڪڏهن به قبرستان نه ويو هو، ڇاڪاڻ ته ززي به سنتن جي دعوت تي نه ويو هو .مون کي خبر هئي ته ان موقعي تي ماٺهو مس سائنوروينو کان گلن جا گل خريد ڪري ”فوساڊيلو “نالي جاءِ تي پهتا هئا ۽ تقريبن جلوس ۾ نڪري پنهنجن پيارن جي قبر

ڪي سينگاريندا هئا .هڪ دفعي مون زيزي کي عرض ڪيو ته” :ڇو نه وڃون ۽ تنهنجي ماءُ جي قبر تي به وڃون؟

هن جواب ڏنو ته هوءَ معافي وٺندي .- ”ماءُ - مائرون “ڪي سڏڻ بيڪار آهي جيڪڏهن توهان هن کي هڪ گل به آڻڻ نٿا چاهيو .- انهن لفظن تي هو لڳ ڀڳ منتقل ٿي ويو .اسان وياسون .آل سينٽس ڏي تي مان دادا تري کي Fussadello ڪجهه ڪرسنٿيمم خريد ڪرڻ لاءِ فون ڪرڻ لاءِ ويس ته اسان کي ”ماءُ “جي قبر تي وڃي وڃي، منهنجي لاءِ ناني روزا .منهنجي ڏاڏي هن مقبري کي تازو تعمير ڪرايو هو ڇاڪاڻ ته جنگ دوران قبرستان ۾ ڪرايل واحد بم ان کي تباهه ڪري ڇڏيو هو.

جيتوڻيڪ مون کي هڪ ٻي جنگ کٽڻ تي فخر هو، پر منهنجا خيال ڏينهن رات پنهنجي والدين سان گڏ هئا .مون پاڻ کي پريشان ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي جڏهن مان ليب ۾ هوس . مون سلائي مان لطف اندوز ٿيڻ شروع ڪيو :مون ڪلهن جي پيڊن لاءِ ويڊنگ تيار ڪئي، مون چارڪو لوهه تي ڦوڪيو .جڏهن لوهه گرم ٿيندو هو ته وڏيون ڇوڪريون ڪپڙا ٽاهڻ لاءِ ٽڪڙن کي استري ڪنديون هيون .ان کي ٿلهو رکڻ لاءِ، ٻن رٻن جي وچ ۾ سلائي وزن رکيا ويندا هئا .مان انهن کي پنهنجي گاڊ فادر کان خريد ڪرڻ ويس، جيڪو رائيفل جو سامان وڪڻندو هو .اهي گولا هئا، جن کي مون هامر سان ڦٽو ڪرڻو هو .ڪڏهن ڪڏهن مان پنهنجون آڱريون به ڇپيون ڪري ڇڏيندي هئس ...ان دوران، مسز اورليندو وڏي عمر جي ڇوڪرين لاءِ ادا ڪيل ڪٽنگ ڪورس ڪرائيندي هئي .مان پري بيٺو هوس پر سبق مان ڪجهه سمجهڻ لاءِ ٻڌي رهيو هوس .هڪ دفعي ڇاڇن چيو ته ”ڪامري “۽ ”مقابلي “ڏسڻ لاءِ اسان فينٽينا ۾ ويندا‌سين، جيڪي جڏهن نووارا ۾ اهم ڪمن لاءِ آيا هئا ته اسان سان گڏ سمهي پيا . هڪ دفعي ديويءَ کان پڇيو ته ”تنهنجي عمر ڪيتري آهي؟ ۽ ززي :- منهنجون اکيون اونداهي آهن، مون کي ياد ناهي -)جيڪڏهن مون کي نظر نه هجي ها، مون کي ياد ناهي(.

دادا توري جي ٽپ سان، مان سائي ڪپڙي جو هڪ ٽڪرو خريد ڪرڻ لاءِ ويس، پنهنجي لاءِ روانگي جو ڏينهن اچي ويو)به Fantina .قابليت کي جانچڻ لاءِ مون هڪ اسڪرٽ ٺاهيو ڪلاڪ پيادل .(اسان 4 وڳي اٿياسين .مون پنهنجي اسڪرٽ پائڻ سان زيزي کي حيران ڪرڻ چاهيو .اهو ايترو تنگ هو جو مان لڳ ڀڳ هلي نه سگهيس .جڏهن هنن منهنجي تخليق کي ڏٺو ته چوڻ لڳا” :اسان ان کي پاليو ۽ هاڻي جڏهن اُبرڻ شروع ٿئي ٿو ته اهو هڪ الهه وانگر ڪم ڪري ٿو .اهو اسان کي شرمسار بڻائي ٿو .۽ مون اشارو ڪيو" :مان اهو نه وٺي رهيو آهيان، جيڪڏهن توهان چاهيو ته اهو هن جهڙو آهي، ٻي صورت ۾، توهان وڃو "!پر دل ئي دل ۾ سوچيم ته ”آءٌ اهڙي تنگ لباس ۾ ڪيئن هلي سگهان ٿو .“...اسان هر حال ۾ پنهنجي منزل تي پهتاسين .ڪمار ڇچيو ته مون اهڙو سهٽو اسڪرٽ ڪٽي ٺاهيو هو - Sa figi illa - .جواب ڏنو .- پوءِ جڏهن اسان کي ڪا شيءِ سلائي ڪرڻي آهي ته zizì (هن اهو پاڻ ٺاهيو) اسين هن وٽ ايندا آهيون .غرور ..

ڪڏهن ڪڏهن شهر ۾ مون کي اهڙيون شيون ڏٺيون جيڪي مون کي غمگين ڪن ٿيون . ايميليا هڪ ٻوڙي گونگي هئي، شايد ٻي گهر .لڳ ڀڳ هر روز هو ان گهٽي مان گذري ٿو جتي مان رهندو هوس .جيڪڏهن هو ڪنهن سان ملندو هو ته هن پنهنجو هٿ وات تي رکيو . ڪڏهن ڪڏهن ماڻهو هن کي مانيءَ جو هڪ ٽڪرو پيش ڪندا هئا، پر اهڙا به هئا جن ٻي ايمانيءَ سان هن کي پنير جا ڪرسٽ ڏنا ۽ ٻوءِ رد عمل ڏسڻ لاءِ لڪي ويندا هئا :غريب چوڪري دروازي تي ويٺي ۽ پنهنجو مٿو پٽ سان ٽنگيو .هڪ ڏينهن دڪان تي ڪا شيءِ وٺڻ لاءِ ويجي رهيو هوس ته مون انتونيو نالي انڌي جو وڏو آواز ٻڌو .ابي ڪان، شهر جي چوٽي تي واقع، هن اعلان ڪيو ته سارڊين اچي چڪا آهن .منهنجي ڏاڏي جي ٽپ مان چند ليرا جيڪي مون وٽ ڇڏيا هئا، سو به اونس خريد ڪرڻ لاءِ مڇي مارڪيٽ ويس .منجهند جو مون چولها کي ڪوئلي سان روشن ڪيو، سارڊين پڪايا ۽ انهن کي ڪنڊ پيپر جي هڪڙي ٽڪر ۾ رکيم . جڏهن مون ايميليا کي لنگهندي ڏٺو ته مون ان کي ڏنو .هوءَ حيرت مان هنن ڏانهن ڏسندي رهي ۽ منهنجي مهربانيءَ لاءِ ٿورو مرڪي .مون ڏٺو ته هوءَ معمول مطابق دروازي تي ويٺي هئي، هن پنهنجو مٿو پٽ سان نه ٽنگيو، پر پنهنجين پتلي آڱرين کي پنهنجي وات ۾ وجهي ڇڏيو . انهيءَ ڏينهن مون نه ڪاڏو هو :مون کي چوليءَ کي بچيل ڪنارن مان صاف ڪرڻو هو ته جيئن منهنجا چاچا منهنجي شروعات کي سمجهڻ نه ڏين.

اينجلا پنهنجي پٽ نينو سان گڏ منجهند جي پرسان ان گهٽي مان گذري ٿي، هڪ معذور ماڻهو جيڪو هلندو هو پر اشارو سان ڳالهائيندو هو .اهي يتيم خاني مان سوپ وٺڻ لاءِ بالٽي کڻي ويا .هڪ ڏينهن نينو پنهنجي ٻڪريءَ سان اڪيلو هو، منهنجي گهر جي ويجهو ٻه چوڪرا هن کي ڦري ويا ۽ ڀڄي ويا .هو پنهنجي پتلون مٿي نه ڪري سگهيو .هو بغير ڪپڙن جي هو .مان ڊڄي ڪيس ڪپڻ لاءِ هيٺ ويس .اهو پهريون پيرو هو جو مون هڪ ننگا ماڻهو ڏٺو هو .افسوس جيڪڏهن چاچا ڄاڻن ها ته اهو اسڪينڊل هجي ها.

منهنجي والدين کي موڪليل ڪيترن ئي خطن مان هڪ ۾ مون ڪلائي واچ جي خواهش ظاهر ڪئي هئي .خبر پئي ته مسز اگسٽينا ڊوموڊوسولا ڪان آئي آهي، مان ساڻس ملڻ ويس . جيئن ئي هن مون کي ڏٺو ته هن مون کي ڀاڪر پائي ورتو ۽ منهنجي والدين طرفان موڪليو ويو هڪ پيڪيج ڏنو .مون ان کي کوليو ۽ حيرت انگيز طور تي مون کي هڪ برائون ليمب فر ڪوٽ مليو جنهن ۾ آڱرين جيتري وڏي ڪرل، هڪ محسوس ٽيل ٽوپي ۽ هڪ واچ سان گڏ هڪ دٻو .مان خوشيءَ سان ڏڪي رهيو هوس جيئن عورت منهنجي ڪلائي تي رکي .هن مون کي هڪ گلاس پاڻيءَ جو ڏنو ته جيئن منهنجي صحتيابيءَ ۾ مدد ڪري ۽ مان گهر ڀڄي ويس .ٻئي ڏينهن جڏهن منهنجا چاچا نووارا وٽ آيا ته هنن چيو ته جيڪڏهن مان اها فر پائين ها ته هو سمجهن ها ته مان چريو آهيان :شهر ۾ ڪنهن وٽ به اهڙي شيءِ ناهي .مون ان کي هر طرح فخر سان پائڻ .مان پنهنجي آستين کي پوئتي موٽائي ڇڏيندس ته جيئن هر ڪنهن کي ننڍڙي واچ کي نوٽيس ڏي .مون اڪثر ان کي رسي ڏني، تنهنڪري ٿوري وقت ۾ اهو ڀڄي ويو . ڪاسترانگيا ۾ ويجي مون کي ڪجهه بزرگ مليا جن مون ڪان وقت پڇيو .خراب تاثر پيدا ڪرڻ

ڪان پاسو ڪرڻ لاءِ، مون هينئر بي ترتيب ٽٽل واچ ڏانهن ڏٺو ۽ چيو ته مان ان ڪي وند ڪرڻ وساري چڪو آهيان .- توهان جي وڏي مهرباني - .هنن مون کي سلام ڪيو ۽ اڳتي هليا ويا.

منهنجي دوستن جي مقابلي ۾ آئون ننڍو ۽ ٿلهو هو، اهي سڀئي "ترقي يافته "هئا .هڪ خط ۾ منهنجي ماءُ ززي ڪان پڇيو ته ڇا مان پنهنجي پيٽ روزا وانگر ”ترقي يافته “آهيان .پر زيزي لاءِ انهن شين بابت ڳالهائڻ ممنوع هو .هن کي اها خبر نه هئي ته مان زندگيءَ جي باري ۾ سڀ ڪجهه ڄاڻان ٿو .هميشه وانگر باغي، مون هن کي چيو ”مان ’مس ‘نه آهيان ڇو ته مان غذائيت جو شڪار آهيان .“۽ هوءَ:- تون ڇا پيو چوين؟ اسان هميشه توهان جي حمايت ڪئي آهي .هڪ شام مان ڪاسترنگيا ۾ سمهي رهيو هوس ۽ مون کي بيمار محسوس ٿيو .مان ٽڏو پسي رهيو هوس .سوچيم ته اها پڇاڙي هئي، مون دعا ڪئي، روئي ۽ اوندهه ۾ ٻاهر نڪري ويس ته ڪجهه ڦڙا پيشاب ڪرڻ لاءِ .۽ چيائون” :جيڪڏهن تون هڪ دفعو وري اٿندين ته مان توکي مارينداس .“!شايد ٽندي جي ميڊونا منهنجي حفاظت ڪئي .مان واپس ٿلهي جي گدي ڏانهن ويس ۽ سمهڻ لڳس .ٻئي ڏينهن نووارا جي ليبارٽري ۾ مس اسونتا مون کي معمول کان وڌيڪ هلڪو ڏٺو .جڏهن ويٽريس هن لاءِ ڪافي ۽ کير کڻي آئي هئي جنهن ۾ هر صبح وانگر ٽوسٽ ٿيل سلائسون هيون، هن مون کي به ڪجهه پيش ڪيو.

باب اٺون - نگل جي اڏام

نووارا ۾ گھڻو وقت گذارڻ سان، زندگي بدلجڻ لڳي :شايد ان ڪري جو مان دادا تري سان ملڻ ويو هئس ۽ خوشيءَ سان سڄي دوپڙيءَ تائين هن سان بنا ڪنهن وقفي جي ڳالهه ٻولهه ڪئي هئي .هن مون کي پنهنجي زندگيءَ بابت ڪيترين ئي ڳالهيون ٻڌايون ۽ هن جو وجود هڪ پيرو ڪيترو ڏکيو هو .ان کان علاوه، نووارا ۾ رهندڙ مون کي شهر ۾ واقع ٿيندڙ اهم واقعن جي شاهدي ڏيڻ جو موقعو مليو .سڀ ڪان وڏيڪ، وڏن مذهبي ڪمن، جلوس، بپتسما، تصديق، پر شادي جي تقريب ڪان وڏيڪ، مون کي متاثر ڪيو .ان ڪان پوءِ شام جو شاديون ملهايون ويندیون هيون، مان تقريباً هميشه پنهنجن دوستن سان گڏ سين نڪولا جي چرچ ۾ گهمڻ ويندو هوس.

هڪ شام مون ڏٺو ته هڪ ڪنوار سفيد لباس ۾ پنهنجي پيءُ سان گڏ ٻاهر وڃي رهي آهي . برف وانگر سفيد، هوءَ گولي وانگر لڳي رهي هئي، هوءَ ڏاڍي سهڻي هئي !اها ڪارميلينا هئي جنهن فلپپو سان شادي ڪئي .مون مڪمل طور تي جذباتي ٿي ۽ ڏينهن جو خواب ڏٺو" :ڪير ڄاڻي ٿو، هڪ ڏينهن اهو مون کي به ٿي سگهي ٿو ...".

انهن ڏينهن ۾ مون کي عجيب احساس هو، هوا ۾ ڪجهه نئون ۽ عجيب هو، مون کي اڳڪٿيون هيون .مان بيچين هئس ۽ انتظار ڪري رهيو هوس ته ڪنهن غير معمولي واقعي جي ٿئي .۽ حقيقت ۾ اهو واقعو اچڻ ۾ گهڻو وقت نه هو .منجهند جو پوسٽمن اڪثر ڪري ايندو هو .جون ۾ هڪ ڏينهن مون کي سندس آواز ٻڌڻ ۾ آيو" :ڪيمپو، اتي ٽپال آهي .“مون خط ورتو، اهو ڪتان آيو آهي ...ڊوموڊوسولا !ماءُ پنهنجي پيڻ کي لکيو.

مون ان کي اوچتو کوليو جيستائين مون ان کي ڦاڙي ڇڏيو ۽ ان کي پڙهيو، اتي اها خبر هئي جنهن جو مون کي سڄي زندگي انتظار هو :12 سيپٽمبر جي آس پاس منهنجي ماءُ مون کي ڪٽڻ ۽

اتر ڏانهن وٺي وڃڻ لاءِ سسلي ايندي !هينئر تائين مان هڪ جوان عورت هئس، مستقبل منهنجو انتظار ڪري رهيو هو ۽ مون کي نوڪري ڳولڻي هئي .منهنجي چاچي جي ردعمل کي چاٽندي، هوشياري سان خط کي هڪ بوتل جي هيٺان لڪائي ڇڏيم جنهن ۾ ڪچرو جو سمنڊ هو :جيڪڏهن ززي پڙهي ها، مون کي غريب ...ڪڏهن ڪڏهن چاچا مچريلو، جڏهن هو نه هو .ڳوٺن ۾ ڪم ڪندي، نووارا جي دڪان تي آيو .ڪڏهن ڪڏهن هو زيزي سان گڏ ايندو هو، ۽ پريشان ٿي چوندو هو" :تنهنجي ماءُ ڪجهه وقت کان نه لکيو آهي، هن کي ڪجهه ٿي ويو هوندو ."...ٻئي طرف، مون کي ڊپ هو ته ڪو ٻيو خط ڪنهن اشاري سان اچي .حقيقت ۾، هڪ ڏينهن هڪ پهتو، پر خوش قسمتي سان سسلي جي سفر لاء ڪنهن به اشارو کان سواء .اونهاري منهنجي لاءِ آهستي آهستي ختم ٿي وئي، مان ان بيچيني انتظار جي ختم ٿيڻ جو انتظار نه ڪري سگهيس .ڪم منهنجي مدد ڪئي ته منهنجي ماءُ جي اچڻ تائين نه سوچڻ ۽ وقت گذرڻ ۾ .15 آگسٽ تي مفروضي جي دعوت لاءِ سيئي ماڻهو پنهنجي خوبصورتي کي ظاهر ڪرڻ چاهيندا هئا ۽ ليبارٽري ۾ هميشه گهٽو ڪجهه ڪرٽو هو، معمول کان وڌيڪ :ڪيتريون ئي عورتون پنهنجي نئين لباس کي ظاهر ڪرڻ چاهيندا هئا .13 آگسٽ .ان مزدورن لاءِ وقف ڪيو ويو جيڪي پنهنجا ڪپڙا پاڻ سلائي سگهن ٿا

مون زيزي کي چيو هو ته ڪپڙو خريد ڪري پنهنجي دوستن جي برابر ٿيڻ لاءِ .هوءَ راضي ٿي وئي ۽ مون نيري ڳٽ جي ڊيزائن سان هڪ سستو بيج ڪپڙو چونڊيو .ورڪشاپ ۾ موجود نوجوان عورت ان کي منهنجي لاءِ ڪٽيو ۽ هڪ وڏي عمر جي مزدور کي چيو ته منهنجي مدد ڪري ان کي سلائي .پارٽيءَ واري ڏينهن مون به هر ڪنهن وانگر نئون لباس پهريو هو.

اتي ڪي واقفڪار به هئا، جيڪي فينٽينا کان آيا هئا .انهن مان هڪ منهنجو مشهور تنگ سڪرٽ ڏٺو هو .هوءَ ڪپڙي جو هڪ ٽڪرو ڪٽي آئي ۽ زيزي کان پڇيو" :تنهنجي ڀاٽيجي کي مون کي لباس ٺاهڻو آهي، هوءَ ان ۾ ڏاڍي سٺي آهي !مون هن جي ماپ ورتي .منهنجي ذهن ۾ هڪ ماڊل هو ته مس اسونتا هڪ ڪسٽمر لاءِ ٺاهيو هو .مون ان کي ڪٽڻ ۽ ڪوشش ڪرڻ لاء ڪجهه وقت لاء چيو" .ٺيڪ آهي، ڪپڙو ٿورو ڳرو آهي، سرءَ لاءِ موزون آهي .مان 20 سيپٽمبر تي ايندس.

ان دوران ڪارميلينا، ليبارٽري جي هڪ ڇوڪري، پنهنجي سيني دوستن کي پنهنجي شادي جي دعوت ڏني، هڪ سيپٽمبر جي شام ميٽرڪس جي چرچ ۾ جشن ڪيو .زيزي جي اجازت سان مان تقريب ۾ ويس .مهمانن ۾ ڊومودوسولا جي هڪ عورت به هئي جنهن پنهنجي جلد روانگي جو اعلان ڪندي چيو" :ڪنسٽينا، نووارا ۾ تنهنجا ڏينهن ڳڻ اچي ويا آهن، تنهنجي ماءُ جلد توکي وٺڻ ايندي.

ڪاڏي پيٽي کان پوءِ مان خوش ٿي گهر موٽيس .ڏينهن گذرندا ويا ۽ 8 سيپٽمبر تي ٿنڊي جو ميلو پهتو، ان سال درياهه مان گذرندڙ تمام ڊگهو رستو ايترو ڏکيو ۽ لامحدود نظر نه آيو جيترو پهريون ڀيرو، محسوس ٿيو ته مان پرواز ڪري رهيو آهيان .جڏهن اسان واپس

ڪاسترانگيا پهتاسين ته مون زيزي کي اطلاع ڏنو ته مان ڪجهه ڏينهن لاءِ ٿهرايل عذر سان ترسندس ته ليبارٽري 12 وڳي تائين بند رهندي، ان ڏينهن صبح جو منهنجي دل ڌڙڪي رهي هئي .اسان هڪ پاڙيسري ڏانهن وٺي وڃڻ لاءِ ڪجهه انجير ڪٽي نووارا ڏانهن روانا ٿياسين .اُتي اڌ رستي تي مون پنهنجي ماءُ کي پري کان خچر جي رستي هيٺ ويندي ڏٺو .مان ڊوڙندي هن ڏانهن ويس ۽ هن کي پنهنجي ننديڙي هٿن ۾ پوري طاقت سان ڀاڪر پاتو .زيزي رڙ ڪرڻ لڳو، تون اوچتو ڇو آيو آهين؟ ڇا تون سمجهين ٿو ته تون ڪانسٽينا کي وٺي ويندين؟” .“ها- ماءُ ” جواب ڏنو- اسان ٽن ڏينهن ۾ وڃي رهيا آهيون” .“تون نه ٿو ڪري سگهين، توکي فينٽينا جي هڪ عورت لاءِ لباس تيار ڪرڻو پوندو .“اهو مون کي واپس رکڻ لاء هڪ ٻيو عذر هو .هو مسلسل رڙ ڪندو رهيو .مان بي اختياريءَ سان آسمان کي آڱرين سان ڇڪي رهيو هوس .مون کي رڳو افسوس هوندو ته هاڻي دادا ٽري جي زيارت نه ٿي سگهي.

14 وڳي شام جو ماني ڪاڌيسين .زيزي پنهنجي ماءُ جي بي عزتي ڪرڻ لاءِ فقط پنهنجو وات کوليو” :توکي اها جرئت ڪيئن ٿي ته هن کي مون کان پري وٺي، تو وٽ دل ناهي، تون مون کي تمام گهٽو ڏکايو، مان هاڻي توکي پيڻ نه سمجهان .مون مائيڪليلو کي پهريون پيرو ڳوڙهن سان ڏٺو .ان جي ڪاٺيءَ وانگر سخت ۽ سخت خول هيٺ، ظاهر آهي ته انسانيت جا ڪي قطرا قيد ٿي ويا هئا .ٻئي طرف، مان سنگ مرمر وانگر ٿڌو ٿي چڪو هوس ۽ بلڪل به نه هليو ويو هوس.

مون کي رات جو هڪ پل به ننڊ نه آئي، هزارين خيال منهنجي ذهن ۾ افراتفري سان هڪ ٻئي جو تعاقب ڪندا رهيا ۽ مان صبح ٿيڻ جو انتظار نه ڪري سگهيس، تنهنڪري مان نڪري وڃان .ماءُ ٽئڪسيءَ جو آرڊر هڪ شريف ماڻهوءَ کان ڪرايو هو، جنهن جو لقب ”ڪوزي آءِ لوپي) “ولف پتلون (هو .صبح جو سوير اٿياسين، گٽي جي سوٽ ڪيس کي آخري ٽچ ڪيو ۽ چاچا کي الوداع چيو .وڃڻ تي، منهنجي چاچي، ڳوڙها ڳاڙيندي، پنهنجي ڪمري مان ٻاهر آئي، پنهنجا وار هيٺ ڪري، پاڻ کي منهنجي ماءُ جي پيرن تي اڇلائي، منٿ ڪندي چيو” :هاڻي مان پاڻ کي ماري ڇڏيندس ۽ تنهنجي ضمير تي موت هوندو .زندگي، مهرباني ڪري، مان توهان کي گوڏن ڀر ڪري اهو پڇان ٿو - هن چيو - مان صرف هڪ غريب عورت آهيان، اڪيلي ۽ ڪوڙي مڙس طرفان جانور وانگر سلوڪ ڪيو ويو آهي، مون سان ڪو به پيار نٿو ڪري، منهنجي پيڻ، مان توهان کي چوان ٿو ته هن کان پري نه وڃ .مون تي رحم ڪر، توکي ڪو به حق ناهي ته مون کي اڪيلو ڇڏي ڏي، هوءَ اسان جي وچ ۾ گل وانگر پرورش پاتي ۽ هاڻي ڪو شڪرگذار نه آهي!

ويران وار ۽ مٽيءَ سان ٽمٽار هڪ منهن سان، هن زمين تي ڌڪ هنيو، سڄي ڪائنات کي لعنت ملامت ڪيائين .منهنجي ماءُ سمجهي وئي ته هن جي پيڻ خطرناڪ ٿي چڪي آهي ۽ هن جو دماغ وڃائي رهيو آهي، هوء بيحد هئي .تنهن هوندي به، هوءَ نه هلندي هئي، هن پاڻ کي ترس اچڻ نه ڏنو هو، هوءَ هن جي وهمن ۾ ٻوڙي هئي، هن فاصلي ۾ ڏٺو ۽ پنهنجي ڊرامي جي

پڄاڻيءَ جو انتظار ڪرڻ لڳي .جڏهن منهنجي چاچي ڪي محسوس ٿيو ته منهنجي ماءُ بيحد مضبوط هئي، هوءَ اسان ڪي آخري الوداع ڪرڻ کان انڪار ڪندي پنهنجي ڪمري ۾ هلي وئي .اوچتو اسان نڪري وياسين، هوءَ گاريون ڏيندي واپس گهٽيءَ ۾ آئي، جيئن اسان اتان هليا وياسين ته اسان هن ڪي سُرندي ڏٺو، تان جو هوءَ هڪ ننڍڙي ڪاري گولي بڻجي وئي، جيڪا پٿرن سان ملي ٿي .شايد مون هن سان ايترو ظلم ڪيو هو، جو فقط ٻار ئي ٿي سگهن ٿا، پر مون ڪي ياد آهي ته جڏهن مان پنهنجي ماءُ جي هٿ ۾ هن جي گهر مان نڪري ويس، تڏهن مون ڏٺو ته هوءَ منهنجي نظرن کان اوجهل ٿيڻ واري آهي، اوچتو منهنجي سموري ناراضگي پيار ۾ بدلجي وئي .۽ مون هن لاءِ رحم جو احساس محسوس ڪيو)مون ڪي بعد ۾ معلوم ٿيو ته ڪجهه مهينن تائين هوءَ گهٽين ۾ ائين روئي رهي هئي جڻ مان مري ويو هئس).

Piazza Bertolami ۾ ٽيڪسي جا دروازا کوليا ويا .درياءَ مان مون هر ڪنهن ڏانهن نهاريو جن ڪي مون شهر جي پڄاڙيءَ تائين ڏٺو .سفر دوران مون دل ئي دل ۾ پينوراما ۽ شهر جو نظارو ڪيو جيڪو آهستي آهستي منهنجي نظرن کان پري ٿي ويو، اسان ڪافي دير خاموش رهياسين جيستائين مون سمنڊ نه ڏٺو .هينئر تائين مان نووارا کان پري هو، يقيناً !منهنجي ذهن ۾ مخالف سوچون وڙهنديون رهيون ۽ مان انهن تي ضابطو نه رکي سگهيس، پوءِ جڏهن منهنجي ماءُ مون ڪي ياڪر پائي، مون ڪي ڊيڄاريندي چيو ته اسان پهچي ويا آهيون .پوءِ مون ڪي انهيءَ ملڪ سان بيحد پيار ٿي ويو، جنهن کان مون ايتري عرصي تائين نفرت ڪئي هئي، اسٽيشن تي وڏو مونجهارو هو، اسان Vigliatore .چاڪاڻ ته مون اداس زندگي گذاري هئي جهڙا ڪيترائي ماڻهو پنهنجا ڪارڊ بورڊ سوٽ ڪيس ۽ ٻيا ٿيلها کڻي اتر ڏانهن روانا ٿي رهيا هئا.

سمنڊ مان هڪ ٿلهي هوا آئي ۽ مون محسوس ڪيو ته لوڻ جو ذائقو منهنجي چپن تي آهي . هڪ خوبصورت احساس جيڪو مون پهريون ڀيرو محسوس ڪيو .اسان اڌ ڪلاڪ ٽرين جو انتظار ڪيو .منهنجي لاءِ اها نئين هوا هئي .ماڻهن مشهور گيت ڳايو، ”پروفيسر، ٻڌايو ته پهريون ڪير آيو، ڪڪڙ يا انڊا .“هر ڪو براعظم تي موڪلن کان واپس اچي رهيو هو . جڏهن اسان ميسينا ۾ پهتاسين ته مون حيرت سان ڏٺو ته گاڏيون ٻيڙيءَ ۾ سوار ٿي رهيون آهن .اهو سيپٽمبر جو وچ هو ۽ ان ئي نيري آسمان ۾ سمنڊ جي مٿان هزارين ٻرندڙ ٻرندڙ چڪر هڻي رهيا هئا .انهن جي اڏام سان اهي منهنجي خواب ڪي سينگار ڪري رهيا هئا :آخرڪار منهنجي خاندان سان گڏ رهڻ لاءِ .مون خدا ڪي ان روشن پس منظر جي مرڪز ۾ ڏسڻ جي ڪوشش ڪئي ۽، جيتوڻيڪ مون هن ڪي نه ڏٺو، مون هن ڪي پنهنجي ننڍڙي روح جي هيٺان کان شڪر ڪيو .بيشمار ڪلاڪن کان پوءِ اسان وٺڻ لاءِ روم پهتاسين، وڌيڪ ڪلاڪن جي انتظار کان پوءِ، ٽرين ملان ڏانهن، جتي ڊومودوسولا لاءِ ٻي ٽرين بدلي هئي .اهو هڪ خواب هو .ان ٽرين تي، منهنجي ماءُ ڪيترن ئي ماڻهن ڪي سلام ڪيو جنهن ڪي هوءَ سڃاڻي ٿي .هر ڪو پڇي رهيو هو ته هوءَ ڪٿان جي آهي ۽ هن سان گڏ ڇوڪري ڪير آهي .انهن ڪي خبر نه هئي ته هن ڪي هڪ ٻي ڌيء آهي.

مون نظارن جو مشاهدو ڪيو :مون حيرانيءَ سان ڏند ميگگيور ۽ ٻيٽن کي ڏٺو، پوءِ جبل .مون پڇيو ته اسان کي پهچڻ ۾ ڪيترو وقت لڳو، خبر پئي ته شهر جبلن سان گهيريل هڪ وادي ۾ آهي .اسان صبح جو دير سان ٻوموٻوسولا ۾ پهتاسين .آسمان ڳاڙهو هو، گهٽيون به اونداهيون لڳي رهيون هيون، ماڻهو عزم سان قدم کڻي زمين ڏانهن ڏسندا رهيا، سندن ڪپڙا به اونداهي هئا .اسٽيشن تي بابا اسان جي ننڍي ڀاءُ سان گڏ انتظار ڪري رهيو هو، جنهن کي مون ٻه سال اڳ سسلي ۾ ڏٺو هو .چميون ۽ ڀاڪر .جيئن ئي اسان گهر وياسين ته مون ڪوشش ڪئي ته اها جاءِ ڳولڻ جي، جيڪا جلد ئي منهنجو شهر بڻجي وڃي .مون گهرن جون دريون ڳڻيون پر اهي ايتريون هيون جو مون حساب ڪتاب ئي وڃائي ڇڏيو .اتي تمام گهٽيون ونڊيون هيون، ۽ هڪ ٻئي جي مٿان گهڻا گهر هئا .اهي ايترا ته بلند هئا جو منهنجون اکيون آسمان ۾ گم ٿي ويون.

مون کي چڪر آيو .هزارين سوال منهنجي ذهن ۾ ايري آيا، ٻي صبريءَ سان اچڻ ۽ وڃڻ لڳا . سفر دوران مان هڪ لفظ به نه ڳالهائي سگهيس .پوءِ گهر ۾ مون کي هڪ ٻيو تعجب ٿيو جڏهن مون پنهنجن پيڙن کي ڏٺو، جن کي مون صرف تصويرن مان ياد ڪيو .ٻي تعجب جي ڳالهه اها باورچي خانه هئي جنهن ۾ سِنڪ، نل ۽ گيس اسٽو)نووارا ۾ گهر ۾ پاڻي نه هو ۽ اسان ڪاٺ سان پڪايا .(شام جو، ڪامريڊ گرازيا پنهنجي ڌيءَ ڪيٽرينا سان گڏ اسان سان ملڻ آئي . پاڙيسري به مون سان ملڻ چاهيندا هئا .ٻئي ڏينهن شام جو بابا مون کي سئنيما وٺي ويو . منهنجي زندگيءَ جي سڀ کان خوبصورت شامن مان هڪ جيڪا مون کي سدائين ياد رهندي، آخري ڏينهن تائين .مان آخرڪار پنهنجي پيءُ سان گڏ هئس، اڳي مون هن سان ائين پيار ڪيو جيئن ڪو هڪ غير حاضر پيءُ سان پيار ڪندو آهي، هاڻي مون هن کي ساراهيو ۽ آخرڪار پهريون ڀيرو مون کي ائين محفوظ محسوس ٿيو ڄڻ مان هن جي شهزادي هجان .مختصر ۾، مون محسوس ڪيو ته مان ڪڪرن جي مٿان چڙهي رهيو آهيان، مان ڪائنات جي ڪنهن ٻئي نقطي ۾ اچي چڪو آهيان.

باب نو - جنت جو دروازو

سسلي چڏڻ کان اڳ، منهنجي ماءُ مون کي فريئرس ۾ نوڪري ڳولڻ جو انتظام ڪيو هو ۽ ٻن ڏينهن کان پوءِ هوءَ مون سان گڏ ڪم تي هلي وئي .اسان صبح جو سوير گهر کان ٻاهر نڪتاسين :مون کي اها خبر ڏاڍي پرجوش هئي.

داخلا تي منهنجو استقبال مس ٽائلبٽ ڪيو جنهن مون کي وڏي مسڪراهٽ ڏني ۽ مون کي هٿ سان ڪنيو، هڪ خوشگوار ۽ ملنسار عورت .ٽيلبٽ مون کي ملانيءَ ۾ چيو ”هيلو بيلا توسا)چوڪري (اچو، اچو ته توهان کي انهن ڇوڪرين سان متعارف ڪرايون جيڪي مون سان گڏ ڪم ڪن ٿيون :نيلا ۽ ٽريسينا، انهن کي تمام گهڻو تجربو آهي، اهي توهان کي سيڪريندين ته ڪم ڪيئن ڪجي .ڪو به مسئلو - هن شامل ڪيو - پڇڻ ۾ شرم نه ٿيو ."تنهن ڪري هڪ پلڪ پلڪ ۾ مون پاڻ کي پنهنجي نئين نوڪري سان مليو.

مون اڳ ۾ ئي محسوس ڪيو ته وڏو ٿي ويو آهي ۽ بيلا توسا جي زندگي ۾ هن تبديلي کي نشانو بڻائڻ لاء، هن جو دور پهريون ڀيرو آيو .هن کي ان موضوع جي ڪا گهڻي خبر نه هئي، پر نووارا ۾ هن پنهنجي پراڻن دوستن کان جيڪي ڪهاڻيون ٻڌيون، انهن مان هوءَ سمجهي ٿي ته هي ڪيئن هڪ نوجوان عورت ۾ بدلجي ويو .هوءَ سمجهي وئي ته هن کي عورت ٿيڻ لاءِ ان سگنل جي ضرورت نه هئي :هوءَ اڳ ۾ ئي هر شيءِ جي ڪري هئي جيڪا هن سگهي، سجاتي ۽ پيار ڪئي هئي .اهو هاڻي ڪو ڪيٽرپلر نه رهيو هو ۽ هڪ تتلي ۾ ميٽامورفوسس کان گذري چڪو هو .هو پري کان آيو ۽ چند لمحن ۾ هڪ دنيا مان نڪري ويو .هن پاڻ کي اڪيلو ڏٺو ۽ ان تي تمام گهڻو فخر هو.

ان دوران، مون کي نئين نوڪري سان واقف ٿيڻ شروع ڪيو ويو .ان وقت، فر ڪالر ڪوٽن سان ڳنڍڻ لاء استعمال ڪيا ويا .چمڙي کي اسپنج سان ويڙهيو ويو ۽ آخر ۾ ڪاٺ جي تختي

تي نيل ڪري انهن کي سيني پاسن کان چڪيو ويو .مون کي تڏهن ياد آيو جڏهن سسلي جي ليبارٽري ۾ مون پنهنجي ڪپڙن جي ٽري تي رکڻ لاءِ ليڊز کي ڪٽايو هو .هتي به آگرين تي ڪجهه ڏک لڳل هئا .جيڪڏهن ٽورو سج اڀرندو هو ته اهي گلي جي باغ ۾ سڪي ويندا هئا، تنهنڪري مون کي قيمتي پارسي ليمب، لومڙ، منڪ ۽ چوٽون مسڪين جي جلدن لاءِ موڪل جو ڪم ڪرڻو پوندو هو .جڏهن مان انهن جي سنڀال ڪري رهيو هوس ته مون کي گاڏين ۽ ماڻهن کي ڏسڻ پسند ڪيو .مون به ڪار جي خارجي بخارن کي ساهه کڻڻ جي ڪوشش ڪئي ۽ ان شهر جي خوشبوءَ ۾ لڪائڻ جي ڪوشش ڪيم، ته ان ننڍڙي چوڪريءَ لاءِ جيڪا پاڪ هوا ۾ پرورش پاتي هئي، ان لاءِ اها نئين ۽ مانيٽي هئي .شهر منهنجي نظرن جي اڳيان گذري ويو ۽ مان به وقت جو رستو وڃائي ويٺو .منهنجي پيءُ مون کي ٻڌايو ته اتي ڏينهن کي ڪلاڪن ۾ ورهايو ويو هو، جڏهن ته مان ڪاسترانگيا ۾ رهندو هوس ته مون کي رڳو سج اڀرڻ ۽ غروب ٿيڻ جي خبر هئي .ڪڏهن ڪڏهن مان چمڙيءَ جي سنڀال ڪندي هئس ته مٿين ماڙيءَ جي هڪ بزرگ عورت اچي مون سان صحبت ڪندي هئي .هن سخت پيڊمونٽيز ۾ ڳالهايو ۽ مون کي هڪ ڳالهه سمجهه ۾ نه آئي" :ڪهڙو خوبصورت مذاق آهي، داندا ني ويگنات)توهان Cuma ti se ciamat تنهنجو نالو ڇا آهي(؟ مان تبديل ڪريان ٿو ڪٿان کان آيا آهيو(؟ ."Ti mi capisat mia ؟ "جڏهن چمڙي سڪي وئي ته مس ٽيلڊ انهن)ڇا توهان نٿا سمجهو(؟ سيمن اسٽريس جي ڳلن جي شڪل ڪٽي ڇڏي جنهن ڪين آرڊر ڏنو.

ٿوريءَ دير سان مون فريسيلينا پيڊنگ، ان جي چوڌاري لوپ ۽ پوءِ استر رکڻ سکي ورتو . منهنجي قابليت جي ڪري مون کي هفتيوار پاڪٽ پئسا ملڻ شروع ٿي ويا ۽ جلد ئي مون کي پينشن جي نشانن جي تعميل ۾ رکيو ويو .مون کي وڏو محسوس ٿيو .ليبارٽري ۾ هڪ ريڊيو هو :مون کي گيت ٻڌڻ ۾ مزو آيو .ان وقت ريفريجريٽر عام نه هئا، پر ان نوجوان عورت وٽ هڪ آئس باڪس هو، جنهن کي هوءَ برف جي ٽڪرن سان ڀرينديي هئي، جيڪو هڪ صاحب جي مهيا ڪيل هئي، جيڪو شهر جي گهٽين مان گاڏيءَ سان لنگهندو هو .اهڙو تازو پاڻي پيئڻ منهنجي لاءِ نئين ڳالهه هئي .هڪ سستو ڪاٺ جو اسٽو گهر کي گرم ڪري ٿو .هن وٽ ٽيليفون نه هو، پر جڏهن هن کي گراهڪن کي فون ڪرڻ جي ضرورت هئي ته هن مون کي پنهنجي چاچي ڏانهن موڪليو، جيڪو ڪيٽرن ئي ڪارڪنن سان گڏ هڪ تعميراتي ڪمپني جي مالڪ آهي .انهن مان، اتفاق سان، مون پهريون پيرو ڏٺو ...پر هي هڪ ٻي ڪهاڻي آهي، جيڪڏهن مون وٽ وقت ۽ خواهش آهي، آئون توهان کي بعد ۾ ٻڌائيندس.

گهر ۾ مون چڱيءَ طرح ماني کاڌي، شام جو اسان شهر جي مرڪز ۾ گهمڻ لاءِ ٻاهر نڪتاسين، ان جي پٿر جي ڇت ۽ خوبصورت ونڊوز سان دڪان هئا .چنچر جي ڏينهن مان پنهنجي ماءُ سان گڏ بازار ڏانهن ويس، جيڪو مرڪز جي چڱيءَ حصي تي قبضو ڪري ٿو، جڏهن مان منجهند جو ڪم ڇڏي ڏيندس .اسان مون کي ڪوٽ ٺاهڻ لاءِ ڪپڙو خريد ڪيو . اهو چيڪ ڪيو ويو .مون ڪرسمس تي مڊ نائيٽ ماس تي پنهنجو سامان هٽائي ان جو افتتاح ڪيو .مختصر ۾، هڪ خوش زندگي.

ڪارنيال آيو .اسان گليتي ٽيٽر ۾ نئين سال جي شام جي پارٽي ۾ شرڪت ڪئي اسان جي ويجهو خاندان سان .فاسفورسنٽ لائيٽن جي ڊرامن جي وچ ۾ ماسڪريڊ بالن ڪي ڏسڻ هڪ خواب هو.

ايندڙ چنچر تي جڏهن مان اٽيس ته ڪجهه غلط هو .مان روئي رهيو هوس چاڪاڻ ته منهنجي ماءُ مون ڪي سان پيليگرينو ميگنيشيا نه ڏني هئي .سندس هڪ ڪزن مارٽيني ڪان آيو . هن اسان سان گڏ ماني ڪاڌي .منجهند جو مون ڪي عجيب لڳو، ائين محسوس ٿيو ته منهنجي خوشي ختم ٿي رهي هئي .بابا پنهنجي ڪزن سان گڏ ٽرين ۾ ويو، پوءِ اسان رات جي ماني ڪئي.

ان شام اسان سير لاءِ ٻاهر نڪتاسين .پيءُ ماءُ ڪي چيو، ”آئون بار ۾ پنهنجن دوستن سان ملڻ ويندس .رات جو 10 وڳي جي لڳ ڀڳ هو روئيندو ۽ ٿلهي ڇهري سان رڙيون ڪندو گهر موٽيو، هن جي سيني ۾ سخت درد جي ڪري" .ٽريسا، مون ڪي ڪيمومائل ٽاهيو ".جڏهن بابا بيڊ تي سمهي رهيو هو، ته مان چاچي سان گڏ 50 ميٽر پري هڪ ڊاڪٽر ڪي فون ڪرڻ لاءِ ڊوڙيس .هو فوراً آيو، پر ان وچ ۾ منهنجو پيءُ رهڻ ڇڏي ڏنو هو .اسان ڪي بعد ۾ معلوم ٿيو ته شه رگ ڦاٽجي وئي هئي .ڪو به ڪم نه ٿئي ها، بابا جنت جي دروازي مان هليو ويو ۽ آسمان ڏانهن پهچي ويو .اهو 17 فيبروري 1951ع جو ڏينهن هو، سڄي رات مان پنهنجي پيءُ جي لاچار لاش تي اکيون ٻوٽي ويهي رهيس .منهنجو مٿو ڦري رهيو هو، لڏپلاڻ ۽ چڪر جو ميلاپ، جنهن مون ڪي ان ڪمري مان ڪڏي ڇڏيو، جتي سڀ شيون نفرت آميز ٿي ويون، چاڪاڻ ته اهي هڪ ناحق موت جون شاهديون هيون .مون پنهنجي پيءُ جي باري ۾ سوچڻ ڪان ڪڏهن به نه روڪيو ۽ ان ظالم قسمت جو جيڪو مون ڪي ڊومودوسولا ۾ انتظار ڪري رهيو هو، منهنجي اکين مان ڳوڙها هاڻي نه نڪتا هئا چاڪاڻ ته اهي روئڻ ڪري سڪي ويا هئا .اهو خدا جنهن جو مون تصور ڪيو هو ته منهنجي روانگي وقت ميسينا جي آبنائي تي چمڪندڙ روشنيءَ ۾، هن پاڻ ڪي ڪٿي لڪايو هو؟ هن اسان ڪي ڇو ڇڏيو هو؟ هن مون ڪي ايترو ڏوڪو ڇو ڏنو؟ هاڻي ڇو ته مون پنهنجي پيءُ ڪي ڳولي ورتو هو مون ڪان هميشه لاءِ کسي ويو؟ ان سانحي جو ڪهڙو ڪارڻ هو؟ هاڻي اهو خدا جيڪو هتي ڊومودوسولا ۾ مختلف، پري، پيانڪ نظر اچي رهيو هو، هو اونداهيءَ مان ٽاهيل نظر اچي رهيو هو، مغرور ۽ ناقابل برداشت، تلخ، هڪڙو خدا، مون ڪي هاڻي خبر نه هئي ته وري پروسو ڪريان يا پنهنجي باقي ڏينهن لاءِ نظرانداز ڪريان .مان راتيون راتيون خاموش رهيس، اونداهيءَ ۾ اڪيل اکين سان ڏسندو رهيس، لڳ ڀڳ ان اميد سان ته ڏينهن جي اچڻ سان هر شيءِ اڳي وانگر موٽي ويندي .انهن ڏکين ڏينهن ۾، پنهنجي ڪٽنب سان گڏ هڪ اوندهه جي ڪناري تي، مون سمجهيو ته جنت نينڊڙن ڇوڪرين لاءِ ڪا جاءِ ناهي.

انهن راتين مان هڪ رات، صبح جي اوائلي ساعتن ۾ مان ڪري پيو ۽ هڪ ڏکوئيندڙ ننڊ ڪان پوءِ مان هڪ مني خواب ۾ غرق ٿي ويس :مون پاڻ ڪي ڍنڍ جي ڪناري تي ڏٺو، تڏهن منهنجو پيءُ مون ڪي پنهنجي اکين ۽ ڇهري سان آسماني روشنيءَ ۾ غرق ٿيل نظر آيو .هاڻي هن جو

چهرو وڏيڪ ڏڪوئيندڙ نه رهيو ۽ ٻيهر خوبصورت ٿي ويو .هن مون ڏانهن نهاريو، منهنجو هٿ کنيو، مون کي ڀاڪر پاتو ۽ مون سان ڳالهائڻ لڳو" .منهنجو ٻار - هن چيو - مان توهان کي هاڻي ٻڌائڻ چاهيان ٿو ته منهنجو پيار آهي، تمام سٺو آئون توهان لاء چاهيان ٿو .حالتن جو مطلب اهو آهي ته اسان هڪ ٻئي کي نه ڏٺا ڇاڙون .مون کي افسوس آهي ته توهان کي وڏو نه ڏنو ..." .

ڪڏهن ڪڏهن مان ان خواب ۾ پنهنجي آخري سفر جي باري ۾ سوچيندو آهيان، سوچيندو آهيان ته ڪڏهن رب مون کي سڏيندو، مان اهو تصور ڪرڻ چاهيان ٿو ته جڏهن مان جنت جو دروازو پار ڪري ويندس ته منهنجو پيءُ منهنجو انتظار ڪري رهيو هوندو، ان شام جو لباس پهريل هو مون کي وٺي آيو .سئنيما :هن سان گڏ اسان وٽ هڪ ٻئي کي ٻڌائڻ لاءِ ڪيترين ئي شيون آهن، اسان کي هميشه لاءِ اها گفتگو ٻيهر شروع ڪرڻ گهرجي جيڪا فيبروري جي ان سرد رات ۾ مداخلت ڪئي وئي هئي .اهو بهترين طريقو هوندو، مان سمجهان ٿو، منهنجو آخري سفر شروع ڪرڻ لاء.

ماءُ چار ٻارن سميت مايوسيءَ ۾ رهجي وئي ۽ پينشن نه هئڻ سبب پيءُ سادو موچي هو .دنيا جا سڀ ڏڌ ۽ درد اسان جي غريب مهاجر خاندان تي نازل ٿيا هئا.

اسان جي ڏرتيءَ کان پري، زندگيءَ کان پري، اسين ريگستان جي هوا جيان ڇڪيل ريل جا داڻا هئاسين.

منهنجي ماءُ پنهنجو پاڻ کي ۽ پنهنجي سڄي جان وڃائي چڪي هئي .هوءَ هڪ خالي خول بڻجي چڪي هئي .هن جو جسم ڪاٺ جي ٽڪريءَ وانگر سڪي ويو هو، هن ڪڏهن به وزن گهٽائڻ نه ڇڏيو هو ۽ هن جي گم ٿيل نظرون، پيلي ۽ بي تاثر چهري ۾، لمحن لاءِ پنهنجي پيءُ جي قبر ڏانهن، هڪ پري واري نقطي ڏانهن بيٺي رهي .هوءَ هڪ ڀوت وانگر ٿي چڪي هئي، جنهن کي وسارڻ ناممڪن هو .مون اُن لمحي کي محسوس ڪيو جڏهن هوءَ ڪري پوندي ۽ بيوسيءَ ۾ غرق ٿي ويندي جنهن کان ٻاهر نڪرڻ جو ڪو رستو نه هو .مون هن کي ڇڪڻ جي ڪوشش ڪئي، مون هن کي خوش ڪرڻ جي ڪوشش ڪئي .حيرت انگيز طور تي، ڪردار مڪمل طور تي بدلجي چڪا هئا :اها ڌيء هئي جنهن پنهنجي ماء کي تسلي ڏني، هن جون ڪهاڻيون ٻڌايو ته هن کي پنهنجي مڙس کان سواء زندگي لاء تيار ڪرڻ ۽ هن کي وسارڻ ۾ مدد ڪري . مان، وڏي ڌيءَ، اڃا 15 سالن جي نه ٿي هئي.

رات جي ماني کان پوءِ مان ڪجهه وڌيڪ سينٽ ڪمائڻ لاءِ فريئر جي ڪم تي واپس ويس . اميد جي شمع کي زنده رکڻ جي ڪوشش ۾ مان ئي هوس .پر آخر ۾، منهنجي ماءُ، مون کي خبر ناهي ته ڪيئن، شايد مايوسيءَ جي زور سان، هڪ روئڻ ۽ ٻئي جي وچ ۾، سڄي دنيا کي پنهنجي ڪلهن تي کنيو ۽ آهستي آهستي واپس سيمي اسٽريس جي حيثيت ۾ واپس هلي وئي، ڪجهه اسڪرٽ ۽ ڊريسنگ گاؤن سلائي.

باب ڏهه - خوبصورت توسا

ساڳئي سال مئي ۾ منهنجو ننڍو ڀاءُ خسرو جي مرض ۾ مبتلا ٿي ويو ۽ مون کي به ان بيماريءَ جي مرض ۾ مبتلا ٿي ويو، ڇاڪاڻ ته ان کي ننڍي هوندي کان ئي نه هو .جڏهن مان بستري تي هوس ته مون پنهنجي ماءُ کي دروازو کوليو ٻڌو .ڪنهن دروازي کي وڄايو هو .پوءِ مون zizì ۽ Michelillo جا آواز ٻڌا .مون کي پريشاني هئي :ان کان اڳ اهي ڪڏهن به مون کي پنهنجي وٽي نه ويا هئا ۽ هاڻي اهي ڏيکاريا ويا آهن .اهي اٽڪل Domodossola والدين کي ڏسڻ لاء هڪ هفتو ترسيا، پوءِ ٿوري مايوسي ڇڏي ويا، ڇاڪاڻ ته ڪين اميد هئي ته مان ساٽن سسلي موٽي ايندس .نومبر ۾ هڪ خط آيو جنهن ۾ ڪاري رنگ جي سرحد هئي .ماءُ پريشان ٿي وئي ۽ جڏهن هن ان کي کوليو ته هن جو هٿ ڏڪڻ لڳو .مون کيس روئيندي ڏٺو :ززي دادا توري جي موت جو اعلان ڪيو .هنن کيس 8 نومبر تي بوربونارو ڳوٺ ۾ مئل مليو .سندس عمر 87 سال هئي .ايندڙ سال اتي هڪ ٻي وڏي مايوسي هئي، جڏهن اتفاق سان تحقيق جي نتيجي ۾ موت جو سبب ڳڇيء ۾ رومال سان گهمڻ جي ڪري، جيڪو ٻاهر ڪيڏڻ دوران مليو .ڏوهه هڪ عورت پنهنجي ڀاءُ، پاڙيسرين سان گڏجي 11000 لير جي پينشن چوري ڪرڻ جو ڪيو . هوءَ بعد ۾ 24 سال جيل ۾ رهي ۽ هن 12 سال جيل ۾ رهيو.

مان اداس ٿيندي رهيس .ٿوري پئسن سان اسان 5 ماڻهن سان گڏ نه ٿي سگهياسين .مس ٽيلڊ مون کي جعلي برطرفي وٺڻ جي صلاح ڏني ته جيئن آئون روزگار آفيس ۾ رجسٽر ٿي سگهان .مان اڪثر چيڪ ڪرڻ لاءِ ويندو هوس ته ڪو ڪم آهي، پر اميد ٿوري هئي .اپريل 53ع ۾ مون کي خبر پئي ته هنن هڪ ڪارخاني ۾ ڪجهه ڇوڪرين کي ڪم تي رکيو آهي .انهن کي ان جي ضرورت نه هئي، انهن جا ابا ڏاڏا اڳ ۾ ئي نوڪريون هيون .تنهنڪري مان احتجاج ڪرڻ لاءِ آفيس ۾ ويس :مون کي ٻين کان وڌيڪ ڪم ڪرڻ جي ضرورت آهي .مئي ۾ آئون آخرڪار

هڪ ڪارخاني ۾ داخل ٿيس جتي هنن بجليءَ جي تارن لاءِ لچڪدار بيند، جوتن جا ليس، رين ۽ ٽيوبلر ٺاهيا .هفتيوار شفٽ 6-13 ۽ 13-21 سان سخت محنت .وقفي وقفي ۾ مان به فريئر تي ويندو هوس ته جيئن پنهنجي پگهار پورو ڪري ۽ پنهنجي ماءُ کي رليف ڏي.

آگسٽ آيو .موڪلن لاءِ، ڪامريڊ گرازيا کي سسلي وڃڻو پيو ته پنهنجي پوڙهي ماءُ سان .مون پڻ پنهنجي ڌيءَ ڪيٽرينا سان گڏ وڃڻ جو فيصلو ڪيو .اسان ٽرين ذريعي ملان ۽ پوءِ روم لاءِ روانا ٿياسين، جتي رات جو پهتاسين .اسان کي سسلي ڏانهن ٽرين لاءِ ڪجهه ڪلاڪ انتظار ڪرڻو پيو.

اسٽيشن تي اسان کي ڪجهه ساٿي ڳوناٽا مليا، جن ۾ نووارا جو هڪ ٻُوٽو اداڪار سالواتور فرناري ۽ هڪ سپاهي جنهن جو نالو مون کي ياد ناهي .جڏهن مسز گرازيا هڪ بينچ تي آرام ڪري رهي هئي، ڪيٽرينا ۽ مون کي سير لاءِ دعوت ڏني وئي هئي .اهي اسان کي Piazza Esedra ڏانهن mottarello کائڻ لاءِ وٺي ويا .ائين محسوس ٿيو ته مان وري زندگيءَ ۾ اچڻ لڳس.

اڳي ئي پريل ٽرين جي اچڻ تي، مسز گرازيا به بيگ کڻي چڙهڻ لاءِ جلدي ٿي .ٽرين پوري طرح نه روڪي هئي ۽ هوءَ پٽڙيءَ تي ڪري پئي .ڪيٽرينا، مان ۽ سڄو ميڙ ابدي پيءُ ڏانهن روئي رهيا هئاسين جيئن اسان هن کي زخمن سان پريل ٻاهر ڪڍيو پر معجزاتي طور تي جيئرو .هن اسپتال وڃڻ کان انڪار ڪيو .ڪلاڪ کن کان پوءِ ٽرين هلي وئي .منجهند کان اڳ اسين اسٽيشن تي پهتاسين جتي اسان بس ورتي جيڪا اسان کي نووارا سسيليا Terme Vigliatore ڏانهن وٺي ويندي هئي، جيڪي زيزي ۽ ميچريلو جا مهمان هئا.

هنن اسان کي اعزازي مهمان طور پليڪار ڪيو .ان رات اسان ٽيئي بستري تي هئاسين، ڪيٽرينا ۽ مون کي ننڊ نه آئي .مسز گرزيا درد سان پريل هئي .ان ئي رات اتي هڪ تعجب ٿيو : ڪجهه نوجوانن اسان کي گٽار ۽ وائلن سان سيرينا ڪيو، پر چاچا مچريلو، ناراض ٿي، انهن کي پڄڻ تي مجبور ڪيو.

ڪيٽرينا جي ماءُ لڳ ڀڳ سڄو وقت بستري ۾ گذاريو .هو ڏهن ڏينهن ۾ فقط به پيرا پنهنجي بزرگ ماءُ سان ملڻ لاءِ ٻاهر نڪرندو هو .منجهند جو مان ليبارٽري مان پنهنجي ڪلاس ميٽن ۽ دوستن سان ملڻ ويس .هڪ ڏينهن مون اسڪول جي هڪ ساٿيءَ کي به ڏٺو، جيڪو مون

ڪي ياڪر پائڻ آيو .هُو هٿ ۾ سائيڪل جهلي رهيو هو ۽ مون کيس چيو ته مون کي سواري لاءِ وٺي .ان وقت، نووارا ڪڏهن به چوڪري کي سائيڪل تي نه ڏٺو هو .جيئن ئي هن کي خبر پئي ته زيزي مون کي ڏوڙيندي چيو" :تون اللو بڻجي وئي آهين، مون اهڙين ڳالهين جو تصور به نه ڪيو هوندو.

جي بحالي لاء جدوجهد هئي .انهي زوال کان پوء، Grazia ۾، مسز Domodossola واپس ارٿروسس درد تي قبضو ڪيو .هن کي تڏهن ئي همت ٿي، جڏهن هو پنهنجي ڪٽنب سان گڏ ڪنهن پارٽيءَ ۾ ويو، جتي مون کي به دعوت ڏني وئي هئي.

مان ڪارخاني ۾ ڪم ڪرڻ لاءِ واپس ويس ۽ فريئرز ۾، پر مون کي نئين تجربن جي ضرورت هئي .هڪ ڏينهن، سان گرواسيو ۽ پروتاسيو جي پاڙيسري ۾ گهمڻ دوران، ڊان گيوسپي بينيٽي مون وٽ آيو ته مون کان ڪجهه سوال پڇي .مون هن ۾ پنهنجا سڀ ڏک ٻڌايا .هن مون کي همٿايو ۽ چيو" :آچر جي دوپہر تي تقرير ڪرڻ لاءِ اچو .اتي توهان کي ڪيٿولڪ ايڪشن جي صدر سائنورينا جرمنيا ملندي، جيڪا توهان کي ڇوڪرين سان متعارف ڪرائيندي ۽ توهان کي تمام سٺيون صلاحون ڏيندو .مون پاڻ کي فوري طور تي آرام سان محسوس ڪيو :ٽورڙي شرم سان مون دوست ٺاهڻ شروع ڪيو .مان ڊجي ويس ته نه ڄاڻان ڪيئن ڳالهائڻ، پر خدا جي مدد سان مون پهرين مشڪلاتن تي غالب ٿي .مون خوشيءَ سان انجمن جي اخبار پڙهي هئي جنهن جي باني آرميدا بريلي جي تعريف ڪندي :هن جي مهرباني منهنجي زندگي بهتر ٿي هئي . جڏهن فيڪٽري شفٽ ٽيڻ جي اجازت ڏني، مان صبح جو 7 وڳي ماس ڏانهن ويو، جتي مون ڊان بينيٽي سان ملاقات ڪئي، جنهن کي مون پنهنجو روحاني ڊائريڪٽر سمجهيو .آچر تي مون چرچ جي سامهون سٺي پريس اسٽينڊ تي هڪ ڪلاڪ گذارڻ جي آڇ ڪئي .انهن بعد ۾ مون کي ڪائونسل ۾ شامل ٿيڻ جي دعوت ڏني .انهن سڀني واعدن سان مون کي اهم ۽ پورو ACLI محسوس ٿيو.

فيڪٽري ۾ منهنجا ساٿي مون کي متعصب سمجهي رهيا هئا، پر مون کي ڪا تڪليف محسوس نه ٿي، حقيقت ۾ مون انهن لاءِ دعا ڪئي ۽ انهن کي واپس فون ڪيو جڏهن اهي شفٽ شروع ڪرڻ کان اڳ بدلجندڙ ڪمرن ۾ فحش ڳالهائي رهيا هئا.

باب يارنهن - چيني مٽيءَ جو چهرو

هڪ اونهاري آچر تي جرمن ڪيٿولڪ ايڪشن جي صدر جبلن جي سفر جو انتظام ڪيو . ٿوري پئسن سان آئون سفر جو خرچ ادا ڪرڻ جي قابل ٿي ويس .اسان بس ذريعي گوگليو پهتاسين، پوءِ ڪيبل ڪار ذريعي الپ ديويرو ۽ پوءِ پيادل ڪرمپيولو طرف .مون گلن ۾ ڍڪيل جهنگلي آرڪيڊس . ،rhododendrons، buttercups :جبلن جي خوبصورتي تي غور ڪيو دعوت ڏيڻ لاءِ بلو بيري .پٿر جي ڇت ۽ ڪاٺ جون دريون جن جي دريائن مان چمڪندڙ ٽنگيل ڪين .مون جرمنيءَ کان پڇيو ته رستو ڪٿي ختم ٿئي ٿو . geranium ڳاڙهي ۽ گلابي جڏهن اسان ٿڪل آهيون ته اسان هڪ پريل لنچ لاءِ روڪيندا سين ".اٽڪل 1 وڳي اسان " صاف پاڻي پيئڻ لاءِ روانا ٿياسين، جيڪو پٿر مان وادي طرف وهي ٿو .ماني کائڻ، دعا ۽ گيت ڳائڻ کان پوءِ واپسي جي سفر لاءِ روانا ٿياسين .مان خوشيءَ سان ڏڪندو هوس :مون اهڙو خوبصورت ڏينهن ڪڏهن به نه گذاريو هو .گهر ۾ مون پنهنجي ماءُ کي سڀ ڪجهه ٻڌايو ۽ مون کيس مسڪرائيندي ڏٺو.

هر وقت مون کي نووارا سسيليا جي هڪ دوست کان ٽپال ملي :هن کيس ڊومودوسولا ۾ نوڪري ڳولڻ لاءِ چيو ته جيئن اسان ملاقات ڪري سگهون .مان ڏاڍو پريشان ٿيس پر خوش ٿيس ته ڪو مون سان پيار ڪري پيو .ڊومودوسولا جو هڪ ڇوڪرو پڻ هو، پر مون کي پسند نه ڪيو :صبح جو هن گرپا جي گولي پيئندو هو ۽ هميشه ڳاڙهي گال هئا.

صبح جو مراقبو مون کي ڪنويٽ ڏانهن رستو ڏيکاريو، پر ساڳئي وقت مون کي ٻارن ۽ خاندان شروع ڪرڻ جو خيال پسند آيو .مون پاڻ کي خدا جي مرضيءَ جي حوالي ڪيو .مون آچر جي شام پنهنجي دوستن سان گڏ هفتيوار ڪيٽيچزم وابستگي جي منصوبابندي واري مشاعري ۾ گذاريو .ڪجهه آچر تي اسين پاڙيسري شهرن جي مشاعرن ۾ ويندا هئاسين .بس جي سفر مون کي پريشان ڪيو، پر جرئت ڪجهه ننڍڙي تڪليف تي غالب ٿي.

۽ اوريٽري هڪ سفر جو انتظام ڪيو :صبح جو ميدونا دي اوروپا ACLI ،مئي 1954 تي 1 جي مقدس زيارت لاءِ ۽ منجهند ۾ بيلا ۾ معزز پادري طرفان هڪ ريلي .مان ڦهريون ماٿو هو جنهن منهنجي هڪ دوست ۽ هن جي پريم پيرينو سان گڏ سائن اپ ڪيو .نوجوانن سان پريل

بسون نڪري ويون .انهن ۾ هڪ شرميلي سونهري ڇوڪرو جنهن کي مون اڳي ئي ڪٿي ڏٺو 2 هو .اهو اهو هو :تعميراتي ڪمپني جو ڪم ڪندڙ جتي مان فريئر جي گراهڪن کي سڏڻ ويو هو .پيئرينو هن کي مون سان متعارف ڪرايو :هو هن جو ڪزن هو .ڏينهن جي وقت هن ڪڏهن به مون ڏانهن نهاريو .جڏهن مان گهر پهتس ته منهنجي ماءُ کي ان بابت ٻڌايو .ٻئي ڏينهن شام جو مون ڪيس پهرين منزل تي موجود ڪمري جي ننڍڙي بالڪوني ۾ ڏٺو" .ماء، مام، اچو ۽ ڏسو :اتي ئي ڇوڪرو آهي جيڪو مون بيلا ۾ مليو هو ."۽ هوءَ اڌ مسڪراهٽ سان” :ظاهر آهي ته هو توسان ملاقات ڪري رهيو آهي .ٻئي ڏينهن شام جو، هڪ پاڙيسري سان گڏ ٻاهر نڪرندي، مون هن کي پنهنجي سامهون ڏٺو .هن شرمندي پڇيو ته ڇا هوءَ اسان سان اچي سگهي ٿي .ٿورڙي غير يقيني طور مون قبول ڪيو .اسان هن ۽ انهي بابت ڳالهائڻ سان برف کي ٿوڙي ڇڏيو .هڪ دفعي فيڪٽري ۾ شام جو شفٽ ختم ٿيڻ تي هو مون سان گڏ گهر آيو .هڪ شام مان هن کي وٺي ويس ته هن کي هن جي ماءُ سان ملائي، جنهن هن جو تمام سٺو استقبال ڪيو .فارغ وقت ۾ تقريري مقابلن ۾ شرڪت ڪندو هو .پوءِ ڇوڪرا ۽ گڏجاڻين ۾ پڻ شرڪت ACLI ڇوڪريون الڳ ٿي ويا، رڳو ملاقات جي پڄاڻيءَ تي ملن .اسان ڪئي.

منهنجي ماءُ، سسلي ڪان اچڻ جي باوجود، جتي به ڇوڪرا جيڪي هڪ ٻئي سان پيار ڪندا هئا، اڪيلا ٻاهر نه وڃي سگهندا هئا، اسان کي اعتماد ڏنو ۽ اسان هڪ پرامن سفر شروع ڪيو .گيوس مون کي ٻڌايو ته هن منهنجي پيءُ سان ملاقات ڪئي هئي :ڪجهه پئسا ڪمائڻ لاءِ، ڇاڪاڻ ته 4 ٻار هئا ۽ صرف پيءُ ڪم ڪندو هو، ڇوڪر جي حيثيت ۾ هن پنهنجي گهر ڪان چند قدمن جي فاصلي تي بيرڪن جي مالي مدد لاءِ ڪجهه ڪم ڪيا .ڪڏهن ڪڏهن هو انهن جا بوٽ منهنجي بابا وٽ مرمت لاءِ آڻيندو هو .مون خوشيءَ سان ٻڌو.

هن مون کي ٻيو ڪجهه ٻڌايو :جڏهن 16 سيپٽمبر 1950ع تي مان روم مان لنگهيو ته ڊومودوسولا پهچڻ لاءِ اسان جي ملاقات عملي طور ٿي .گيوس، جيئن مان اڄا تائين ڪيس سڏيان ٿو، هولي سال لاءِ سائيڪل تي آيو هو .هڪ شاندار سفر :هن وادي مان هڪ پادريءَ سان گڏ ڊومودوسولا کي ڇڏي ڏنو جيڪو جبلن جي بوٽن ۾ جلدي پيدل ڪيو .سندس پيروي ڪرڻ لڳ ڀڳ ناممڪن هو .هو تڏهن ئي روانو ٿي ويو جڏهن هن ڪجهه سبزي باغ ڏٺو ته ڪجهه سلاد وٺڻ لاءِ .اڌ سفر ۾ گيوس اڪيلو رهجي ويو .رستي ۾ هن کي هڪ اسٽريٽ فروش مليو، جنهن وٽ وڪڻ لاءِ ڪچري سان پريل هڪ پراڻي سائيڪل هئي .اهي روم تائين هڪ ٻئي جي ڪمپني ڪندا رهيا.

آگسٽ آيو .فيڪٽري موڪلن لاءِ بند ٿي رهي هئي ۽ مون فيصلو ڪيو ته وڃي پنهنجي پيڻ روزا سان ملاقات ڪريان، جيڪا ميرگوزو ڍنڍ جي ڪنارين ۾ وڃي رهي هئي .مون گهر وارن کي ڪجهه ڏينهن رهڻ لاءِ چيو .مون هن خيال جو ذڪر صرف گيوس ڏانهن ڪيو هو .گهر ۾ موڪلن تي ٻيون ڇوڪريون به هيون .انهن ۾ هڪ نون جي بيوٽيڪل ڀاڻيجي به آهي .15 مئي

جي صبح جو، عيد جي عيد تي، هن اسان کي ماس کان پوءِ پنهنجي ڪمري ۾ مشق ڪرڻ لاءِ سڏيو .هن اسان جي منهن کي مختلف ڪريم، مسڪرا ۽ لپ اسٽڪ سان پريو :اسان موم جي مجسمن وانگر نظر آيا .لنچ تي نون چاچي پنهنجي پاٽيجي کي واپس سڏيو :هن جو اسان سان اهڙو سلوڪ ڪرڻ جو ڪو به فائدو نه هو.

منجهند جو، دريءَ مان ڊنيڊ ڏانهن ڏسندي، مون گيوس کي اپرندي ڏٺو .مان نه ٿي چاهيان ته ان مٽيريل جي ڇهري سان ڏسان .مون کي دروازي تي ڏسي هن تقريباً مون کي نه سڃاتو .مون معافي ورتي، وضاحت ڪئي ته اهو هڪ تجربو هو ۽ ٻيون ڇوڪريون پڻ تبديل ٿي ويون آهن . منجهند ڏاري گهر جي باغيچي ۾ پهتاسين .شام جو هن مون کي سلام ڪيو" :جلد ملنداسين، ڊومودوسولا ۾، پر پنهنجي منهن سان اڳ وانگر صاف ۽ تازگي سان.

باب ٻارهين - وائلٽ

ٻن هفتن جون موڪلون ختم ٿيڻ کان پوءِ مان 1 وڳي کان رات 9 وڳي تائين شفٽ تي ڪارخاني ۾ ڪم ڪرڻ لاءِ واپس هليو ويس، جڏهن مان مشين جي اسپنڊل ۾ بوبن کي ٿريڊ ڪري رهيو هوس ته مون گيوز بابت سوچيو، پر ساڳئي وقت مون ائين نه ڪيو .هن کي ڏسڻ جي وڏي خواهش آهي .رات جو 9 وڳي سائرن وڄايو ۽ منهنجي دل تيزيءَ سان ڌڙڪڻ لڳي .فولڊر تي چڙهائي ڪري، دروازي جي ٻاهران مون کي اڌ اونداهي ۾ هڪ سائيڪل نظر آئي .اهو واقعي هو هو :هو مون ڏانهن آيو، شرمائي منهنجي منهن ڏانهن ڏٺو ۽ چيو" :مان توهان کي ڏاڍو سادو پسند ڪريان ٿو ."هن مون کي سائيڪل جي ٽيوب تي ويهاريو ۽ گهر وٺي ويو .اسان هڪ سادي گڊ نائيٽ سلام جو تبادلو ڪيو .اهو لڳ ڀڳ هر روز ٿيو .آچر جي منجهند جو اسان ويجهن ڳوٺن ۾ ڪجهه موٽر سائيڪل سواري ڪئي .هڪ ڏينهن هو مون کي پنهنجي پيءُ ۽ ماءُ، ٻن ڀينرن ۽ هڪ ڀاءُ سان متعارف ڪرائڻ لاءِ پنهنجي گهر وٺي ويو .ٿوريءَ دير سان هن مون کي پنهنجي چاچي ۽ ڪزن سان به دوست طور متعارف ڪرايو.

جڏهن منهنجي ماءُ اسان کي بالڪوني مان ڏٺو ته هن اسان کي گهر تائين پهچايو .جڏهن هوءَ انهيءَ ڇوڪروءَ تي بيٺي هئي، تڏهن مون کي ڏاڍي پڪ هئي .8 ڊسمبر تي، ٻي عيب تصور جو ڏينهن، منهنجي نالي جو ڏينهن، دروازي جي گهنٽي وڳي .اهو گل فروش هو، جنهن مون کي ڳاڙهي ڪارين جو گلدستا ڏنو" .ماء، گيوس مون کي هن جون نيڪ خواهشون موڪليو ."! ڪيڏي مايوسي ٿي جڏهن مون نوٽ کوليو :اهو هو نه هو، پر هڪ 14 سالن جو ڇوڪرو مون سان اتفاق سان مليو هو .اهو چيو ته "مون کي توسان پيار آهي" دستخط سان .شايد هن سوچيو ته مان هن جي عمر جو آهيان.

هڪ وڏي رنگ برنگي گلدان سان پرالين چاڪليٽ ۽ هڪ Giuse ڪرسمس جي موقعي تي سلامي ڪارڊ ڏيکاريو .مون هن جو شڪريو ادا ڪيو ۽ اسان گڏجي اڌ رات جو ماس ڏانهن وياسين .گهر واپس اچڻ تي هن مون کي چيو” :سياڻي مون کي پنهنجي ڪتنب سان گڏ پنهنجي مائٽن سان ماني کائڻ لاءِ وڃڻو آهي، مان باڪسنگ ڊي تي ڀيهر ملنداسين .“26 هين جي صبح

جو مون پنهنجي ماءُ کي چيو ”مان هاڻي ان ڇوڪر سان گڏ ٻاهر نه ويندس، مان هن کي گلدستا واپس ڏيان ٿو، مون کي واعدو نه گهرجي .“ ۽ هوءَ سخت نظر سان” :تون ڇريو آهين، تون اهو ڪري سگهين ها جيڪڏهن توهان چاڪليٽ نه کائي ها.

ايندڙ ڏينهن ۾ گيوس معمول موجب مون کي ڪم تان وٺڻ آيو .پيدل يا سائيڪل جي ٽيوب تي، مان هن سان تقريباً نه ڳالهائيندو هوس .1955ع جي نئين سال جي ڏينهن تي مان ماس ڏانهن ويس .هو به اتي هو ۽ آخر ۾ هو مون سان گڏ گهر ويو .دروازي تي هن مون کي چيو : ڇا مان سمجهان ٿو ته تنهنجي ذهن ۾ مون کي اهڙي تڪليف ڏيڻ لاءِ ڇا آهي؟“، ۽ سندس ” اکين مان ڳوڙها وهي آيا .انهيءَ تلهي اُٺ جي پٺيءَ کي ٽوڙي ڇڏيو ۽ مون ڪيس مرڪ ڏني .هن مون کي چمي ڏني ۽ چيو” :اڄ منجهند جو مان توکي وٺي ويندس ته توهان کي مائونٽ ڪلواريو ڪلب ۾ هڪ فلم ڏيکاري ويندي .مون قبول ACLI ۾ ويسپرز ڏانهن وڃڻ لاءِ .ويسپرز کان پوءِ ڪيو ۽ اسان کي الوداع چيو .مون گهر ۾ اها خبر ڏني ۽ منهنجي ماءُ خوشيءَ سان چيو” :توکي اهڙو سٺو ڇوڪرو ٻيهر نه ملندو.

منجهند جو 2 وڳي اسان ويا ڪرسيس جي چپلن سان گڏ خچر واري رستي سان ڪلوري ڏانهن روانا ٿياسين .هڪ دفعي اسان سينچري تي پهتاسين، اسان ويسپر ڳايا ۽ برڪت کان پوءِ ڪلب ڏانهن وياسين .مون کي فلم جو عنوان ياد ناهي، پر اها ڏاڍي بورنگ هئي، تنهن ڪري مون اسان کي شهر واپس ڪيٽينا سئنيما ڏانهن وڃڻ جو مشورو ڏنو، جتي اسان هڪ بهتر فلم مان لطف اندوز ٿيڻ ۾ ڪامياب ٿياسين، جنهن جو نالو ”وايوليٽ “آهي.

اپريل ۾، ٽرين ذريعي ويجيزو وادي ۽ سينٽوولي سان سفر ڪندي، اسان هن جي والدين سان گڏ لوڪارنو ۾ فلاور فلوٽ فيسٽيول ڏانهن ويا .اسان گيوس جي گاڊ فادر سان ملاقات ڪئي، جنهن مون کي ”گرل فرينڊ “طور متعارف ڪرايو .هن پنهنجي کيسي ۾ هٿ وڌا ۽ پرس مان سوئس فرانڪس ڪڍي گيوس کي ڏنائين ۽ چيائين ته ”ڇگو ٿيو، شادي ڪڏهن ٿيندي؟ 10 اسان هڪ ٻئي ڏانهن ڏٺو، اسان ان بابت ڪڏهن به نه ڳالهايو هو.

ايندڙ ڏينهن ۾ اسان شاديءَ جو خيال وندرائڻ شروع ڪيو .اسان گهر ۾ به ان بابت ڳالهايو . ماء خوش هئي پر ساڳئي وقت اتي ڪجهه مالي امڪان هئا .ٿوري دير سان اسان ڪجهه چادرون ۽ ڪجهه انڊر ويئر خريد ڪيا .اسان کي ڪا خاص ضرورت نه هئي .اسان هڪ ننڍڙو، معمولي اپارٽمنٽ ڳولي رهيا هئاسين .اسان ان کي قديم موٽا ضلعي ۾ مليو ۽ ان ڪري شادي جو ڏينهن مقرر ڪيو :سومر 19 سيپٽمبر .مان پنهنجي ماءُ سان گڏ پنزاراسا ڪپڙي جي دڪان تي ويس ته شاديءَ جي لباس لاءِ ليس خريد ڪري ۽ مسز ٽيلڊ وٽ وٺي ويس، جنهن فريئرر، مون کي هميشه پيار سان اهو واعدو ڪيو هو.

ٽائون هال ۾ منهنجي ماءُ کي شادي جي پابنديءَ تي دستخط ڪرڻا هئا، چاڪاڻ ته مان اڃا ننڍو هئس .گيوس جا والدين به خوش هئا .پاڙيسري ۾ مونسگنور پيلانڊا اسان کي حوصلا افزائي جا خوبصورت لفظ ٻڌايو” :هميشه تمام گهڻي ايمانداري سان ان خوشين ۽ غمن کي

منهن ڏيڻ لاءِ معمولي رهو جيڪي زندگي اسان لاءِ محفوظ آهن .مان توهان ڪي ناياب سان گڏ "لال رنر ڳولڻ ڏيندس.

اسان ڪي انهن مائٽن ۽ دوستن جي لسٽ تيار ڪرڻي هئي، جن تائين هميشه جيان نيڪيون ڏنيون ويديون هيون .تمام ٿورا مهمان .گيوس جي ماءُ چيو "به في خاندان ."آهستي آهستي اسان 35 ماڻهن تائين پهچي ويا .شاهدن ڪي چونڊيو ويو آهي :گيوس جو چاچو ڪارميلو ۽ مون لاءِ پيئرينو، اسان جي ملاقات جو معمار .شادي کان هڪ هفتو اڳ ٻان گيوسپ بريڪا بليڪ بورڊ تي Furiga جي اڳواڻي ۾ مردن جي تقرير اسان لاءِ هڪ پارٽي تيار ڪئي .ماسٽر سلام جي تصوير ٺاهي ۽ دوستن جي لسٽ سان گڏ هڪ اسڪرول ٺاهيو .اتي هڪ ٽيبل به پيسٽري ۽ مشروبات ۾ ڍڪيل هئي .تقرير ۾ اهڙي پارٽي ڪڏهن به نه ٿي هئي .سينٽس گرواسيو ۽ پروٽاسيو جي ڪاليجي چرچ جي مرمت ٿي رهي هئي ۽ فرش ملبي ۽ پٿرن سان ڀريل هو، پر ڪجهه خواهشمند عورتن جيوسپي ۽ ڪنسيٽا جي عزت ۾ ان ڪي صاف ڪرڻ جي پوري ڪوشش ڪئي.

سيپٽمبر تي، زيزي ۽ ميچريلو پهتو، هليا ويا چاڪاڻ ته ڪنسيٽينا جي شادي ٿي رهي هئي ۽ 16 هن ڪي هن سان گڏ قربانگاهه ڏانهن وٺڻو هو، هن جي پيءُ جي جاءِ وٺي، جيڪو هاڻي اتي نه هو.

انهيءَ وچ ۾، ڪجهه نندڙا تحفا اچي پهتا :هڪ ڪافي جو برتن، هڪ ڪافي گرائنڊر، روزوليو گلاسس، ساسرن جا سيٽ ۽ ڪٽلري، جن ڪي مائٽن ۽ دوستن جو احسان مليو هو، پيئرينو ۽ سندس چاچن کان هڪ باورچی خانه جو سيٽ .وومينز ڪيٿولڪ ايڪشن اسان ڪي هولي فيملي، اسسٽنٽ ٻان بينيٽي، چانديءَ جي سجاوٽ سان گڏ هڪڙو شاندار سبز گلدان سان گڏ بيڊ سائڊ پينٽنگ ڏني.

رات اڳ ٻڳهي هئي .مون پنهنجي ماءُ جي باري ۾ سوچيو، جيڪا ٽن نندڙن ٻارن ۽ ٿورن وسيلن سان ڇڏي وئي هئي" .توکي ٿورڙو پروسو آهي، چا اوريٽري اسڪول توکي نه سيکاريو هو ته زندگي ۾ هميشه پرووبڊنس آهي؟"، مون پاڻ ڪي چيو .سومر جي 19 تاريخ تي مان ست وڳي اٿيس .مسز ٽيلڊ ليس ڊريس ۾ پهتي .هن مون ڪي ڪپڙا پهريل ۽ پردو ترتيب ڏنو جيڪو مون ملاڪا ۾ خريد ڪيو هو .صبح 9 وڳي ٽيڪسي مون ڪي چرچ وٺي وڃڻ لاءِ پهتي .مان حيران ٿي ويس، مون ڪي ماڻهن جو سمنڊ نظر آيو .گيوس اڳ ۾ ئي قربان گاهه تي نارنجي گلن جا گلدستا ڪٽي منهنجو انتظار ڪري رهيو هو، پنهنجي پيڻ روزا سان گڏ، چاڪاڻ ته ماءُ اولمپيا پهرين ٻار جي شاديءَ تي ڏاڍي پرجوش هوندي هئي .مان هن سان گڏ چاچا مشيريللو سان گڏ ريڊ رنر تي ويس.

پڻ جذباتي هئي .مون ڪي ياد آهي هڪ حوصلي Monsignor Pelanda .ميڙ شروع ٿي ويو افزائي، انگن جي برڪت، زندگي ڀر جي وفاداري جو واعدو ۽، تقريب جي آخر ۾، دستخط .

رستي ۾ پيرينو جي ماءُ، جيڪا ان وقت منهنجي چاچي به هئي، منهنجي سيني تي ڪيٿولڪ ايڪشن جي عورتن جو بيج رکيو.

باب تيرهون - نئين زندگي

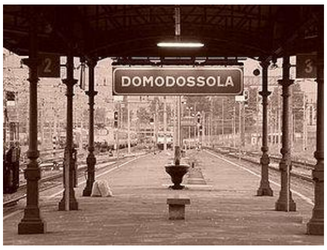

Castellazzo هڪ دفعو چرچ ۾ جشن ختم ٿي ويو، ريفريشمينٽ جي پٺيان گراندزي بار ۾ ذريعي .مهمانن سان گڏ هڪ چمي ۽ ٻئي جي وچ ۾ اسان ڪي ڪجهه پيزا ۽ پيسٽري سان گڏ هئي .اولمپيا ۽ ارمندو کي خاص سلام ۽ چمي ڏيڻ لاءِ جيڪي ماءُ سان گڏ سوٽ aperitif ڪيس وٺڻ لاءِ ويا هئا، پوءِ پنهنجي هني مون لاءِ 12.15 ٽرين کي پڪڙڻ لاءِ اسٽيشن تي پهتا.

ماءُ اڪيون ڪيڏي روئي رهي هئي .اسان ڪمري ۾ داخل ٿياسين .اسٽيشن ماسٽر سيٽي وڄائي روانگي جو اعلان ڪيو، جڏهن ته گيوس ۽ مون ونڊو کان ٻاهر ٽيڪ ڏئي آخري الوداع چيو . اسان جي زندگين جي جرئت شروع ٿي.

فلورنس ۾ پهچندي ئي اسان هوٽل ڏانهن روانا ٿياسين، جنهن جو اشارو مسز ٽائلب، فرئرر جي طرفان ڏنو ويو هو .آسائش واري دروازي تي اسان کي موسيقيءَ سان سلام ڪيو ويو، پوءِ بٽلر اسان کي ٽئين ماڙ تي ڪمري ۾ وٺي ويو .اسان لاءِ هر شيءِ نئين هئي، ڊبل بيڊ ۾ سمهڻ به.

ڏانهن Piazzale Michelangelo پهرين ڏينهن اسان شهر جو دورو ڪيو، ٻئي ڏينهن اسان ويا جتي توهان سڄي فلورنس کي ساراهيو .اسان ڪجهه تصويرون ورتيون :گيوس جي ڪئميرا فلم جي رول سان اٺ ڪارو ۽ اڇا تصويرون وٺي سگهي ٿي.

ٽئين ڏينهن تي روم ڏانهن روانگي .هوٽل وڌيڪ معمولي هئي ڇو ته قربانين سان بچيل پئسا ڪافي هجڻ گهرجن .اسان ٻن ڏينهن لاءِ روانا ٿياسين انهن چئن بيسيليڪا جي زيارت لاءِ جيڪي گيوس پاڪ سال ۽ ٽريوي چشمي ۾ ڏٺا هئا .اسان به واپس ايسدرا چشمي تي پهتاسين، جيڪا 53 جي مشهور رات هئي جڏهن سگنلورا گرازيا ٽرين هيٺان ڪري پئي.

سسلي وڃڻ جو وقت آيو .ڊگهي سفر کان پوءِ ٽرين ڪلابريا پهتي ۽ آخرڪار ولا سين جيوواني کان سسلي ڏسڻ ۾ آئي .گيوس انهن لمحن جو مزو ورتو :ٽرين کي ٻيڙيءَ تي چڙهايو پيو وڃي، ميڊونينا ميسينا جي بندرگاهه جي دروازي وٽ اونچائي تي.

چاچا ڪارميلو، ماءُ جو ياءُ، پنهنجي زال گيتانا ۽ ڏيئرن روزيتا ۽ انتونيتا سان گڏ اسٽيشن تي اسان جو انتظار ڪري رهيا هئا.

هنن ٻن شهزادن وانگر اسان جو استقبال ڪيو .اسان ميسينا گهمڻ لاءِ ٻه ڏينهن ترسياسين : ڪيٿيڊرل ڪلاڪ جيڪا مون ننڍي هوندي ڏٺي هئي، ميڊونا ڊي مونٽالٽو ۽ ٻيا تمام خوبصورت چوڪون.

انهيءَ گهر ۾ فقط هڪ ئي خامي هئي :رات جي ماڻيءَ تي چاچا ۽ ڪزن ڪپڙا پهريل هئا ۽ ميز تي ويهڻ بدران چوندا هئا" :اچو ته سمنڊ جي ڪناري تي هلون ."گيوس ۽ مان استعيفي ڏئي ٻاهر نڪتاسين ته بيوقوف محسوس ٿيس .11 وڳي ڌاري اسان گهر موٽي آياسين ۽ چاچي پچائڻ شروع ڪئي .هڪ رات هُن ٽلهن ڪي انهن جي خول ۾ ساس ۾ وجهي ڇڏيو، پر ڪهڙي اهميت رکي ٿي پيار جو، عادتون نه.

ٽئين ڏينهن اهي اسان سان گڏ ٽرين ۾ ڪجهه ٿهڪن سان گڏ ويا .چاچا مائڪريلو نووارا پهچڻ لاءِ ٽئڪسي ڊرائيور سان ٽرم ويگليئٽر اسٽيشن تي هو .زيزي، چاچي ماريچيا ۽ چاچي پيپينا ڳوٺ ۾ اسان جو انتظار ڪري رهيون هيون .واقعي ائين پئي لڳو ڄڻ ڊوموڊوسولا جا شهزادا اچي رهيا آهن.

ٻئي ڏينهن اسان پنهنجي ناني ڪانسيٽا ۽ پيءُ جي چاچي، پينرن ۽ پينرن کي ڏسڻ لاءِ بديا ويکيا ڏانهن وياسين .منهنجي ناني جي تمباڪو جي دڪان جي پرسان ننڍڙي چوڪ تي، ڳوٺ جا ڪيترائي رهواسي، جيڪي مون کي ننڍي هوندي کان سڃاڻندا هئا، گڏ ٿيا هئا ۽ ٻين ماڻهن کي اسڏ ڪري رهيا هئا" :ڪنسٽينا پنهنجي مڙس سان گڏ آئي آهي!

چميون، گلا، لال منهن .اهو مون کي هڪ خواب وانگر لڳي .مون کي ملڪ ڇڏي پنج سال گذري ويا هئا.

ٻن ڏينهن کان پوءِ اسان سان گڏ ٽئڪسي ڊرائيور "ڪازي آءِ لوپو "ٿاورمينا پهتاسين .منجهند جو هو اسان کي ريسٽورنٽ ۾ وٺي ويو، جتي اسان کي اچي دستانن سان خدمت ڪئي وئي . گيوس ۽ مون هڪ ٻئي ڏانهن ڏسندي چيو" :ڇا اسان وٽ ڪافي پئسا هوندا؟ ."ٿاورمينا ۽ پوءِ ڪاسٽلمولا جو دورو ڪري، شام جو اسان ٿڪل، پر مطمئن، نووارا موٽي آياسين.

ڏانهن موٽڻ جو وقت هو .نئين زندگي جا واعدا Domodossola ٻئي ڏينهن اهو اڳ ۾ ئي اسان جي انتظار ۾ هئا.

باب چوڏهين - اسان جو پهريون nests

جيتوڻيڪ مون 50 ۽ 53 ۾ ڊوموڊوسولا جو سفر اڳي ئي ڪري ورتو هو، پر ائين لڳو ڄڻ مون پهريون پيرو روانو ڪيو هو :مان هڪ جوڙي جي حيثيت ۾ نئين زندگيءَ ڏانهن وڃي رهيو هوس.

هڪ دفعو اسان ٽرين تي چڙهڻ کان پوءِ ٻيڙيءَ تي چڙهڻ کان پوءِ ڇت تي وياسين ته بندرگاهه جي ميڊونينا ڏسڻ لاءِ ۽ سسلي سست رفتاريءَ سان هليو ويو.

ٿڪ ڏئي گاڏيءَ ۾ موٽي آياسين، ڪاٺ جي بينچن تي ويٺاسين .ان وقت ڪي به ٽلها نه هئا.

جڏهن رات آئي ته اسان پنهنجي ڳچيءَ ۾ لٽڪائي سمهڻ لڳاسين .اسان هر وقت دريءَ مان ٻاهر ڏسڻ لاءِ اٿياسين .اهم اسٽيشنن تي اسٽيشن ماسٽر زور زور سان شهر جي نالي جو اعلان ڪيو .نيپلس ۾ ”گوگليوني “فوٽ پاٿن تي پيزا وڪڻي رهيا هئا .سلائي هنن مسافرن کان پهريان پئسا ورتا، پوءِ ٽرين هلي وئي ۽ هنن وٽ پيسا ۽ پيزا رهجي ويا.

آهستي آهستي اسان ملاڪا جي ويجهو پهتاسين .ڊوموڊوسولا ڏانهن ٽرين تي مون محسوس ڪيو ته مون پهريون پيرو 5 سال اڳ محسوس ڪيو هو: Lake Maggiore، Ossola جبل، پٿر جي ڇت .هن پيري منهنجي مڙس گيوس سان گڏ .منجهند ڌاري اسان پنهنجي منزل تي پهتاسين.

جي ماءُ ۽ پيءُ اسان جو انتظار ڪري رهيا هئا .اهو هڪڙو جشن هو : Giuse Armando جيڪڏهن اهي گهنٽيون وڄائي سگهن ها.

ماء اولمپيا سان گڏ جلدي لنچ ۽ پوء آرام ڪرڻ لاء موٽا ضلعي ۾ اسان جي نئين نرسري ۾ .ٻئي ڏينهن مون ڪارخاني ۾ پنهنجو ڪم ٻيهر شروع ڪيو ۽ گيوس تعميراتي سائيٽ ڏانهن موٽي آيو.

منهنجا خيال منهنجي ماءُ ڏانهن ويا منهنجي مدد جي گهٽتائي لاءِ ، پر منهنجي روحاني ڊائريڪٽر ڊان بينيٽي مون کي دعا ڪرڻ لاءِ همٿايو ، مون کي يقين ڏياريو ته ڪيترائي ماڻهو هن سان پيار ڪندا آهن .ڪڏهن ڪڏهن جيوس ۽ مان لنچ لاءِ هن جي گهر ويندا هئاسين، ۽ هوءَ ان مان لطف اندوز ٿيندي هئي .ان دوران، منهنجي ڀيڻ مان هڪ نوڪري ملي هئي جيڪا خاندان کي نئين مدد فراهم ڪندي هئي.

ٿوري دير کان پوءِ اسان ماءُ، مم اولمپيا ۽ پيءُ آرمندو کي اعلان ڪيو ته اهي جولاءِ ۾ دادا نانا بڻجي ويندا.

مون کي حمل جي تڪليف محسوس ٿيڻ شروع ٿي وئي هئي پر ڪم سڌي رهيو هو .پوءِ مزدورن کي تحفظ نه ڏنو ويو جيئن اهي هاڻي آهن .گيوس ٻاهران تعميراتي سائيٽن جي پيٽ ۾ هڪ بهتر نوڪري ڳولڻ ۾ ڪامياب ٿي ويو :هڪ ننڍڙي ڪارخاني جو ڪاٺ جون شيون ٺاهڻ جهڙوڪ بيرل پلگ، اون جي اسڪين کي ڪيڏڻ لاء اوزار ۽ پڻ "پونگي) "لڪڻ جي گهمڻ واري چوٽي .(پنجين مهيني ۾، اسان مستقبل جي نئين چاول ٻار لاءِ پرام جي ڳولا ۾ دڪان گهمڻ لڳاسين .ويڪر هميشه داخلي دروازي کان وڌيڪ هئي ۽ اسان کي گهر منتقل ڪرڻ جو فيصلو ڪرڻو پيو.

ان وقت ڪا به ايجنسي نه هئي، توهان ويا ۽ هتي ۽ اتي پڇيو .پرووڊنس اسان کي گهر جي ٻئي ماڙ تي اسڪاپيڪينو ذريعي، فريئر جي ورڪشاپ جي بلڪل ويجهو هڪ اپارٽمنٽ ڳوليو.

ٿوري ئي دير ۾ اسان حرڪت کي منظم ڪيو .اسان هاڻي شهر جي مرڪز ۾ نه هئاسين، پر پري نه، منهنجي ڪم جي جڳهه جي ويجهو.

مهيني جو ڪرايه 8,000 لير هو، اسان جي ٿوري اجرت لاءِ تمام گهڻو، پر اپارٽمنٽ خوش آمديد ۽ روشن هو .صحن ۾ اسان کي ٻه چورس ميٽر زمين به ملي سگهي ٿي جتي مان خوشبودار ٻوٽا ۽ گل پوکي سگهان ها، منهنجو شوق.

چاٻيون ملڻ کان پوءِ اسان ڪمرا صاف ڪيا ۽ باورچي خانه ۾ وينسز ۽ ليس پردن سان سهڻي پردن سان ونڊوز کي سجايو .هڪ دفعو اها حرڪت مڪمل ٿي وئي، زندگي معمول وانگر جاري رهي .منهنجو پيٽ وڌيڪ ۽ وڌيڪ نمايان ٿي ويو .هڪ ڏينهن هڪ همراهه مون کان پڇيو ته مان زچگي جي موڪل تي ڪڏهن گهر ويندس ۽ مون کي گائناڪالوجسٽ وٽ وڃڻ جي صلاح ڏني .تنهنڪري مون ذاتي طور تي ملاقات ڪئي .گهڻو انتظار ڪرڻ تي ڊاڪٽر لڳ ڀڳ مون کي ڊاڙو” :تون ڇهين مهيني کان پوءِ ڪم نٿو ڪري سگهين ۽ تون ستين مهيني ۾ آهين :تو خطرو ورتو .ٻئي ڏينهن مون دستاويز آفيس ۾ پهچايو ۽ ملازم به چيو ته مان بيوقوف آهيان.

ان دوران مون پراڻين چادرن مان ٿهيل سويٽر، شرٽس، بوٽ ۽ ڊائپر ٺاهي ليٽ تيار ڪئي، جيڪي منهنجي ماءُ مون کي ڏنيون.

اسان به اهو پرام خريد ڪرڻ لاءِ ويا هئاسين، جنهن کي مون غير جانبدار رنگن ۾ ڪنگائي ڪيل چادرن سان تيار ڪيو هو، اها خبر نه هئي ته اهو ڇوڪرو هو يا ڇوڪري .آخرڪار، جولاءِ جي شام جو، منهنجو پاڻي ٽٽي ويو ۽ اسان جا سوٽ ڪيس اڳ ۾ ئي پريل هئا، اسان 2 پيدل اسپتال ڏانهن روانا ٿياسين .گائناڪولوجسٽ جنهن مون کي معائنو ڪيو، گيوس کي ٻڌايو ته هو گهر وڃي سگهي ٿو .مزدوري اجا شروع ٿي چڪي هئي ۽ اٽڪل 20 ڪلاڪ لڳي ويا .ٻئي ڏينهن هو زچگي واري اسپتال واپس آيو جڏهن مان اجا تائين پهچائڻ واري ڪمري ۾ انتظار ڪري رهيو هوس.

هڪ خاص جاءِ تي هڪ ڇوڪرو پيدا ٿيو ۽ نرس ٻار جي پيءُ کي ٻڌائڻ لاءِ وئي، جيڪو لڳ ڀڳ جذباتي طور تي بيمار ٿي پيو هو .هڪ ڪلاڪ کان پوءِ هوءَ اسان جي ٻهرين ٻار کي ياڪر پائي، جنهن جو نالو ارمندو هو، سندس ڏاڏي وانگر .ڪجهه ڪلاڪن کان پوءِ دادا، چاچا ۽ ڪزن کي به خبر پئجي وئي .ائين لڳي رهيو هو ڄڻ هو سڄي دنيا ۾ ٻهريون ٻار هو.

... باب پندرهن - اسان خدا جو شڪر ڪريون ٿا

زچگي واري وارڊ ۾ نرسون هن گوشت ۽ رت جي جاندار کي جنم ڏيڻ کان ڪجهه ڪلاڪن کانپوءِ منهنجي بستري تي وٺي آيون .اهي منهنجي سيني تي رکيا .ان کان سواءِ رَگ ڊول جيڪا زيزي مون لاءِ نندي هوندي ئاهي هئي.

پوءِ اسپتال ۾ هڪ هفتو رهي .گهر موٽڻ کان اڳ اسين "پاڪيءَ "لاءِ اسپتال جي گرجا گهر وياسين، پادريءَ جي نعمت.

وارڊ ۾ هر شيءِ گهر وڃڻ لاءِ تيار هئي، پر منهنجو مٿو ڦرڻ لڳو هو .دائي منهنجي بخار کي آزمايو :39 .منهنجي گڏي ۽ مون کي ٻه ڏينهن باقي رهڻو هو .آخرڪار 12هين خميس تي، لڳ ڀڳ صحتياب ٿي، اسان گهر موٽي آياسين .آچر 15 هين تي آرمندو کي نئين ويل چيئر تي بپتسما واري فونٽ تي وٺي ويو هو پنهنجي پيءُ جيوسپي سان، سندس دوست ماريوچيا کي گاڊ مادر طور ۽ سندس گاڊ فادر باسيليو، جيڪو وات جو دوست هو .مون کي تقريب ۾ شامل ٿيڻ جي خوشي نه هئي ڇو ته بزرگن توهين کان ٻاهر اسان کي گهر ۾ رهڻ جي صلاح ڏني .مون پاڻ کي هڪ نندڙي تازگي تيار ڪرڻ سان مطمئن ڪيو.

هڪ ٽلهي جي حيثيت ۾ زندگي مختلف هئي پر مون کي چڱي طرح گڏ ڪيو .مون کي تمام گهڻو ڪير هو، ٻار وڏو ٿي رهيو هو ۽ مان هن کي هر هفتي نرسري سينٽر ۾ چيڪ اپ لاءِ وٺي ويندو هوس.

بدقسمتي سان، ٻن مهينن جي آخر ۾ آئون ڪارخاني ۾ ڪم ڪرڻ لاء واپس ويو .تڏهن نرسريون ڪونه هيون .ڏاڏيون هر هڪ هفتي لاءِ هن جي سنڀال ڪرڻ تي راضي ٿي ويون هيون.

جڏهن مان ڇهين وڳي شفٽ ۾ ڪم ڪندو هوس، ته گيوس ڪم تي وڃڻ کان اڳ هن کي پٽيندو هو ۽ هن کي پنهنجي منزل ڏانهن وٺي ويندو هو .هوشياريءَ ۾ هي ٻار تڙپي رهيو هو ۽ مان هن سان گڏ روئي رهيو هوس.

بدقسمتي سان مان ڪم ڇڏي نه سگهيس .ٿورڙي دير سان، ايمان سان، اسان سفر کي ٽندو وانگر جاري رکيو :پهريون ڪاڌو، پهريون قدم شاندار شيون هيون .ڪندر گارٽن جي پهرين ڏينهن تي گيوس آخرڪار هڪ بهتر ادائيگي واري نوڪري ملي .ٻه سال پرائمري اسڪول ۾ دربان رهيو، پوءِ ڪيس ميونسپالٽيءَ ۾ سڏايو ويو ته هو ڪنسليليٽر جو عهدو سنڀالي.

اهو موقعو پيدا ٿيو ته مان ڪارخاني ۾ نوڪري ڇڏي ڏيان ۽ پاڻ کي ٻار لاءِ وقف ڪري ڇڏيان جڏهن هن کي نندڙو ڀاءُ ڏيڻ جو انتظار ڪيو .17 آگسٽ 1962ع تي اسان کي پنهنجي ٻئي ٻار جي جنم جي خوشي ٿي .لوسيانو سونهري وارن سان هلڪي جلد وارو هو، ارمندو جي

سامهون هو .هڪ افسانو .آچر 26 تي هن پنهنجي پيءُ گيوس سان گڏ بپتسما ڏني هئي، سندس گاڊ مادر ڪزن ماريوچيا ۽ سندس گاڊ فادر انتونيو، گيوس جي ڀاءُ .هن پيري به مون ڪي گهر ۾ ئي رهڻو پيو .هڪ دفعو منهنجي زچگي جي موڪل ختم ٿي وئي، مون پنهنجي نوڪري ڇڏي ڏني ته ڀاڻ ڪي پنهنجن ٻن خوبصورت ٻارن لاء وقف ڪري.

آڪٽوبر 1، 1962 تي، آرمنڊو پنهنجي نيري ايپرون ۾ سندس ڪلهي تي اسڪول بيگ سان پهرين گريڊ شروع ڪيو .اسان ان ڪي چند ڳوڙها استاد ليوپردي جي حوالي ڪيو.

ساڳئي عرصي ۾، ڊوموڊوسولا جي ميئر گيوس ڪي گهرايو ۽ ڪيس شهر جي عمارت جي ٻئي منزل تي رهائش جي آڇ ڪئي، جيڪا ميونسپل ميسينجر جي رٽائر ٿيڻ تي خالي رهي .ٿورن ئي ڏينهن ۾ اسان ان تحريڪ ڪي منظم ڪيو .اسان ڪي مرڪز ۾ سموريون سهولتون هيون .شام جو، هڪ دفعي وڏو دروازو بند ڪيو ويو، اسان شهر جا حڪمران هئا .اسان آرام سان ميئر جي آفيس جي بالڪوني مان مظاهرا ڏسي سگهندا هئاسين .اسان جي ونڊوز مان اسان صدين پراڻي روايت سان مارڪيٽ جو حصو ڏسي سگهون ٿا.

ان دوران لوسيانو پنهنجو پهريون قدم کڻي رهيو هو :هو ميونسپلٽي جي ملازمن جو نقاب ٻڻجي چڪو هو.

گيوس جي اجرت ڪي پورو ڪرڻ لاءِ مان هڪ نوڪري ايجاد ڪرڻ چاهيان ٿو .مون دوستن لاءِ ونڊوز، پلنگ ۽ تکيا ٺاهڻ شروع ڪيا .لفظ پکڙجي ويا ۽ پوءِ مان ”پردي واري عورت “ٻڻجي وئي .هن جي مفت وقت ۾، گيوس لائينن جي اسيمبلي ڪي تيار ڪرڻ سکيو ۽، خدا جو شڪر آهي، اسان هڪ وڏيڪ آرام سان زندگي گذارڻ جي قابل هئا.

سان اسڪول شروع ڪيو Luisa Cerri پڻ استاد Luciano ،آڪٽوبر 1، 1968 تي.

وقت جلدي گذري ويو .اونهاري ۾ اسان ڪيمپنگ خيمه سان اٽلي جي چوڌاري موڪلن تي ويا .ڪڏهن ڪڏهن سڄو رستو سسلي ڏانهن، منهنجي ڳوٺ ڏانهن.

جولاءِ 73 ۾ اسان ويل دي آستا ۾ ڪئمپ لڳائي رهيا هئاسين ۽ مون ڪي حمل جي پهرين علامتون ظاهر ٿيڻ لڳيون .16 فيبروري 1974ع تي ننڍي ڀيڻ ڊينيلا ارمنڊو وٽ آئي، جيڪا لڳ ڀڳ ارڙهن سالن جي هئي، ۽ لوسيانو، جيڪا ٻارهن سالن جي هئي .اهو ڪارنيوال جو دور هو ۽ جيڪي ماڻهو ٽائون هال جي دروازي تي پيل گلابي ربن ڪي ڏسندا هئا، انهن سوچيو ته اهو هڪ مذاق آهي .پارش پادري اسان ڪي صلاح ڏني ته ايسٽر جي رات تي بپتسما ملهايون، اسان جي دوست گيانا سان گڏ گاڊ مادر ۽ اسان جي چاچي بينيٽو ڪي گاڊ فادر طور.

توهم پرستيءَ کان سواءِ، هن پيري مون به 13 اپريل جي رات واري تقريب ۾ شرڪت ڪئي . ٻئي ڏينهن تقريري محفل ۾ هڪ سئو مهمان هئا.

دانيلا پڻ وڏي ٿي چڪي آهي ۽ اسان هاڻي بزرگ ٿي چڪا آهيون .اسان جي ٽن ٻارن اسان کي 7 پوٽا ڏنا :اسٽيفانو، ورجينيا، گريتا، لورينزو، ربيڪا، ليٽيزيا ۽ ميٽيو.

ڪهاڻي ختم ٿي رهي آهي .19 سيپٽمبر 2015 تي، گيوس ۽ مون گڏجي 60 سال ملهايا.

اسان خدا، اسان جي ليڊي ۽ انهن سڀني جو شڪرگذار آهيون جن اسان سان پيار ڪيو.

La Mazza Concetta Maglio، 18 اپريل 1936 تي Novara di Sicilia ۾ پيدا ٿيو.

انڊيڪس

1. پيءُ جو گهر
2. هن دنيا کان ٻاهر
3. سانت ۾ رانديون
4. تيل، ڪوب جايون ۽ بچڙي نظر
5. الهه
6. ووسيا مون کي معاف ڪر)ستارن جي روشني(
7. ايميليا
8. ٻڪرين جي اڏام
9. جنت جو دروازو
10. خوبصورت توسا
11. پورسيل منهن
12. واڱڻائي
13. نئين زندگي
14. اسان جي پهرين nests
15. اسان خدا جو شڪر ڪندا آهيون ...